

Giới thiệu Nhất Phẩm Thần Phi

Bạn đang theo dõi truyện Nhất Phẩm Thần Phi - một trong những tác phẩm ngôn tình sủng nổi bật của tác giả Kim Hề Từ kể về Nàng - người thừa kế duy nhất của gia tộc Trung y thế kỉ hai mươi mốt. Nàng một tay đem y thuật Trung Quốc và Phương Tây kết hợp lại, tạo ra hiệu quả cao nhất. Tài năng hơn người nhưng lại không may xuyên không thành một nha đầu sơn dã không ai ngó ngang tới. Cũng may là gặp được sư phụ, được người đưa đến nơi lỵ thủy thanh sơn, cây cỏ phiêu hương. Không lo ăn, không lo mặc. Hàng ngày không có việc gì thì trêu chọc con cưng, nhất một đồ đệ nhỏ luyện y thuật. Cuộc sống gia đình tạm ổn, trôi qua bình yên. Mạch Ly Hạ trong núi thánh thời cùng đồ đệ trải qua thế sự, vừa đúng lúc gặp cha ruột ở kiếp này. Ma Tước biến thành Phượng Hoàng, nàng biến thành tiểu thư con nhà quan được cưng chiều hết mực. Không có việc gì giúp cha mẹ buồn bán, mở rộng y quán. Nhưng mà nàng chỉ thuận tay giúp một vị phu nhân chữa bệnh phụ khoa, tại sao các phu nhân ở kinh đô đều tìm tới nàng? Vì sao mới bị thấy mặt mấy lần đã bị tử hôn rồi hả? Hộ quốc Đại Tướng Quân yêu nghiệt, tuấn mỹ như thần. Tham gia chiến sự chưa bao lâu đã lập được chiến công hiển hách, chiến thắng quân địch. Nhưng không may, Đại Tướng Quân trẻ nhất nước lại bị tàn phế. Từ đó trở nên tự ti, cô độc. Mọi người đều không biết, trong truyện hot này Vương Gia tàn phế kia lại sớm có nhu tình với nàng, nguyệt trắng sáng trước đài vì nàng kéo nhẹ ba búi tóc đen.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Thần Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Sơn cốc trong đêm lạnh lẽo u ám, gió thu thổi từ từ. Bốn phía tối đen như mực, giờ tay không thấy năm ngón, xung quanh còn vang lên những tiếng kêu kinh khủng, âm trầm đáng sợ. Trên bụi cỏ gần đây có một đứa bé gái. Chất vải y phục trên người vô cùng tốt nhưng lại rách rưới, khắp người có nhiều chỗ bị quệt, khuôn mặt nhỏ nhắn vì thế mà trắng bệch.

Một lúc lâu sau bé gái động dậy, yếu ớt giờ tay lên. Lúc tỉnh táo lại, đứa bé ngồi dậy, dụi mắt, nhìn xung quanh nhưng chỉ thấy một màu đen.

"Ta đã chết rồi sao?"

Sơn cốc vắng vẻ lập tức truyền tới giọng nói của trẻ con, vang vọng khắp bốn phía.

"Tiếng nói của ai vậy?"

Câu nói này giống câu vừa rồi như đúc, Mạch Ly Hạ lúc này mới nhận ra đó là tiếng nói của mình.

Tình huống gì vậy? Nàng chính là thiên tài y học, mười sáu tuổi vào công ty của gia đình làm việc. Hai năm sau cha mẹ nàng yêu thương nhất ra đi. Từ đó nàng lao đầu vào làm việc, hai mươi một tuổi đoạt về rất nhiều giải thưởng. Lúc nàng vượt qua đau khổ vì mất người thân, cũng là lúc sự nghiệp tới thời điểm đặc ý nhất, hai mươi sáu tuổi, nàng phát hiện ra mình bị ung thư. Mạch Ly Hạ biết bệnh tình của mình nguy kịch, nàng nghĩ chết như vậy cũng tốt, đỡ phải cô đơn lạnh lẽo sống một mình cả đời. Nàng còn tưởng nàng đã về gặp cha mẹ ông bà rồi chứ.

Khẽ ngồi dậy, nơi này là địa ngục sao? Thật khủng khiếp. Mạch Ly Hạ đứng lên, sợ hãi nhìn quanh bốn phía, vẫn là một màu đen kịt. Người chết không phải sẽ phải đầu thai, uống canh Mạnh Bà sao? Nàng bây giờ đã đến trình tự nào rồi hả?

Nơi này cây cối cao thật đấy? Mà không đúng. Mạch Ly Hạ phát hiện người mình nhỏ đi. Nhờ vào ánh trăng yếu ớt, Mạch Ly Hạ giờ bàn tay bé nhỏ lên cứng nhắc sờ sờ mặt mình.

Đây căn bản không phải tay của nàng!

Nhìn đi nhìn lại vẫn thấy giống như đứa trẻ bảy tám tuổi. Mạch Ly Hạ hoang mang sợ hãi, nàng đứng dậy bắt đầu chạy. Chạy mãi, chạy mãi đến khi thân thể không chịu nổi nữa, té xỉu...

Vài tia sáng le lói chiếu lên khuôn mặt trắng bệch của Mạch Ly Hạ, nàng hí hóp mắt rồi yếu ớt mở ra nhìn xung quanh. Nơi này lạnh lẽo thấu xương, sáng sớm trên núi còn có một tầng sương mù mỏng chưa kịp tan đi. Mặt trời bị một đám mây che phủ. Nhánh cây trụi lụi bị gió thổi vang lên phản phật. Vài miếng lá đù hiu đáp xuống, khu rừng cuối thu càng lộ vẻ vắng lặng, tiêu điều.

Mạch Ly Hạ bây giờ vừa lạnh vừa đói khát, vô lực đứng lên. Nàng cảm thấy không đúng, cơ thể mình không những nhỏ đi mà còn mặc quần áo cổ đại. Nàng nhìn xung quanh, xa xa có một cánh rừng, tới qua nàng chạy từ chỗ đó đến. Mạch Ly Hạ còn nghe thấy tiếng nước chảy, vội vàng chạy tới. Phía trước là một dòng suối nhỏ, nàng đi tới dùng tay bưng lấy nước lạnh buốt, uống vài ngụm rồi rửa mặt.

Lúc này Mạch Ly Hạ mới nhìn kỹ bóng mình ở trong nước, khuôn mặt nhỏ tinh xảo này không phải mình.

Nhưng mà lại tương tự vài phần với nàng hồi bé. Rốt cuộc đây là chuyện gì? Mạch Ly Hạ kinh hoàng ngã ngồi cạnh bờ suối, sắc mặt trắng bệch. Hồi lâu sau nàng mới nhìn lại "thân thể mình", đúng là bộ quần áo cổ trang... Nàng trong lòng nhảy dựng, chẳng lẽ mình... Đã xuyên không?

Nghĩ đi nghĩ lại, xuyên không là một sự việc hết sức hoang đường. Cùng lắm cũng chỉ xảy ra trong tiểu thuyết. Lại nhìn người mình, quần áo đều nát hết

rồi. Thân thể còn bị cái gì quẹt nữa, tuy không quá nghiêm trọng nhưng đều sinh mù rồi... Nàng lấy nước suối lạnh buốt vỗ lên mặt mình cho tỉnh táo lại. Nàng dùng nước xử lý sơ qua vết thương, rồi định đi tìm ít thuốc không thì cơ thể nhỏ bé này có thể sẽ phát sốt.

Nhưng mà nàng lại rất mệt, còn đói nữa, không bắt chặp được nhiều như vậy. Cứ tìm đồ ăn trước rồi tính sau. Nàng ngẩng mặt lên, Mặt Trời cuối thu khôn quá chói mắt. Nàng nhắm mắt nhìn xung quanh, không phân biệt được thời gian, phương hướng. Nàng đành chạy dọc theo con suối, không biết chạy được bao xa, khoảng 3 - 4 canh giờ thì thấy trước mặt có một rừng cây. Cây không cao lắm, trái cây đỏ rực dài khắp nơi. Mạch Ly Hạ không quan tâm đây là quả gì, mừng rỡ chạy nhanh tới. Không quan tâm hình tượng chạt vật hái trái cây xuống, nàng bấy giờ đói đến mức sắp gặm cả vỏ rồi. Cũng mặc kệ có độc hay không, ăn trước rồi nói. Nàng nhanh chóng hái trái cây, dùng cả quần áo để đựng rồi đi xuống ăn.

Quả nhiên là có độc, nàng thật xui xẻo. Mạch Ly Hạ mơ màng gắng gượng chống thân thể đi về sơn cốc thần bí ban đầu rơi xuống. Nơi đây hoang vu vắng vẻ không biết chừng có thú dữ. Nàng dùng một chút ý thức còn sót lại thăm cầu nguyện...

Khi tỉnh lại lần nữa.. trời đã tối. Mạch Ly Hạ tranh thủ thời gian đứng dậy, không có việc gì. Nàng tự bắt mạch cũng không phát hiện ra chỗ nào có vấn đề. Nội tâm lơ lửng lúc này mới hạ xuống. Xung quanh còn vài quả dại, nàng nhặt lên, nghĩ thầm chắc bên trong có chứa thuốc mê.

Nơi đây hoang vắng, đến một căn nhà cũng không có. Vừa rồi nàng mới thấy một con rắn, ở lại đây lâu không biết chừng còn xuất hiện thú dữ. Nàng lại không có bật lửa, cũng không biết nhóm lửa. Vẫn là đi tìm một cái sơn động ngủ tạm thì tốt hơn. Mạch Ly Hạ cảm khái, bản thân giống như là xuyên tới thời nguyên thủy thì đúng hơn! Kéo lê thân thể nhỏ bé lại thương tật tùm lùm, đã thế còn không phải của nàng. Mạch Ly Hạ thấy bản thân mình hiện tại vô cùng thảm!

Trong tiểu thuyết xuyên không nàng từng đọc, nhân vật chính đều có trí nhớ của bản thể không phải sao? Vì sao nàng lại không có?

Trời tối, âm u trầm thấp, mơ hồ có mưa. Nhờ ánh trăng, Mạch Ly Hạ nhìn thấy có ngọn núi rất cao, không rõ là cao bao nhiêu.

Dù sao cũng không nhìn thấy đỉnh, Mạch Ly Hạ đi vòng quanh núi một đoạn, phát hiện ra một cái sơn động nhỏ. Mạch Ly Hạ lưỡng lự không dám đi vào, lở bên trong có sư tử hay hổ gì đó thì mạng nhỏ coi như xong. Nhưng đi vào mấy bước, tảng đá truyền đến âm thanh trống rỗng, chắc là không có vật gì bên trong. Sắc trời bây giờ chỉ còn lại một mảnh đen kịt, mưa có chút lớn, nàng đành liều mạng bò vào trong. Bò được không bao xa, nàng thấy cửa động có tiếng xì xì của rắn. Không quản được nhiều như vậy, bây giờ muốn đi ra ngoài cũng không được, nàng đành bắt chặp nhanh chóng bò vào bên trong...

Mạch Ly Hạ không biết bò được bao xa, bên trong truyền đến cảm giác trống trải. Dần dần, nàng có thể đứng lên đi.

Sơn động rất sâu, bên trong thì tối om khiến Mạch Ly Hạ không dám đi vào. Nàng sờ vào một hòn đá lồi rồi ngồi lên, thuận tay chạm tới chỗ áo dựng quả dại. Không biết quả này gọi là gì nhỉ? Nàng nhớ mùi vị của quả này vừa ngọt vừa ngon, nếu không có thuốc mê, đem về gieo trồng khẳng định lợi nhuận rất cao.

Nghĩ đến đây, mắt Mạch Ly Hạ đều biến thành màu đỏ. Sao nàng lại phải ở chỗ này, vì sao? Nàng cảm thấy bản thân thật vô dụng.

Nàng bị âm thanh "xì xì" lôi thần trí trở lại. Vợ vàng lau nước mắt, nàng bắt chặp chạy vào trong động. Mạch Ly Hạ từ nhỏ sợ nhất là rắn, chạy một lúc không thấy thanh âm gì, nàng lúc này mới ngồi xuống, thở phào. Một lát sau nàng lại sợ con rắn bò vào bên này, đứng dậy đi thêm một đoạn. Không biết đi bao lâu, cả người mệt mỏi rồi, ánh mắt khô khốc nhưng lại không dám ngủ.

Nàng bị âm thanh "xì xì" lôi thần trí trở lại. Vợ vàng lau nước mắt, nàng bắt chặp chạy vào trong động. Mạch Ly Hạ từ nhỏ sợ nhất là rắn, chạy một lúc không thấy thanh âm gì, nàng lúc này mới ngồi xuống, thở phào. Một lát sau nàng lại sợ con rắn bò vào bên này, đứng dậy đi thêm một đoạn. Không biết đi bao lâu, cả người mệt mỏi rồi, ánh mắt khô khốc nhưng lại không dám ngủ.

Cứ đi như vậy một giờ, cửa động trở nên hẹp dần, gió từ phía trước thổi vào. Mạch Ly Hạ mừng rỡ cả gan tiến về phía trước, phát hiện cửa động này giống cửa vào. Mạch Ly Hạ cẩn thận bò ra ngoài, đã không còn sợ hãi. Nàng khẩn trương nhìn xung quanh, trời mưa có chút lớn. Trên đỉnh đầu có một cây đại thụ, nàng rời đi. Cũng không biết rẽ vào bao nhiêu ngõ, nhờ ánh trăng nàng nhìn thấy phía trước có nhiều dây phòng. Có ít nhà vẫn sáng đèn. Bên cạnh nàng có một ngôi nhà đơn. Ngôi nhà này cách các nhà khác khoảng lớn. Mạch Ly Hạ lúc này đã quá mệt mỏi, nàng cả gan tới gõ cửa. Nàng nghĩ thăm nếu nhà này không mở cửa, nàng sẽ đi vào thôn trang sau.

Gõ cửa hồi lâu không thấy ai đáp lại, trên người nàng bị ngấm nước mưa, gió thổi vào có chút lạnh. Nàng do dự đẩy nhẹ cửa, cửa liền mở ra. Nàng tiến vào trong sân thì nhìn thấy phía cửa sổ có ảnh nền chập chờn. Nàng tiến lại gần.

"Xin hỏi có người không?"

Không có ai trả lời, Mạch Ly Hạ cẩn thận từng li từng tí đi vào theo ánh nền le lói trong phòng ngủ

Trên chiếc giường cổ nhưng chắc chắn, có một vị nam tử nằm đó.

"Xin hỏi ta có thể tá túc ở đây không?"

Người nọ vẫn như cũ không trả lời. Mạch Ly Hạ do dự một lát rồi đi vào phòng. Người trên giường khoảng sáu mươi tuổi. Nàng nhìn qua thì phát hiện người này bị bệnh lâu năm không chữa được, người có chút khô gầy. Theo kinh nghiệm lâu năm, nàng đoán bệnh này không hề nhẹ, hiện tại đang rơi vào trạng thái hôn mê.

Thân là bác sĩ, Mạch Ly Hạ vội vàng đi về phía người kia. Nàng giúp hắn kiểm tra mạch đập, nâng đầu hắn lên, chân đề lên chặn màn. Nàng dùng hai tay

đầy vết thương khiến tim hần đập trở lại.

Nơi này không có thiết bị công nghệ cao, chỉ có thể dùng phương pháp đơn giản nhất. Nhưng vẫn còn một tia hy vọng.

Không bao lâu, người nọ chậm rãi mở mắt ra. Nhìn thấy Mạch Ly Hạ, hần hoảng hốt một khắc rồi khôi phục ý thức. Hần bắt lấy một tay bị thương của Mạch Ly Hạ. Vì đau mà mắt nàng hiện lên hơi nước.

Mắt người nọ hiện lên vẻ âm trầm lạnh lẽo: "Người vào đây bằng cách nào?"

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Thần Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Mạch Ly Hạ tuy đã hơn hai mươi tuổi nhưng vẫn bị chấn động tinh thần, ngây ngốc chỉ về phương hướng mà chính bản thân nàng cũng không rõ.

"Ta ở cửa động bên kia... Thấy một con rắn lớn... Ta chạy đi... Lão sư phụ này? Ta... Ta hôm nay có thể ở nhờ chỗ này không?"

Nói xong, thấy ông lão kia không trả lời, Mạch Ly Hạ cúi đầu ủy khuất nói: "Bên ngoài đang mưa rất lớn, ta cũng không biết đây là nơi nào..."

Thiên Truyện nhìn bé gái một cái rồi buông cánh tay nàng ra. Cánh tay Thiên Truyện vô lực rũ xuống, nhắm hai mắt lại, thở dài: "Mà thôi, đành nào người cũng cứu ta một mạng. Người cứ ở tạm chỗ này đi." Nói xong, hần liếc qua mặt của Mạch Ly Hạ: "Người vừa mới cứu lão phu sao?"

Mạch Ly Hạ vội vã gật đầu.

"Người biết y thuật?"

Mạch Ly Hạ lại gật đầu: "... Có... Một chút" Nàng nghĩ một lát rồi thành thật đáp.

Nghe thấy Mạch Ly Hạ trả lời, Thiên Truyện để ý nàng cùng lắm mới bảy tám tuổi. Toàn thân đầm mưa ướt sũng, còn bị thương nữa. Mắt hần lộ ra vẻ mừng rỡ, tiểu cô nương bé như vậy đã biết y thuật, cũng là một cái tốt! Hần chỉ về gian phòng đối diện.

"Người vào thư phòng xử lý vết thương trên người cho tốt."

Mạch Ly Hạ hồ nghi nhìn theo hướng tay của lão già.

Thấy nàng biểu hiện như vậy, hần nói thêm: "Bên kia là phòng thuốc của lão phu, người đã biết y thuật thì chắc cũng có thể tự xử lý vết thương. Trong tủ có quần áo, người tự tìm một bộ mà thay."

Mạch Ly Hạ lập tức hiểu rõ, trong bụng thâm vui mừng. Ra là nàng đến nhà của một lão đại phu, nàng mừng rỡ gật nhẹ đầu: "... Cảm ơn... Sư phụ."

Mạch Ly Hạ cầm bừa một cái áo dài trong tủ choàng lên người, nàng chưa kịp quay người, chợt nghe lão đại phu nói: "Người vừa gọi ta là gì?"

Mạch Ly Hạ không kịp phản ứng, nghi hoặc nhìn lão già, không biết bản thân có chỗ nào sai sót.

Thiên Truyện thấy vẻ mặt của Mạch Ly Hạ thì đã hiểu ra, cũng không hỏi nhiều, khoát tay áo.

Mạch Ly Hạ thuận tay đắp chăn giúp Thiên Truyện, lại cầm một ngọn nến từ bệ cửa sổ, nhẹ nhàng đi ra. Ra rồi, nàng mới thở ra một hơi, trong lòng nghĩ đến câu sư phụ vừa rồi. Sở dĩ nàng gọi như vậy lão già kia mới ngạc nhiên, chắc là xưng hô này có vấn đề. Ở chỗ đại chắc không được tùy tiện gọi sư phụ...

Đi qua phòng khách, Mạch Ly Hạ giờ ngọn nến lên soi. Nàng không thấy có đồ để xử lý vết thương. Thư phòng chắc là bên phải phòng khách rồi, Mạch Ly Hạ giờ nên lên soi một vòng. Đối diện cửa sổ bên trong là loại tủ đựng dược liệu, còn đối diện phòng khách là một cái giá sách, bên cạnh là bàn đọc sách, còn có nghiên mực. Trong bức tường còn có một ngăn tủ, phía trên sắp xếp bình bình lọ lọ, không có lấy một hạt bụi. Trong phòng trung gian có xếp một cái bàn dài, giống như là dùng để chế thuốc.

Mạch Ly Hạ đi đến chỗ xếp mấy cái bình, lọ. Trên đó có ký hiệu bằng chữ Phồn thể. Nàng tìm được thuốc bột xử lý vết thương ngoài da, kiên nhẫn bôi vào từng miếng vết thương. Mạch Ly Hạ không với tới phía sau lưng, nàng đành tìm đòn cân, bọc vải rách lên đầu, bôi thuốc lên đó. Nàng chịu đựng đau đớn dựa vào cảm giác mà bôi thuốc. Đã xong, nàng mặc áo, cầm theo ngọn nến đi vào phòng ngủ.

Nàng đi về phía trước cửa sổ thì thấy Thiên Truyện. Nhờ ánh sáng từ ngọn nến, nàng có thể nhìn ra vị lão tiên sinh này lúc trẻ cũng là một đại soái ca. Hiện tại chẳng qua là vì bệnh tình nên có chút gầy mà thôi. Mạch Ly Hạ nhìn qua đã biết vị này do máu chảy chậm nên tạo thành tắc nghẽn tĩnh mạch. Lão tiên sinh này khẳng định thích ăn thịt, còn có một điểm quan trọng là lão cố tình bị bệnh. Vì vậy, dù bệnh này rất bình thường, nhưng vì kéo dài nên

đã trở nên nghiêm trọng. Mạch Ly Hạ phát hiện lão tiên sinh nhìn mình, nàng nghĩ đến vừa rồi xưng hô không ổn, nhất thời cũng không biết sửa như thế nào.

"... Tiên sinh? Ta chỉ ở nhờ một ngày, ngày mai ta sẽ không quấy rầy người." Mạch Ly Hạ tuy nói như vậy nhưng nội tâm rất lo lắng, bản thân mới có mấy tuổi, lại không có tiền, về sau biết làm thế nào?

"Bé con tên là gì?" Lúc Mạch Ly Hạ mãi nghĩ ngợi, Thiên Truyền thanh âm suy yếu hỏi.

"Ta... Ta là Mạch Ly Hạ... Nhưng mà..." Mạch Ly Hạ không kịp nghĩ đã nói tên hiện đại của mình ra.

"Vì sao lại bị thương?"

Mạch Ly Hạ lắc đầu, nàng cũng không biết vì sao mình lại bị thương. "Ta chỉ biết là... khi tỉnh lại đã ở sâu trong núi... Nhưng cái khác đều không nhớ rõ."

Thiên Truyền không biết nàng nói thật hay giả. Các đại gia tộc thường cần con trai hơn, có lẽ bé con này cũng nằm trong mấy gia đình đó.

Thiên Truyền chống đỡ thân thể ngồi dậy, nhìn Mạch Ly Hạ một lát...

Mạch Ly Hạ bị hấn nhìn, nội tâm sợ hãi, có chút bất an: Mình không phải gặp người xấu chứ!

Thiên Truyền nói: "Người có thể nhìn ra bệnh của ta?"

Mạch Ly Hạ gật đầu: "Tiên sinh bình thường ít hoạt động, có phải ngài rất thích ăn nặn?"

Thiên Truyền kinh ngạc gật đầu, trong nội tâm nổi lên mừng rỡ. Hấn không nghĩ tới đứa bé bé như vậy mà bệnh này cũng biết?

Mạch Ly Hạ thấy hấn gật đầu, lại nói: "Tiên sinh về sau nên ăn nhiều đồ ăn thanh đạm, chăm chỉ hoạt động thân thể, chắc chắn có thể..."

Thiên Truyền sao có thể không biết bản thân có bệnh gì, chỉ là hấn có chút chuyện hấn lưu luyến không muốn bỏ.

"Nhìn người như thế này, ta biết người gặp khó khăn. Người không nhớ được gì, ta cũng không ép. Nhưng nếu người không ngại... Người có thể lưu lại... Bái lão phu làm sư phụ?" Thiên Truyền đột ngột nói làm Mạch Ly Hạ hoảng sợ. Mặt nàng cứng đờ, nàng có thể nói nàng chỉ muốn tá túc một đêm không?

Nhìn thấy bé con biểu hiện như vậy, Thiên Truyền lạnh mặt nói: "Hừ, lão phu nói cho người biết. Muốn bái lão phu làm sư phụ có rất nhiều người. Hôm nay người cứu ta, ta lại thấy người không có nơi chôn lại không có tiền mới nhận người. Người không muốn?"

Nàng không có ý vậy nha, nàng chỉ là có chút kinh ngạc, sao lão tiên sinh này lại liên tưởng nhiều như vậy? Nàng một thân một mình ở cổ đại, không có nơi đi, ước muốn này đúng là quá xa vời. Sao nàng có thể không muốn, Mạch Ly Hạ lập tức quỳ xuống, dập đầu ba lạy: "Sư phụ, xin nhận ba lạy của đồ nhi!"

Đúng là người thức thời, Thiên Truyền hài lòng gật nhẹ đầu: "Ừ. Bây giờ cũng không còn sớm. Trong tú có chăn màn, tối nay người lấy ra mà ngủ."

Mạch Ly Hạ mừng rỡ cười: Rốt cuộc cũng có thể ngủ. Cái thân thể nhỏ bé này đúng là không chịu nổi cực khổ.

Vốn trước khi ngủ Mạch Ly Hạ nghĩ sẽ dậy sớm chuẩn bị điểm tâm cho sư phụ. Bản thân cũng có thể ăn cơm trắng. Ai ngờ quá mệt mỏi nên hôm sau nàng dậy muộn. Nàng áy náy nhìn Thiên Truyền.

Thiên Truyền thấy nàng như vậy cũng đã hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Thần Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

"Thiên đại phu, ngài đã tỉnh chưa? "

"Luru lão đệ, lão phu đã tỉnh." Thiên Truyền đáp.

Không bao lâu, người nọ bưng nước ấm vào: "Thiên đại phu... Ô, đây là?" Luru đại nhân đi vào, nhìn Mạch Ly Hạ hỏi.

"Luru lão đệ, đây là đứa trẻ ngày hôm qua ta nhặt trong núi nhặt về, nàng bây giờ là đồ đệ của ta. Bé con, mau gọi Luru thúc."

"Luru thúc." Mạch Ly Hạ vội vàng lễ phép chào hỏi Luru thúc.

"Được... Chúc mừng Thiên đại phu." Luru đại nhân đặt nước ấm xuống, vừa cười vừa chúc mừng Thiên Truyện, cũng không hỏi nhiều.

"Hặc hặc, Luru lão đệ, ta có chuyện muốn nhờ ngươi. Ngươi giúp lão phu tìm vài thanh niên cường tráng ngăn hai gian phòng này lại. Từ giờ có thêm người ở, sợ có phiền toái." Thiên Truyện rửa mặt xong, không biết từ nơi nào lấy ra một ít ngân lượng, đưa cho Luru đại nhân.

Mạch Ly Hạ không biết có bao nhiêu tiền, nhưng nhìn Luru thúc từ chối, có lẽ không ít. "Thiên đại phu, chỗ này nhiều quá rồi, dùng không hết!"

Thiên Truyện nói: "Luru lão đệ cứ cầm đi. Đồ nhí này của ta vừa tới, còn cần ít đồ dùng. Quần áo chăn đệm chắc cũng phiền ngươi. Lão phu không tiện giúp, vì còn cần nghỉ ngơi một chút."

Luru đại nhân trong lòng hiểu rõ, nhiều tiền thế này hẳn dùng không hết... Đã vậy, Thiên đại phu mấy năm nay giúp đỡ nhà mình không ít.

"Cũng được, đợi ta ăn cơm xong liền đi thu xếp." Luru đại nhân bắt đầu đi đáp ứng. Đồ vật cần mua sẽ nhiều thêm một ít.

Luru đại nhân nói xong liền đi làm điểm tâm. Mạch Ly Hạ đợi hẳn sau khi rời khỏi, cảm kích nói: "Sur phụ, cảm ơn người."

Thiên Truyện phui tay nhìn, trên mặt nàng bây giờ không khác gì con mèo. "Làm sur phụ, đây cũng là điều nên làm. Cảm ơn cái gì, nhanh đi rửa sạch mặt mũi đi!"

Luru đại nhân làm cơm xong, nhanh chóng rời đi. Thiên Truyện cùng Mạch Ly Hạ ăn cơm và bánh bao chay hẳn làm, còn có thịt mỡ, có cái trắng... Bệnh như vậy, đều do ăn mà ra.

"Sur phụ, người không nên ăn thịt mỡ, thứ này không tốt với thân thể người. Tôi qua con thấy hiệu thuốc có được hoàn rất tốt, để con đi lấy cho người." Mạch Ly Hạ nói xong vội vàng chạy tới chỗ đặt thuốc. Nàng cùng lúc cầm cái bát trong bếp đem thịt mỡ nhặt ra, chỉ để lại cho hẳn chút ít cái trắng. Thiên Truyện tuy không muốn, nhưng biết nàng làm như vậy là tốt cho mình nên cũng không nói gì. Hẳn có chút bức mình, làm sao mà trong một đêm bản thân lại có thêm một quần gia nhỏ? Cảm giác giống như đêm qua mình nằm mơ. Chỉ qua một đêm mà mình lại có thêm một đồ đệ.

"Sao con biết đây là thuốc của ta?"

"Bởi vì con ngửi thấy mùi vị của thuốc." Mạch Ly Hạ biết, thuốc này đối với bệnh tình của sur phụ rất hiệu quả.

Thiên Truyện thoả mãn gật đầu. Hai người ăn cơm xong, Mạch Ly Hạ vừa dọn xong bát đĩa đã thấy Luru đại nhân mang theo bảy tám thanh niên tráng kiện trở về. Oa, ở cổ đại hiệu suất làm việc cũng nhanh thật.

Bởi vì Thiên Truyện thân thể suy yếu, những chuyện như thế này đều giao cho Luru đại nhân lớn toàn bộ xử lý. Thiên Truyện nói xong ý kiến của mình, mang theo Mạch Ly Hạ vào nhà.

Mấy thanh niên trai tráng đều dựa theo ý kiến của Thiên Truyện mà vui đầu vào làm...

Lúc chiều có một phụ nữ đưa cho Mạch Ly Hạ quần áo của trẻ nhỏ... Trong thôn này, nhà ai cũng có trẻ con, quần áo của nàng thù hơi cũ nát. Mạch Ly Hạ cũng không có ý kiến, vì quần áo này so với áo choàng rộng thùng thình thì tốt hơn nhiều.

Buổi tối Luru thúc chuẩn bị nước ấm cho nàng tắm. Mạch Ly Hạ phát hiện, sau tai trái nàng có một vết bớt. May mà không phải ở trên mặt, không ảnh hưởng gì tới thẩm mỹ.

Khi đã làm xong hai gian phòng, Luru thúc còn cho họ làm bàn trang điểm...

Mạch Ly Hạ nằm trong phòng mình nghỉ ngơi, chuyện này giống y hệt một giấc mơ. Nàng không biết mình tới đây như thế nào. Thế giới này có giống thế giới trước kia nàng sống? Nàng cảm thấy chuyện này thật quý dị, nhưng nơi này rất giống thời cổ đại.

Nhưng không sao, may mà nàng gặp được sur phụ. Không thì bản thân chỉ là một đứa trẻ, không có nhà, không có tiền, rất dễ bị kẻ xấu hãm hại, bị bán vào kĩ viện hoặc làm người hầu gì đó... Nghĩ thôi đã thấy sợ!

Mấy hôm trước đang làm phòng nên hơi âm ỉ. Thiên Truyện đưa cho nàng một quyển sách y, ý muốn nàng đọc. Một phần muốn biết nàng biết được bao nhiêu chữ, một phần muốn xem nàng hiểu y thuật đến đâu.

Mạch Ly Hạ hiểu rõ ý tứ của Thiên Truyện. Dù sao nàng mới bảy tám tuổi, không dám bộc lộ quá nhiều. Chữ này giống chữ Phồn thể, nhưng có vài chữ khá phức tạp. Mạch Ly Hạ giả vờ mình không biết gì hết, nàng chỉ nói với Thiên Truyện vài được liệu thông dụng. Cũng có vài thứ nàng chưa bao giờ thấy qua, ví dụ như cỏ Thanh Liên, sinh trưởng tại sâu trong sơn cốc lạnh như băng, cực kỳ hiếm thấy. Nhưng cũng không quá khó tìm, cây này là khắc tinh của độc hòa. Còn có một loại tên là Huyết Long thảo, giúp tăng tuổi thọ. Những thứ này ở hiện đại nàng chưa từng thấy qua. Không thể không nhắc đến, nơi này vạn vật tương sinh tương khắc, thật kì diệu!

Đối với Thiên Truyện, hẳn cực kỳ hài lòng với Mạch Ly Hạ. Hẳn phát hiện, Mạch Ly Hạ đúng là một thiên tài y học. Có nhiều thứ chỉ cần hẳn nhắc nhở một chút, đồ đệ nhỏ này đều có thể hiểu được. Hơn nữa là học một hiểu ba, so với nhiều đồ đệ khác không biết giỏi hơn bao nhiêu lần. Thiên Truyện

quan sát thấy nàng có biểu hiện rất tuyệt, thời gian này, hẳn để cho Mạch Ly Hạ học tất cả các loại thuốc Bắc.

Cùng không khoảng thời gian này, Thiên Truyện phát hiện một vấn đề. Đồ đệ này của hắn không biết châm cứu và bắt mạch, nhưng không sao, dù gì nàng cũng là trẻ con, có thể từ từ dạy bảo.

Thiên Truyện thật không ngờ tới, hẳn cả đời đơn độc, đến lúc tuổi già lại thu một đứa bé làm đồ đệ...

Mạch Ly Hạ cứ như vậy sống ở chỗ này, nàng giờ đã biết nơi này là Long Khiển* vương triều. Hiện tại đã là năm thứ ba mươi lăm. Chỗ hiện tại nàng ở là một ngọn đồi linh sau sườn núi. Sư phụ nói cho nàng biết, con rắn nàng trông thấy ở hang động đó là vật trông coi núi này. Nó sống rất lâu năm, vô cùng hung dữ. Sư phụ nói, con rắn đó không ăn nàng, là một cái duyên.

*Mình không chắc lắm. Sau này sẽ sửa lại.

Sư phụ nói với nàng, con rắn này muốn nhận ai thì người đó làm chủ. Sư phụ nàng chính là chủ của ngọn núi này, hẳn chỉ mất mười lượng bạc để thu mua. Tuy Mạch Ly Hạ không biết mười lượng bạc là ít hay nhiều, nhưng nhìn qua cũng biết đây là một vụ mua bán hời. Sư phụ còn nói, ngọn núi này có rất nhiều thảo dược quý hiếm, không gì là không có.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Thần Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt, Mạch Ly Hạ đã ở đây năm năm rồi. Mạch Ly Hạ từ một con bé quần áo rách rưới, toàn thân đầy vết thương giờ đã biến thành mỹ nhân thanh thuần. Mặc dù không phải đặc biệt yêu mị, thế nhưng khuôn mặt xinh đẹp, mi thanh mục tú. Hai mắt trong trẻo, khắp người tỏa ra khí chất thoát tục. Hoàn toàn không ăn nhập với nhân gian khói lửa.

Mấy năm nay, sư phụ thường mang nàng đi xem bệnh trên phố. Sư phụ nàng thủ pháp cứu người nhanh chóng gọn gàng, xem bệnh chỉ cần nói vài câu cam đoan về sau không để lại hậu quả. Thời gian trôi qua, nàng đã hoàn toàn kính nể vị sư phụ này. Y thuật của sư phụ nàng không khác gì cướp người từ tay Diêm Vương. Nếu sư phụ nàng mà ở hiện đại thì chắc chắn sẽ là hàng cấp bậc thầy.

Dù sao, Mạch Ly Hạ cũng không phải để chưng cho đẹp. mấy năm nay nàng không những đem nghệ thuật châm cứu vận dụng thuần buồm xuôi gió mà còn có xu hướng trở giỏi hơn thầy. Hiện tại nếu đi khám bệnh, nếu không phải quá xa thì đều đi lên đầu Mạch Ly Hạ. Điều duy nhất Thiên Truyện tiếc nuối là đồ đệ này của hắn tuy học được y thuật vừa hẳn nhưng đối với võ thuật, nàng một chút thiên phú cũng không có. Thật tiếc nuối! Tiếc nuối...

Mỗi lần Thiên Truyện lấy ánh mắt u oán nhìn nàng, Mạch Ly Hạ đều tranh thủ thời gian núp ra xa. Nàng cũng không cố ý, tuy nàng cũng thích cảm giác bay vù vù trên trời nhưng nàng thật sự không với tới ngày đó. Học được hai tháng, mỗi lần đều là rơi như chó rơi xuống bùn... Mạch Ly Hạ đã nhiều lần oán trách nói: "Sư phụ, người muốn đem đồ đệ duy nhất ngã chết sao?"

Cuối cùng Thiên Truyện không có cách nào, chỉ có thể buông tha chuyện nàng học võ, chuyên tâm truyền thụ y thuật. Hắn cũng không muốn vừa có một đồ đệ, vài ngày sau đã bị bản thân giày vò đến chết...

Sáng sớm, ánh nắng vàng óng ánh phủ kín toàn bộ ngọn núi. Con sông thanh tịnh có thể thấy cả đáy, giọt sương óng ánh lặng lẽ bám vào những góc thảo được quý báu. Bên cạnh đó là một cô nương mười ba tuổi, mái tóc xoắn bay theo gió thu, tóc nàng có một vòng hoa. Nàng có ngũ quan xinh xắn, làn da trắng nõn tinh tế như sữa dê. Nàng giống như một loại hương thơm tươi mát, lặng lẽ tỏa ra xung quanh. Không nói chắc được, tiên đẹp, hay nàng đẹp.

Hôm nay Mạch Ly Hạ mặc áo trắng bằng bông, tay áo ngắn, phía dưới là váy màu đỏ dài thướt tha, thêu hàng trăm con bướm.

Quần áo của Mạch Ly Hạ đều do chính tay nàng làm. mấy năm nay, không có việc gì làm, Mạch Ly Hạ cũng đều đi tới nhà mấy đại thẩm trong thôn học may vá. Nàng đang ở cổ đại, quần áo không phải tùy tiện mua là có. Ở đây, có rất ít thợ may. Hơn nữa không thể cứ muốn là có thể đặt hàng. Sư phụ nàng là nam nhân sẽ không cần những thứ này, nên đều là nàng phải tự đi mua. Tuy là sư phụ không thiếu tiền, nhưng quần áo cổ đại rất khó mặc, tốt hơn vẫn là nàng tự túc.

Từ lúc Thiên Truyện có đồ đệ là Mạch Ly Hạ, lúc rảnh rỗi không có gì làm đều cho sư đệ của hắn viết thư, khoe khoang đồ đệ khắp nơi. Mạch Ly Hạ mấy lần nhìn trộm được nội dung, bên trong đều là đắc ý khoa trương đến nàng còn phải há hốc mồm. Khoa trương còn không tới mức đó, bên trong viết nàng không khác gì thần y, không gì là không chữa được. Nàng hỏi, kết quả sư phụ lại nói: "Có đồ đệ thì phải khoe khoang. Không khoe khoang thì sao có thể xứng làm sư phụ lợi hại?"

Mạch Ly Hạ câm nín...

Mạch Ly Hạ đến chân núi hái chút ít thảo dược chữa cảm mạo. Bình thường sư phụ nàng xem bệnh đều không thu phí, nếu có thu thì chỉ thu con nhà giàu. Hơn nữa thu phí cũng không có định giá, cao húng thì thu ít, hẳn không vui thì giá cắt cổ cũng phải trả. Vì vậy mà thu nhập sư phụ nàng cũng bình thường, được liệu đều là đi hái.

Như vậy cũng không có gì lạ, những người y thuật cao minh đều tính khí quái đản. Sư phụ nàng y thuật vững chắc, vừa nhìn thấy nàng còn tưởng Hoa Đà tái thế. Sư phụ nàng có nhiều phương pháp trị liệu đã thất truyền. Nhiều dược liệu Mạch Ly Hạ học những năm nay cũng đều thất truyền cả.

Còn có quả đại mẩy năm trước nàng ăn trong núi, sư phụ nói đó là Lượng Thương nhân sâm. Loại nhân sâm này khiến thân thể tê liệt, chập choạng. Hiện tại đã được xếp vào hàng cấm dược, ít đến thăm thương.

Nghe sư phụ nói xong, Mạch Ly Hạ lặng im nhìn trời. Dược liệu tốt như vậy sao lại bị cấm hãm? Nhân sâm đó có thể làm thuốc tê, Mạch Ly Hạ đem trái cây còn thừa trồng đây trên núi. Hôm nay nàng đặc biệt tới xem thành quả, mấy năm nay cây đã phát triển rất tốt, chắc có thể kết quả được rồi.

Mạch Ly Hạ đi vòng vòng trong rừng, hái một ít nấm. Nàng vô tình nhìn thấy sâu trong rừng có vài cây cải thảo. Nàng mừng rỡ đào lên, nghĩ thầm về nhà sẽ làm nhân bánh bao sủi cảo cho sư phụ. Người chắc chắn chưa ăn món đấy.

*Cải thảo làm nhân bánh bao sủi cảo. Nhưng mà có mọc trên núi không thì mình không biết ;_;;. Bản convert là Tê Thái. Mà cây này có phải làm nhân bánh bao sủi cảo không thì mình chịu...

Mạch Ly Hạ đeo dây sợi dây, đang định đi về thì nhìn thấy trước mặt hiện ra một đám trắng. Nàng chớp mắt một cái đã không thấy gì.

Mạch Ly Hạ nghĩ có thể bản thân ngồi xỏm quá lâu, lúc đứng lên có chút hoa mắt. Nhưng đi được không bao xa nàng nghe thấy tiếng "Chi... chi" Mạch Ly Hạ nghi ngờ đi đến nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy một bộ lông trắng. Nó có hai lỗ tai màu đen, đầu giống chuột, thân thể thì như thỏ, còn cái đuôi thì giống sóc.

Mạch Ly Hạ ngắm con vật nhỏ, nội tâm yêu thích. Cái này không phải cọng lông chuột sao? Nhưng mà cái này so với lông chuột, lông thỏ còn lớn hơn. Nó ở đây đã nhiều năm rồi, tên gọi là Long Miêu. Thật là một con vật đáng yêu, nàng vui vẻ ngồi xuống vẫy tay với nó. Long Miêu cảnh giác nhìn nàng, miệng vẫn phát ra tiếng kêu "Chi... chi". Tuy nó có thể nghe hiểu nàng nhưng vẫn rất cảnh giác.

Mạch Ly Hạ cười cười, đứng lên tìm kiếm trong giỏ trúc một lát, lấy ra vài quả táo hồng. Mấy quả này đều là nàng vừa hái xuống, đáng ra là đem về cho sư phụ nếm thử.

"Được rồi, tặng ngươi một quả." Mạch Ly Hạ ném qua, nó trong nháy mắt liền ăn sạch. Nàng thấy nó nhìn mình như kẻ trộm liền ném một quả ra xa. "Cho."

Con vật nhỏ cầm lấy quả táo nhảy lên vai Mạch Ly Hạ, chọn lấy hai quả, trong chớp mắt liền biến mất!

Mạch Ly Hạ nhìn theo con vật nhỏ đã biến mất, có chút tiếng nuối. Thôi, dù sao nó cũng thuộc về Vạn Vật, không thể cưỡng ép.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Thần Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Mạch Ly Hạ thiếu hào hứng trở về nhà. Nàng và sư phụ ở giữa sườn núi, cách thôn không xa lắm. Một nghìn mét xung quanh đều là thang đá, thang đá hai bên đều là cỏ dại. Mạch Ly Hạ bàn bạc với sư phụ để nàng trồng Tường Vi ở chỗ đó, cho giống với ngôi nhà thực thụ. Mấy cây Tường Vi nàng trồng giờ đã mọc um tùm, mỗi khi hoa nở, khắp nơi đều là mùi Tường Vi thơm ngào ngạt.

Mạch Ly Hạ đi lên thang đá, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Trầm Mộ Thanh đang lưỡng lự ở cửa ra vào.

Mạch Ly Hạ gọi một tiếng: "Trầm đại ca?"

Trầm Mộ Thanh nhìn Mạch Ly Hạ, không dễ phát hiện ra khuôn mặt lạnh lùng của hắn xuất hiện một tia ửng hồng. Hắn nhìn chằm chằm vào bóng dáng xinh đẹp vừa Mạch Ly Hạ đang tới gần, mỉm cười nhàn nhạt: "Ly Hạ... Lại đi hái thuốc à?"

"Trầm đại ca, sao huynh lại ở đây? Chẳng lẽ... Thầm đại nương lại bị bệnh?" Mạch Ly Hạ bình tĩnh nhìn hắn.

"Không phải... Hôm nay ta lên núi săn dược gà rừng, đúng lúc thân thể của Thiên đại phu không tốt. Mẹ ta kêu ta mang gà tới cho người tắm bổ." Trầm Mộ Thanh nói xong, không đợi Mạch Ly Hạ từ chối đã bước nhanh xuống núi.

Mạch Ly Hạ nhìn hắn xuống núi. không gọi lại. Rõ ràng trên người hắn còn đeo cung tên.

Từ lúc Mạch Ly Hạ biết tâm ý của Trầm Mộ Thanh đã hạn chế xuống nhà Thầm đại nương. Nàng nội tâm đã ngoài ba mươi tuổi, lại đang ở một nơi lạ lẫm trong một thân xác khác. Tuy nội tâm nàng không còn cảm thấy bất lực nhưng đã sớm không có hứng với tình cảm nam nữ. Nàng chỉ muốn yên bình sống tới già... Mạch Ly Hạ nhặt gà rừng dưới đất lên, hôm nay nàng sẽ nấu gà hầm nấm cách thùy cho sư phụ.

"Sư phụ... Con về rồi." Mạch Ly Hạ để giỏ trúc và gà trong bếp, hướng tới phòng đối diện của Thiên Truyện chào hỏi. Một lúc sau vang lên giọng nói

suy yếu trả lời, Mạch Ly Hạ nhin không được thờ dài.

Gần đây tình trạng sức khỏe của sư phụ nàng lúc tốt lúc xấu. Nàng đã sớm biết sư phụ cô tình bị bệnh, nhưng mà sư phụ nàng không muốn nói nguyên do. Nàng đã nhìn thấy bên trong phòng sư phụ có một bức họa mỹ nhân, cũng thường thấy người nhìn bức họa đến ngẩn ngơ nên đã đoán ra tám chín phần.

Bệnh tương tư, dù y thuật cao minh cũng không chữa được. Nàng và sư phụ cũng không có cách nào, Mạch Ly Hạ chỉ có thể ngày ngày đổi món ăn ngon mới mẻ, lừa gạt sư phụ ăn nhiều thêm một chút.

Mạch Ly Hạ nhìn đồng hồ cát trong phòng, đã qua giờ Ty. Đại khái là giữa trưa, không khác gì mười một giờ ở hiện đại. Đồng hồ cát này là vật dụng tính thời gian ở đây. Cách xem thời gian cũng là sư phụ dạy nàng. Ở đây, lịch tính cũng không khác ở cổ đại là bao.

Mạch Ly Hạ nấu nước nóng, mang gà đến cạnh ao nước xử lý. Cái ao này bình thường là chỗ xử lý được liệu, hoạt động cũng giống ở hiện đại. Đằng sau nhà chính là một khe núi cao năm mét, nước ở đây cũng là từ chỗ đó chảy ra. Sư phụ nàng dùng giấy trúc dẫn nước vào phòng bếp, làm luôn cả chỗ dẫn nước bản ra ngoài, tiện thể tưới cho thảo dược.

Mạch Ly Hạ lúc đó ngạc nhiên hỏi sư phụ làm sao nghĩ đến phương pháp này. Nguyên lý hoạt động giống hiện đại, thật sự là một thiên tài. Sư phụ nàng trả lời: "Thời gian của ta rất quý giá, không thể lãng phí ở việc gánh nước được. Vừa tốn thời gian vừa tốn thể lực, không có lợi."

Mạch Ly Hạ sùng bái nhìn Thiên Truyện, sư phụ nàng không những y thuật cao minh là còn là nhà phát minh nữa. Bên cạnh phòng bếp là một phòng nhỏ, là phòng tắm. Bên trong có một cái thùng tắm lớn, phía dưới có một lỗ cho nước chảy. Cái này giống trong phòng bếp, chỉ là nước ở đây chảy luôn ra khu rừng cách đây không xa.

Cứ như vậy, Mạch Ly Hạ ngày ngày nghiên cứu được liệu, thời gian còn lại là nghiên cứu trong sách những được liệu chưa thấy qua ở hiện đại. Nàng còn đi vào trong rừng phân biệt thảo dược. Bếp lò của sư phụ nàng cũng rất đặc biệt, làm bằng sắt. Cái này là do hần nghiên cứu rất lâu, mất không ít tiền bạc vì sắt thời này quý hiếm. Bếp này dùng còn thuận tiện hơn so với hiện đại, có thể dùng rộng rãi. Nhưng cái này là do hần vất vả làm được, không thể để người khác hưởng lợi!

Mạch Ly Hạ nghe câu trả lời của sư phụ, chỉ có thể im lặng... Làm đồ đệ ngoan.

Ở hiện đại dù gì Mạch Ly Hạ cũng ở trong gia tộc y dược, y thuật của cha nàng cũng không cần phải nói, bà nội nàng là cao thủ chế hương liệu. Trong gia đình, bà nội và cha rất có danh tiếng. Khi còn bé, Mạch Ly Hạ đã bắt đầu học y, y thuật cũng không vừa. Mạch Ly Hạ sơ trung bắt đầu vào lớp phụ đạo của cha. Cha nàng nói, càng biết nhiều, sau này sống càng dễ dàng. Kinh nghiệm của nàng và các loại giải thưởng cũng rất nổi danh.

Không riêng gì y thuật, bình thường nghĩ hè Mạch Ly Hạ đều đến y quán để tăng EXP*. Theo bà nội học chế tạo hương, khi không có việc gì thì cùng bạn học đi chơi, đi ăn. Đó cũng là hoạt động vui vẻ nhất của Mạch Ly Hạ.

*Kinh nghiệm.

Vì vậy, trù nghệ* của nàng cũng không thể nói đùa. Sau khi Mạch Ly Hạ biết dùng bếp lò liền nấu cho sư phụ nàng một bữa cơm. Sư phụ nàng ăn xong lập tức cho Lưu thúc về nghỉ ngơi. Mấy năm nay, về vấn đề nấu ăn đều là Mạch Ly Hạ quán lý.

*Nấu ăn.

Gà rừng xử lý xong, Mạch Ly Hạ đem nắm rửa sạch, còn thừa phơi nắng trên kệ. Cơm chín, nàng đi rửa được thảo, cải thảo rồi đều đem đi phơi nắng.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Thần Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

"Sư phụ. Hôm nay Hạ nhi làm gà hầm nấm cách thủy cho người, rất thơm." Mạch Ly Hạ mang đồ ăn vào thì nhìn thấy Thiên Truyện đang thất thần. Nàng lắc đầu, để thức ăn lên bàn rồi giúp Thiên Truyện xuống giường.

"Hạ nhi..." Thiên Truyện chậm rãi hoàn hồn, gọi một tiếng. Mạch Ly Hạ đem bát thêm một chén cơm nữa rồi đưa đĩa cho hần.

"Sư phụ, hôm nay người nhất định phải ăn nhiều hơn. Người xem, bây giờ người còn không có sức xuống giường, như vậy sao được?"

Thiên Truyện yếu ớt cười cười, nhận chiếc đĩa rồi xoa đầu Mạch Ly Hạ. "Hạ nhi, con đã trưởng thành rồi. Nhớ lúc đầu mới chỉ cao như vậy, giờ đã thành đại cô nương rồi. Đáng ra sư phụ mấy năm trước đã đi rồi, may nhờ có Hạ nhi nên mới có thể kéo dài đến bây giờ."

"Sư phụ!" Mạch Ly Hạ không thích nghe những lời này nhất.

Ở kiếp này, người thân của nàng chỉ có sư phụ, nếu người đi rồi nàng ngay cả một người thân cũng không có. Mấy năm nay sư phụ đối với nàng rất tốt. Không chỉ dạy nàng y thuật, còn dạy nàng đọc chữ, giảng giải về các triều đại. Tuy chỉ có năm năm ngắn ngủi nhưng nàng biết, sư phụ yêu thương nàng giống như cha, như bà nội yêu thương nàng ở kiếp trước.

Thiên Truyền có chút thần thờ nói: "Sinh, lão, bệnh, tử là chuyện thường tình. Sư phụ đoán rằng mùa đông năm nay cũng sẽ..."

Mạch Ly Hạ gấp một miếng thịt gà đặt trong bát Thiên Truyền. "Sư phụ, người nếm thử đi. Đây là gà rừng mà Trầm đại ca săn được, đem tới cho người tẩm bổ đây. Hạ nhi đặc biệt để lại một nửa buổi tối làm nước canh cho người." Nàng ngăn những lời nói tiếp theo của sư phụ. Mạch Ly Hạ cúi đầu, im lặng, trong mắt xuất hiện vài giọt nước. Sư phụ là người đầu tiên nàng gặp khi đến thế giới này. Ông trời thật tàn nhẫn, qua hai thế giới rồi mà chưa cho nàng được một ngôi nhà trọn vẹn.

Thời gian trôi qua, tiết trời lạnh dần. Hai ngày nay cứ mưa mãi không ngừng, buổi tối Mạch Ly Hạ đều cảm thấy lạnh buốt thấu xương, không dám tắm rửa. May mà vẫn có thể ngồi im trong phòng đốt lửa sưởi ấm.

Mạch Ly Hạ chạy đến kho chứa củi, than củi đã không còn nhiều lắm. Hôm sau, nàng thấy có nắng. Chắc là đã đem cây cối phơi khô nên cảm cuộc đi vào trong rừng. Vì sắp tới mùa đông nên đi chuẩn bị ít củi, không có củi không được. Mạch Ly Hạ sợ nhất là lạnh.

Mạch Ly Hạ cầm một cái cuốc lớn, đi đến cạnh một cây nhỏ cỡ nắm tay nàng. Nàng chặt tới trưa, hai cánh tay cũng đều sắp hồng rồi mới xong.

Mạch Ly Hạ mệt mỏi, trực tiếp nằm xuống đất, không đứng dậy nổi. Nàng nghĩ tốt nhất là đi nội thành mua chút củi, dù sao nhà cũng không thiếu tiền bạc.

Nhưng mà cũng không được, hiện tại nàng lớn lên như hoa như ngọc, ở cô đại an ninh không tốt, nàng cũng không có sức tự bảo vệ mình. Có thể không ra ngoài thì sẽ không bước ra ngoài cửa. Tuy nàng có hơn hai chục năm ngoài xã hội nhưng đó cũng là kiếp trước, bây giờ nàng là một cái đầu tôm.

Thôi thì cứ như vậy đi, một ngày một cây, tích góp từng tí cũng không ít. Một thì nhặt mấy nhánh cây nhỏ cũng đủ dùng một ngày.

Vì phải chặt, bỏ củi nên Mạch Ly Hạ may cho mình đôi gang tay. Tuy rằng may hơi gấp nhưng vẫn dùng được.

Đúng là chỉ vài ngày nàng đã góp được không ít củi. Mạch Ly Hạ hôm nay mệt rũ rùi, vừa về đến nhà thì thấy Trầm Mộ Thanh khiêng một bó củi lớn vào. "Trầm đại ca? Củi này..."

Trầm Mộ Thanh cúi đầu nói. "Bây giờ đã là mùa đông rồi. Nhà ta đã chuẩn bị củi xong, mẹ ta lo muối và Thiên đại phu không có nên dẫn ta chuẩn bị một chút." Trầm Mộ Thanh có chút ngưng ngừng, không đợi Mạch Ly Hạ trả lời đã cầm cuốc của nàng đi ra.

Mạch Ly Hạ rất muốn gọi hán lại, cái này so với thành quả của nàng mấy ngày nay là quá được rồi.

Bởi vì thành này đều là lấy gạo làm chủ, mì là phụ, mà thôn này cũng chỉ là một cái thôn nhỏ. Cũng không phải tất cả mọi người đều có tiền, mua com còn khó nên mì phổ không nhiều, thông thường nhất là mì sợi. Mạch Ly Hạ ở chỗ này chưa thấy ai ăn sủi cảo, lễ mừng năm mới đều là com. Lần đầu Mạch Ly Hạ nấu mì Vằn Thăn cho sư phụ ăn, người cũng nói đã rất lâu không ăn rồi. Mạch Ly Hạ còn cho rằng nơi này không có sủi cảo.

"Hạ nhi không biết rồi, nơi này tuy gần thành lớn nhưng cũng gần Nam Cung. Tại đó sủi cảo là rất bình thường, lễ Tết ắt không thể thiếu. Chỉ là nơi này rất ít khi được ăn."

Từ khi sư phụ ăn bánh bao sủi cảo Mạch Ly Hạ làm liền nhớ mãi không quên. Hận không thể bữa bữa ăn sủi cảo, quên luôn mình rất kén ăn. Mạch Ly Hạ cũng là bốn năm bữa nấu một lần. Hôm nay nàng đem cải thảo lần trước còn lại và trứng gà ra, chuẩn bị cho sư phụ với Trầm đại ca làm nhân bánh.

Trong thôn trứng gà rất quý, nhưng vì đây là nhà của sư phụ nên có thể tùy tiện ăn. Mạch Ly Hạ không biết sư phụ có bao nhiêu tiền, nhưng mà sư phụ không lo thì nàng lo làm quái gì, bản thân cũng không thiếu ăn thiếu uống. Nhưng cũng không thể quá xa xỉ, năm trước Mạch Ly Hạ nuôi rất nhiều vịt và gà, làm cho nàng và sư phụ ăn không hết...

"Hạ nhi làm sủi cảo ngày càng ngon. Aiz, vì sư sống mấy năm nay thật không uống..." Thiên Truyền tuy rằng rất thích sủi cảo, nhưng nhiều nhất cũng chỉ ăn bảy, tám cái. "Về sau người nào cưới được đồ nhi của ta, đúng là người đó rất may mắn."

"Sư phụ, đồ nhi có sư phụ là đủ rồi." Ăn một bữa com, nói những lời như vậy. Thật đúng là một ngày làm sư phụ, cả đời làm sư phụ.

"Con còn nhỏ, chưa hiểu chuyện. Chờ sau này con lớn một chút sẽ hiểu... Vì phu trước kia cũng nghĩ, cứ như vậy trải qua một đời..."

"Mạch Ly Hạ giúp sư phụ xong liền vội vàng đem phân khác đóng gói mang lên núi cho Trầm Mộ Thanh. Lúc Mạch Ly Hạ đi, chưa có bao nhiêu củi giờ đã xếp thành một ngọn núi nhỏ rồi. Không thể không nói, nam nhân và nữ nhân khác biệt rất lớn.

"Trầm đại ca, đừng chặt nữa. Lại đây nghỉ ngơi một chút đi, muối đem sủi cảo cho huynh này."

Trầm Mộ Thanh thấy Mạch Ly Hạ tới, thả cuốc xuống, dùng ống tay áo lau đầu đầy mồ hôi nói. "Ly Hạ."

"Chặt nhiều như vậy đã đủ rồi. Huynh mau uống nước đi."

Trầm Mộ Thanh cọ xát tay vào quần áo cả buổi mới nhận ấm nước Mạch Ly Hạ đưa tới, uống vài ngụm lớn rồi cười ngây ngô với Mạch Ly Hạ. "Nước

này ngọt thật."

[GG: Đáng yêu vồn >< But bạn không phải main ;_;;]

"Ha ha, chỉ là nước bình thường thôi. Trầm đại ca chắc khát đến hỏng rồi. Đây, muối đem bánh bao nhân cải thảo đến, huynh tranh thủ ăn đi."

"Không ngờ Ly Hạ còn có thể làm sủi cải. Mẹ ta cũng biết, nhưng mà ta ít được ăn." Trầm Mộ Thanh ăn một miếng. "Ly Hạ làm sủi cải ngon thật. So với mẹ ta còn ngon hơn!"

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Thần Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

"Huynh cũng cảm thấy ngon sao? Sư phụ cũng nói tốt nhưng muối cảm thấy bình thường. Vậy để hôm khác muối làm nhiều thêm mấy cái cho Trầm đại nương ăn thử."

"Được!"

Cơm nước xong xuôi, Trầm Mộ Thanh lại giúp Mạch Ly Hạ mang củi bỏ nốt.

"Ly Hạ, không mang củi về nhà mà bỏ ở đây, đến khi mưa thì sẽ không dùng được." Mạch Ly Hạ vừa bỏ củi vừa cười nói: "Muối chuẩn bị đem củi làm thành than củi, như vậy sử dụng sẽ không có mùi thuốc lá."

"Hả? Ly Hạ biết làm than củi?"

"Ồ trong sách học được."

Mạch Ly Hạ nghĩ lấy củi làm than củi vì nàng thấy bên cạnh có một cái hố đất. Bên trong hố đen sì, chắc chắn là dùng để đốt than.

Đốt than có hai loại phương pháp, loại một là hầm lò đốt. Dùng bùn, đất, trúc hầm lò, làm giống như vật liệu gỗ. Lấy lửa nhỏ đốt nhen nhóm, sử dụng vật liệu gỗ hầm lò bên trong dần dần chuyển thành than, đốt xong sẽ thành than củi; Loại thứ hai là phương pháp phơi khô. Lấy vật liệu gỗ ra phơi khô.

Dựa theo phương pháp hầm lò, có hai loại là than đen và than trắng. Lấy vật liệu gỗ hầm lò, đợi đến khi bên trong đang chuyển thành than, nhân lúc còn nóng từ hầm lò bên trong bốc ra, sau đó dùng đất cát ẩm đập tắt lửa. Gọi là phương pháp đập tắt lửa.

Trong quá trình tắt lửa, than củi cùng không khí tiếp xúc biến thành khô. than bên ngoài bị ô-xy hoá, tạo ra màu xám tro bám vào than củi, xưng là "Than trắng". Trắng than so với than đen cứng rắn hơn.

Phương pháp đốt than là do Mạch Ly Hạ đọc được trong một cuốn sách ở thư phòng. Tuy rằng không có kỹ thuật gì cao siêu, nhưng ở thời đại này có loại phương pháp đốt than như vậy có lẽ cũng được coi như là bắt đầu có kỹ thuật. Mạch Ly Hạ cũng không biết Trung Quốc cổ đại đốt than có đốt than giống như vậy không nữa. Nơi đây không có lò than, chỉ có một hố đất.

Trầm Mộ Thanh giúp đỡ Mạch Ly Hạ đem củi bỏ thành vật liệu gỗ để xuống hố đất rồi châm lửa đốt. Khi đốt được một nửa thời gian, dùng đất chôn hố. Nửa canh giờ tại tối đây đào than. Cái này quả thực không phải cho người làm.

Nhưng mà Trầm Mộ Thanh lại không có nửa câu oán hận. Toàn bộ quá trình Mạch Ly Hạ gần như không làm gì, tất cả đều là Trầm Mộ Thanh làm. Cái này quả thật khiến Mạch Ly Hạ áy náy, vì vậy sau khi xong việc, Mạch Ly Hạ chia ra một nửa cho Trầm đại nương.

Sư phụ nàng thấy phong phòng có than củi còn tưởng là Mạch Ly Hạ đến thị trấn mua ở đâu đó.

Thành đã đến mùa đông nên tương đối lạnh. Mọi nhà đều không dùng nồi than đá nên đốt củi, Mạch Ly Hạ không chỉ có củi mà còn có than củi nên không lo.

Mạch Ly Hạ thấy xe trâu đã sớm lên thị trấn mua đồ dùng dùng cho mùa đông. Chỉ vì lo lắng cho thân thể sư phụ nên kéo dài đến bây giờ mới đi, cũng vừa vặn trên thị trấn có chợ phiên.

"Sư phụ, cơm đã nấu xong. Người ăn chút gì đi." Mạch Ly Hạ dậy rất sớm, bụng cháo đến rồi đỡ Thiên Truyện đứng lên.

"Hạ nhi... Sư phụ vẫn không muốn ăn. Thôn dưới đang sốt ruột chờ rồi, con nhanh xuống đây đi." Thiên truyện suy yếu ngồi dậy nói.

"Con nhìn sư phụ ăn xong rồi đi. Hôm nay thời tiết không tốt... có gió. Lý gia gia* chắc sẽ tới chậm" Mạch Ly Hạ nói rồi cầm bát, đút từng muỗng từng muỗng cho Thiên Truyện... Thiên Truyện bắt đầu ăn hai phần, yêu thương vuốt đầu Mạch Ly Hạ.

*Gia gia: Bố. Ở đây chỉ cách gọi đàn ông nhiều tuổi.

Có điều hần vẫn không hiểu, tại sao đồ nhi buộc tóc lại rồi rạc ít ỏi như vậy, nhìn sơ qua không khác gì bé trai...

Thiên Truyện không biết, Mạch Ly Hạ chỉ biết buộc đuôi ngựa, lại còn không có đồ trang sức rườm rà. Vì không ai dạy nàng nên nàng đương nhiên không biết. Thiên Truyện là nam nhân, tất nhiên không chú ý điều này.

"Thiên Truyện ta lúc về già còn thu nhận được đồ đệ là con, cũng coi như ông trời không bạc đãi ta. Sư phụ được sư tổ truyền thụ y thuật, nhưng vì lý do cá nhân nên không truyền lại cho nhiều người được... Hạ nhi về sau nhất định phải giúp đỡ sư phụ truyền thụ lại, để cho càng nhiều người không bị bệnh tật tra tấn."

"Sư phụ người lại như thế rồi."

"Ha ha... Lão phu năm nay đã bảy mươi ba rồi. Đã sang thất tuần, coi như có tuổi rồi. Tiếc là trước kia vì một người mà bỏ lại tim mình, lại không được nàng báo đáp. Thân thể giữ lại được nhưng..."

Có vài người đã khắc sâu trong trí nhớ, dù cho quên mất giọng nói của nàng, quên mất nụ cười của nàng, quên mất dung nhan của nàng nhưng khi nhớ tới nàng cảm giác vẫn vậy. Vĩnh viễn sẽ không thay đổi, để rồi lưu lại chỉ còn bi phẫn và tiếc nuối.

Thiên Truyện nói qua nói lại rồi chìm trong hồi ức... Mạch Ly Hạ mỗi khi thấy hần có bộ dạng này chỉ muốn nằng cho hần tỉnh, nhưng nàng lại không mở miệng được. Có một số việc không thể dùng lời nói mà hóa giải. "Sư phụ, cháo nguội hết rồi!"

Thiên Truyện lúc này mới chậm rãi ăn vài miếng. "Mấy năm nay Hạ nhi đã học được hết y thuật của sư phụ. Thậm chí so với sư phụ tài năng còn hơn, làm sư phụ không còn gì tiếc nuối. Hạ nhi phải nhớ:

Thế gian này vạn vật tương sinh tương khắc, cải tạo là có thể thay đổi... Ta không thể thực hiện, vậy còn giúp ta hoàn thành. Trên giá sách gần tủ thuốc có cái hộp, bên trong có một khối ngọc. Con cầm khối ngọc đến tiệm thuốc Kỳ Lân, cái gì nên biết sẽ biết..."

[GG: Có cả Unicorn =)]

Nghe cách sư phụ nói giống như trấn trời lúc lâm chung, Mạch Ly Hạ trong lòng khó chịu. Lúc hầu hạ sư phụ ăn cơm xong, nàng liền khuyên sư phụ nghỉ ngơi, không nên đọc sách.

Thiên Truyện nghe lời, gật đầu cười cười.

Ở cổ đại, đi xe trâu là thuận tiện nhất. Ván gỗ có thể chở đến bảy tám người. Bởi vì thời tiết lạnh nên trên xe dựng lều, còn có cả chăn bông để đắp. Khi Mạch Ly Hạ tới, trên xe đã ngồi đầy người.

Mạch Ly Hạ ngồi lên xe trâu của Lý gia gia, bên tai vẫn còn vang lên lời nói của sư phụ. Mấy năm nay sư phụ chưa từng nói qua hần có một tiệm bán thuốc, sao hô. nay đột nhiên có? Nàng cảm thấy có chỗ không đúng...

"Hạ nhi cô nương, con mua gì nói cho Lý gia gia một tiếng được rồi, bây giờ thời tiết rất lạnh, con lạnh đến hồng người mất!"

Mạch Ly Hạ đang cúi đầu đắm chìm vào suy nghĩ, bên tai chợt nghe thấy tiếng của Lý gia gia. Nàng ngẩng đầu, nhàn nhạt trả lời.

"Không lạnh."

Lý gia gia năm nay đã sáu mươi ba rồi, Lý nãi nãi* sinh đúng thời kỳ khó sinh nên chỉ sinh được một đứa con trai. Lý gia* vừa kết hôn không bao lâu thì đi biên cương, để lại nương tử vừa mang thai ở nhà.

*Nãi nãi: Bà nội, mẹ của Lý gia.

*Lý gia này là bố của Lý gia bây giờ =)

Khi nương tử sắp sinh, Lý nãi lại nghe thấy tin dữ của con trai. Con dâu vô tình nghe được liền kích động, dẫn đến khó sinh. Khi sinh ra cháu ngoại thì bị khiếm khuyết nhiều...

Lý nãi vất vả cực khổ đem cháu trai nuôi lớn. Con trai bà mấy năm trước một mình chạy đến biên cương muốn làm rạng danh tổ tông. Ai ngờ đến tận bây giờ vẫn không có tin tức. Lý nãi nãi vì nuôi cháu trai nên hao tổn tinh thần, khóc đến nhìn không rõ...

Nếu không có Mạch Ly Hạ, mắt của Lý nãi nãi chắc bây giờ đã không nhìn thấy gì.

"Mắt của Lý nãi nãi giờ đã không sao rồi chứ?"

"Đã ổn rồi, nhìn mọi vật đều rõ ràng. May mắn có Ly Hạ cô nương!"

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Thần Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Mạch Ly Hạ ngồi ở phía trước, cùng Lý gia gia nói vài lời nhưng phần lớn thời gian đều là trầm mặc. Trên xe bò có sáu bảy người, những người này hầu hết phận đều được Mạch Ly Hạ chữa trị.

Mạch Ly Hạ không thể nào nói chuyện tình yêu, tuy rằng thường xuyên xem bệnh cho bọn họ nhưng không tính là thân quen. Đối với người trong thôn nàng đều có ba phần thăm hỏi, không nhiệt tình cũng không quá để ý.

Trên xe có hai người cùng tuổi Mạch Ly Hạ, muốn cùng nàng kết bạn. Nhưng nhìn vẻ mặt hờ hững của nàng thì không biết bắt chuyện như thế nào.

"Hạ nhi cô nương cũng mười bốn tuổi rồi!" Mạch Ly Hạ nghiêng đầu nhìn, ở đó có một người mặc váy xanh, khoảng hơn ba mươi tuổi. Người đó ôm một cái rổ, khoe mắt xuất hiện vài nếp nhăn.

Mạch Ly Hạ biết đây là nương tử của Liễu đồ tể trong thôn. Liễu mẹ họ Dương tên Thúy Hồng, bởi vì phu gia (nhà chồng) họ Liễu nên mọi người gọi nàng là Liễu gia hoặc Liễu Thúy Hồng. Nữ tử gả chồng, theo họ chồng.

Liễu đại nương này là người chanh chua, trùng hợp phu gia lại là đồ tể. Cũng có phần trung thực nhưng vì có chút của cải, trên kinh thành còn có họ hàng làm quan nên con trai bá đạo hoành hành trong thôn.

Đứa con trai kia nghe tiếng côn đồ. Cả ngày không phải đùa giỡn con gái cũng là cùng quả phụ mập mờ. Quả phụ trong thôn ai cũng từng có thời dính líu đến hắn.

Mạch Ly Hạ gật đầu với nàng, coi như chào hỏi. Vì đường lầy lội nên có chút xóc. Thật sự Mạch Ly Hạ không biết sinh nhật mình ngày bao nhiêu, nhưng chắc cũng mười ba mười bốn tuổi rồi. Trên thân hai nụ hoa cũng mọc quả [=], đi đường có chút run rẩy...

Mạch Ly Hạ nghĩ, lần này lên thị trấn mua ít vải để may yếm che. Ở cô đại ngoại yếm ra cũng chẳng còn gì khác để dùng.

"Hạ nhi cô nương cũng nên làm mai rồi. Không bằng đại nương giúp người nhìn xem mấy người, rồi để Thiên đại phu quyết định?" Liễu mẹ nói xong, cười khan mấy tiếng, hướng mấy vị bên cạnh nói tiếp:

"Nhà ta có con trai lớn hơn Hạ nhi cô nương một tuổi, cũng đang chuẩn bị làm mai đây." Nói xong hướng Mạch Ly Hạ cười cười, ý định rất rõ ràng.

Mạch Ly Hạ kinh ngạc, Liễu mẹ này trợn mắt bịa đặt. Ngay bản thân nàng còn không biết mình lớn bao nhiêu đâu. Một cô nương mười ba mười bốn tuổi đã làm mai, nàng chưa bao giờ nghĩ tới. Nhất thời không biết trả lời thế nào, nàng sững sờ nhìn Liễu mẹ. Liễu đại mẹ cho rằng nàng thẹn thùng, đang định nói tiếp thì bị ngăn về.

Kiều mẹ bên cạnh vốn không ưa Liễu Thúy Hồng, nghe nàng nói thì khinh nhờn liếc: "Con trai nhà cô suốt ngày lêu lổng. Cô xem trai tráng trong thôn có ai có đức hạnh tốt như vậy không? Lại còn có ý với Ly Hạ cô nương, đúng là cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga."

Liễu Thúy Hồng tức giận chỉ vào Kiều Vân Chi: "Con trai ta thì làm sao? Liễu gia ta không cần nó phải làm việc, chỉ cần nói dối tông đường là được rồi. Không giống nhà ai... Suốt ngày vui đầu vào làm việc. Con dâu bụng lớn thế rồi mà chưa về, đúng là số nó tài. Hừ."

"Cô..."

Kiều mẹ chỉ tay về phía nàng nói không nên lời. Mọi người thấy tranh cãi liền đứng ra khuyên ngăn. Có người khuyên Kiều mẹ.

"Kiều nương, đừng tìm nàng chấp vặt. Cô ấy ý lại nhà mình mổ heo có nhiều tiền mới dám ngang ngược với chúng ta... Loại người này về sau tất có quả báo!"

Kiều Vân Chi gật nhẹ, sắc mặt không tốt lắm. Tuy rằng nhà nàng làm mộc, quanh năm suốt tháng làm việc nhưng cũng đủ ăn đủ mặc. Không dư giả cũng không túng thiếu. Có câu "Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây", cũng không biết về sau sẽ thế nào!

"Hừ. Liễu nương, đừng nói là con trai nhà người, kể cả tất cả trai trong thôn chúng ta cộng lại cũng không xứng với Hạ nhi cô nương. Về sau đừng để ta nghe thấy mấy lời này." Lý gia gia cũng coi như người già trong thôn, lời nói mang theo chút răn dạy.

Có người bắt đầu nhạo báng: "Đúng đấy, có Thiên đại phu ở đây, con trai người không có cửa..."

*Ý là không có cửa bước chân vào nhà . _.

"Con trai người muốn tương mạo không có tương mạo*. Cả ngày ăn uống miễn phí, không ai muốn gả cho nó!"

*Xấu xí.

"Chuyện này mấy thôn gần đây cũng biết. Không phải đang làm mai sao? Mai mấy nhà rồi hả?"

"Hừ..." Liễu Thúy Hồng khó chịu, nhưng tự biết nhiều người ý kiến, lại ngại phần thái độ không tốt nên không muốn nói nhiều lời với bọn hắn. Mà nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, lại tươi cười nhìn Mạch Ly Hạ, nhỏ giọng mai mối.

Mạch Ly Hạ thấy vậy đành tự mình nói, cũng để cho Liễu Thúy Hồng hết hy vọng. "Liễu mẹ tâm ý tốt, nhưng Hạ nhi còn nhỏ!"

Liễu mẹ nghe xong vốn đang cao hứng lập tức nhen lại, cũng nhanh cười mĩa mai tiếng. Nàng không nói tiếp, tròn mắt chuyển động, nghĩ thầm: Về nhà phải để con trai đi câu dẫn con bé này, hừ. Mới bay lớn, còn phát triển chưa xong. Nếu không vì nhà nàng có tiền, lại có thể chữa bệnh kiếm tiền thì ta cũng không muốn nhìn sắc mặt nàng.

Liễu Thúy Hồng âm thầm tính toán, lại không nghĩ tới kết cục của con trai khi trêu chọc Mạch Ly Hạ...

Người trên xe đều biết Liễu Thúy Hồng thích chiếm tiện nghi người khác. Ý lại trong nhà có chút tiền bạc, trong thôn lại nổi danh xảo trá. Người tròn thôn phần lớn đều không ưa nàng.

Trên đường đi Liễu Thúy Hồng thỉnh thoảng phần nộ trùng mắt với Kiều Vân Chi... Lúc đó không phải do Kiều Vân Chi thì Mạch Ly Hạ đã sớm động tâm rồi. Đến lúc con trai nàng và Mạch Ly Hạ thành đôi thì đồ vật trên núi đều là của bọn họ rồi...

Khi đến thị trấn, phiên chợ đã mở. Ngườu đến người đi, tiếng rao không dứt, rất náo nhiệt.

Xuống xe, Mạch Ly Hạ vốn đi cùng hai cô nương cùng tuổi nhưng nàng lại tách ra. Vì các nàng kia muốn đi bán đồ thêu, nàng lại đi hướng trái ngược. Nàng cùng thím Kiều cùng đi đến cửa hàng bán vải.

"Con dâu thím sắp sinh. Thím muốn chuẩn bị đồ thật tốt. Hai vợ chồng chúng nó đều không có thời gian làm mấy thứ này." Kiều mẹ nhiệt tình nói chuyện với Mạch Ly Hạ trên đường đi.

Mạch Ly Hạ: "Con dâu và con trai thím đều làm mộc ở trên thị trấn à?" Vừa rồi nàng nghe Liễu mẹ nói vậy nên hỏi thử.

"Cũng không phải. Con dâu thím đang làm gia nhân cho một nhà giàu có trên thị trấn. Trên đó đồ ăn tốt hơn, hơn nữa con dâu ta cũng chỉ rửa đồ ăn, không dệt. Vợ chồng son chúng nó cũng không muốn tách ra."

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Thần Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Mạch Ly Hạ nhìn Kiều mẹ cao hứng, bản thân cũng vui lây. Kiều mẹ chắc là đến thăm con, thật tốt. Nàng nghĩ lại bản thân, kiếp này nàng có cha mẹ không? Không biết hai người có nghĩ đến nàng không?

Cửa hàng này không quá thu hút, là do một đôi vợ chồng chất phác mở ra. Mạch Ly Hạ vẫn luôn mua vải vóc ở đây. Hơn nữa vải ở đây chất lượng không tệ, giá cả hợp lý. Nàng đến nhiều lần, hai vợ chồng và nàng cũng quen nhau, tất nhiên cũng sẽ cho thêm ít đồ.

"Cô nương đã đến." Mạch Ly Hạ đi vào, chuông quầy tranh thủ hỏi. "Hôm nay muốn mua thứ gì đó?"

"Thím Dương quây, hôm nay con đến mua hai cái chăn. Còn phiền thím làm cho con hai cái màn nữa."

"Con xem vải vóc đi, chồng thím đi ra ngoài mua ít đồ. Chờ hắn trở lại thím sai người làm cho con. Chăn màn chắc cũng khoảng hai ngày..." Dương chuông quây nhiệt tình nói.

Kiều Vân Chi không chỉ muốn mua vải mà còn muốn mua thêm chút đồ. Nàng lưu luyến vải tám vải rồi vội vàng đi ra chợ phía Tây, để lại Mạch Ly Hạ đang cẩn thận chọn lựa.

"Hay là con phiền thím giúp con đưa đồ... Ngay lại Đồi Linh thôn, rất gần... Con sẽ trả thím thêm tiền."

"Việc nhỏ việc nhỏ... Con chiếu cố nhà chúng ta như vậy, đưa đồ là việc nên làm. Lần này thím không thu tiền của con."

"Vây cảm ơn thím Dương rồi." Mạch Ly Hạ cảm kích cười cười, đều là chọn vải bằng bông. Nàng muốn làm một tấm đệm thoải mái, sự phụ nàng hiện tại hầu hết là nằm trên giường. Chăn màn đã dùng nhiều năm nên rất cứng. Tiện thể nàng chọn vải may nội y cho bản thân luôn.

Mạch Ly Hạ chọn lấy vài tấm vải màu tím và xanh nhạt, dặn dò Dương chương quỹ làm vô chẵn. Tiếp theo là chọn một tấm vải bông màu sáng để mang về.

Nói đến làm vô chẵn, vì nàng nhìn thấy Thảm đại nương một hai tháng lại tháo vô chẵn giặt một lần, nàng nhìn cũng thấy rất phiền toái. Vì vậy Mạch Ly Hạ mới nghĩ đến bản thân tự làm vô chẵn.

Mạch Ly Hạ cũng Dương chương quỹ thảo luận rất lâu, cuối cùng Dương thím nghe hiểu. Sau khi làm ra kết quả không tệ. Nếu bản thì tẩy là được. Chần màn nửa năm mới cần đến chỗ Thảm đại nương giặt một lần, rất thuận tiện...

Từ cửa hàng đi ra, Mạch Ly Hạ lại sang chợ phía Tây mua chút gia vị và một ít đồ đựng đồ ăn. Mạch Ly Hạ mua đồ đều quen mua một nhà cố định.

Lão nông bán đồ ăn nhìn có vẻ rất gầy yếu, lần đầu Mạch Ly Hạ đến mua nhìn thấy bộ dạng của lão rất tội nghiệp, liền mua hết đồ ăn của lão.

Thời gian dài, Mạch Ly Hạ chú ý mới biết được lúc này thời tiết không tốt, nhiều đồ ăn còn thừa lại. Nhưng mà mỗi lần nàng tới liền thấy lão nông bày ra đồ tươi mới nhất.

Mùa đông loại thực phẩm rất ít, nhất là cổ đại không có phương pháp nuôi trồng gì. Vì vậy, nàng chỉ thấy có vài loại đồ ăn.

Củ cải trắng, cải trong hậu viện đều có cả. Mạch Ly Hạ chọn mua chút khoai lang và khoai tây.

"Cô nương, lão Hán cho con mấy củ khoai lang. Trời đang rất lạnh, con nấu cháo cho ấm người." Trà tiền xong, lão nông lại cho Mạch Ly Hạ thêm mấy củ khoai lang.

"Cảm ơn lão bá."

"Cô nương thường xuyên chiếu cố tiện của lão Hán ta. Một ít này không đáng là gì cả. À, cô nương có miếng không?" Lão Hán nói xong, lôi ra một cái túi từ phía sau. "Đây là miếng nhà chúng ta. Mấy năm nay khoai lang thu hoạch được nên làm một ít."

Miếng là đồ tốt, mùa đông chân không bước ra khỏi nhà, ăn thịt heo hầm cách thủy miếng, nồi lẩu gì gì đó, quả thực là thiên đường của nhân gian.

"Vậy lão bá làm cho con một chút."

"Được."

Mùa đông, thịt nhất định là không thiếu được. Trong thôn mặc dù có đồ tể, nhưng cứ nhìn thấy bóng dáng của Liễu mẹ làm Mạch Ly Hạ không muốn mua.

Đi vào một hàng thịt, Mạch Ly Hạ định mua mấy cân thịt ba chỉ để về làm thành thịt khô. Còn muốn mua thêm ít xương sườn. Sư phụ bây giờ cần bồi bổ thân thể, thịt dê và thịt bò ắt không thể thiếu.

Mua xong, tổng cộng là một lượng bạc tám tiền.

"Vị đại ca này, sao tận tám tiền?"

"Cô nương, ta biết người mua nhiều, nhưng ta bán là giá gốc. Cũng chỉ mới tám tiền thôi."

"Mới tám tiền thôi?" Mạch Ly Hạ nhủ mảy, thậm chí vị đại ca kia cũng quá keo kiệt.

"Người không làm nghề này thì không biết. Bọn ta bình thường thu lại đầu heo, cho đi cũng đều là tiền cả. Khi chúng ta giết thì một đồng nội tạng bỏ đi mà chả là tiền!"

Mạch Ly Hạ nghi hoặc "Ruột gan bỏ đi làm gì?"

Vị đại ca đồ tể trừng mắt với Mạch Ly Hạ. "Cô nương là lần đầu tiên đến chọn mua, chắc không biết. Những thứ dư bản này nếu không phải cho chó ăn cũng đều ném đi."

"Hả?" Đồ tốt như vậy sao lại ném đi?

Lưng đeo giỏ trúc, trong tay cầm vài cái túi. Lúc Mạch Ly Hạ đi ngang qua một con hẻm nhỏ liền nghe thấy tiếng khóc. Mạch Ly Hạ vô thức quay đầu thì nhìn thấy có một đứa bé chừng năm tuổi, bên cạnh là một vị phụ nhân.

"Mẫu thân... Người tình lại đi. Hu hu hu..."

"Tiểu đệ, đệ làm sao vậy?" Mạch Ly Hạ đi vào ngồi xổm xuống, ôm đứa bé kia lên đùi. Nàng thuận tay mở mắt vị phụ nhân kia xem, lập tức sững sờ.

Bé con kia hình như cảm nhận được sự thay đổi của Mạch Ly Hạ, giãy ra. Nó vội vàng quỳ xuống với Mạch Ly Hạ. "Đại tỷ tỷ, cầu xin tỷ. Tù cứu mẫu thân của đệ đi. Đệ dập đầu cảm ơn tỷ." Bé con nói xong liền có một tiếng cộc vang lên.

Mạch Ly Hạ vội vàng đem bé con ôm lấy lấy. "Ngoan, đừng khóc, tỷ tỷ giúp." Nói xong, Mạch Ly Hạ tranh thủ thời gian lấy ra ngân châm. Thủ pháp thuần thục châm mấy cái lên người vị phu nhân kia. Không bao lâu nàng tỉnh lại, trên mặt vàng vọt rõ rệt. Nàng vội đi kiểm cái gì đó.

"Mẫu thân, người tỉnh rồi. Hu hu hu, mẫu thân không được bỏ con." Bé con vừa thấy phu nhân kia tỉnh liền chui vào ngực nàng.

"Con trai... Là mẫu thân không tốt. Mẫu thân dọa con rồi..." Phu nhân này tuy rằng sắc mặt thiếu dinh dưỡng. Nhưng khí chất dịu dàng không hề mất đi. Nàng nhìn ra vị phu nhân kia cũng là mỹ nhân. Nhìn cách ăn mặc mẹ con hai người giống như là con nhà phú quý. Tại sao không đủ dinh dưỡng?"

Phu nhân này ôm con trai, nhìn thấy Mạch Ly Hạ. Nàng hiểu rõ, vội vàng cảm kích nói. "Cảm tạ cô nương."

"Đừng khách sáo. ..." Mạch Ly Hạ nói xong liền đứng lên, chuẩn bị túi định đi.

"Cô nương... Cô nương đi thông thả. Không biết cô nương xưng hô như thế nào, ngày sau ta còn biết để báo đáp ơn cứu mạng." Phu nhân kia thấy Mạch Ly Hạ phải đi, vội vàng run rẩy ngượng đứng lên. Mạch Ly Hạ tranh thủ thời gian bỏ hai tay trong túi ra, tiến lên đỡ.

"Mẫu thân, là đại tỷ tỷ này. Đại tỷ tỷ cứu người đó." Tiểu đệ bên cạnh gấp gáp nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Thần Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

"Chẳng qua là tiện tay mà thôi, phu nhân không cần để ở trong lòng." Mạch Ly Hạ nói xong, ngẩng đầu nhìn trời, rồi nói tiếp: "Ta phải đi rồi." Nàng lấy điểm tâm từ trong giỏ trúc ra đưa cho tiểu đệ bên cạnh: "Cho đệ nè, ăn ngon nhé."

Tiểu đệ nhìn điểm tâm mà thèm, nó nhìn Mạch Ly Hạ rồi nhìn mẫu thân.

"Đa tạ cô nương rồi."

Phụ nhân kia nói xong, tiểu đệ tranh thủ thời gian lấy điểm tâm, lập tức cời bỏ giấy dầu ra rồi ăn. Phu nhân đau lòng nhìn con trai ăn như hổ đói, đôi mắt đục ngầu ẩn hiện nước mắt.

Thế gian, chuyện không như ý rất nhiều. Mạch Ly Hạ tự biết mình không phải thần tiên, im lặng quay đầu đi về phía trước. Vừa bước hai bước, lại quay trở lại, từ trong túi tiền lấy ra năm lạng bạc bỏ vào tay phu nhân kia.

Phụ nhân kia kinh ngạc nhìn tiền bạc trong tay, trong mắt hiện rõ hơi nước. Nàng cũng không tin bản là là đại phu nhân trong gia tộc quyền quý vậy mà lại lưu lạc đến tình cảnh bây giờ. Phu nhân này là ngọc cành vàng, tất nhiên chưa từng làm việc. Nàng cúi đầu xoa tóc con trai, bí ai nói: "Con trai ngoan, có thể nhớ kỹ tướng mạo của đại tỷ không?"

"Mẫu thân, con đã nhớ kỹ. Có phải đại tỷ nhìn rất đẹp không?" Bé con mắt ngập nước đáp lời phu nhân.

"Đúng đúng, đại tỷ không những đẹp mà còn là ân nhân của chúng ta. Con trai ngoan nhất định phải nhớ kỹ, sau này báo đáp, biết không?"

"Đã biết, mẫu thân." Bé con nửa tỉnh nửa mê gật đầu.

Mạch Ly Hạ trở lại phiên chợ, mua mấy đồ dùng thường ngày, tiện thể ngắm phần son ở cô đại. Nàng vốn muốn mua một ít, nhưng nhìn son phấn kiểu này thì không muốn nữa. Mạch Ly Hạ cũng mười ba tuổi rồi, nàng cũng muốn mua đồ dưỡng da. Nhưng nhìn mấy thứ này... bôi lâu dài làn da sẽ biến chất.

Mạch Ly Hạ nhìn một vòng, quyết định mua ít hạnh nhân và Parifin về, dựa theo cách bà nội dạy làm ít kem..

Đối với mẹ con nàng vừa cứu, Mạch Ly Hạ không để trong lòng. Đây là thời đại phong kiến, quan hệ thê thiếp đầy rẫy. Quan hệ mẹ chồng nàng dâu cũng ít khi hòa hợp.

Lúc này Mạch Ly Hạ cảm thấy bản thân rất may mắn vì không sinh ra ở gia tộc như vậy...

Buổi chiều lúc trở về, trên xe thiếu Liễu nương. Nghe mọi người nói Liễu nương thích nhà trên thị trấn. Đối với những thứ này, Mạch Ly Hạ không thèm để ý. Trên đường đi cũng yên tĩnh không ít!

"Sư phụ, Hạ nhi về rồi." Mạch Ly Hạ gọi một tiếng giống như thường ngày, nhưng lần này không nghe thấy sư phụ trả lời. Nàng đem đồ vật mua được cất hết rồi mới vào trong phòng.

"Sư phụ, hôm nay đồ nhi mua được rất nhiều xương. Ngươi có thể uống canh xương rồi." Mạch Ly Hạ hăng hái nói chút chuyện vui trên chợ. Nhưng nàng thấy sư phụ vẫn nhắm hai mắt lại, không đáp. Nàng thấy không đúng, đứng xa nhìn mặt sư phụ. Nụ cười trên mặt Mạch Ly Hạ dần biến mất.

Nàng không dám tin tiêu sái đến bên giường dò xét mạch đập của sư phụ. Tìm mãi, tìm mãi, tìm Mạch Ly Hạ trùng xuống. Ngươi nàng toát lên vẻ phiền muộn.

"Sư phụ..." Mạch Ly Hạ kéo tay cứng như băng của Thiên Truyền lên mặt mình. Nước mắt không ngăn được rơi xuống... Tim, đau như dao cắt. Từng chút, từng chút, không phát ra âm thanh.

Giờ khắc này, người thân duy nhất của nàng cũng yên lặng bỏ nàng mà đi. Ông trời... vì sao... Tại sao? Tại sao lại để mình tôi cô độc mà sống? Người thật tàn nhẫn...

Tịch mịch nhớ lại người thân của mình. Nhớ lại những người đã xuất hiện trong đời mình. Mạch Ly Hạ nghĩ, chắc nàng là khắc tinh. Người thân của nàng đều bị nàng khắc chết.

Mạch Ly Hạ ngồi ở cửa sổ phòng ngủ, tinh thần âm đạm. Nàng so với một tháng trước gầy đi rất nhiều. Bên ngoài gió tuyết càng lúc càng lớn. Sân nhỏ cô tịch càng mất đi sinh khí. Sư phụ đã đi hơn một tháng, Mạch Ly Hạ đặc biệt tìm Lưu thúc tìm thầy phong thủy chọn vị trí chôn cất cho người.

Sư phụ nàng được chôn ở đỉnh núi, chỗ đó phong cảnh tốt, tầm nhìn rộng rãi. Sư phụ nàng nhất định sẽ thích. Còn có đại mãng xà trông coi, sẽ không ai dám quấy rầy sư phụ.

Bên ngoài tuyết rơi như lông ngỗng. [= =] Mạch Ly Hạ phục hồi tinh thần, thở dài. Nàng đến phòng bếp. Gần đây tâm trạng không tốt, một tháng nay không ra khỏi cửa. Bệnh nhân cũng không ai tới phiền nàng.

Trầm Mộ Thanh ngược lại tới nhiều hơn, mang cho Mạch Ly Hạ chút đồ ăn dân dã. Mạch Ly Hạ đều từ chối. Nàng biết Thẩm gia cô nhi quả mẫu không sư dả gì.

Cơm tối Mạch Ly Hạ chỉ uống vài ngụm cháo buổi sáng thừa lại. Trước khi còn có sư phụ Mạch Ly Hạ đều biến đổi món ăn. Hiện tại nàng lười làm. Mạch Ly Hạ đốt ấm giường, chuẩn bị đi ngủ thì nghe thấy tiếng đập cửa dồn dập.

"Là vị nào?" Mạch Ly Hạ đi tới cửa trước hỏi.

"Ly Hạ. Là ta, Trầm đại ca."

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Trầm Mộ Thanh. Mạch Ly Hạ mở khẽ cửa.

"Trời đã tối. Trầm đại ca có chuyện gì?"

"Mẹ... Mẹ ta... Mẹ ta mấy ngày nay nôn không ngừng. Uống thuốc vài ngày cũng không có hiệu quả, hiện tại lại bắt đầu nóng lên. Ta không có cách gì khác mới đến phiền tới Ly Hạ cô nương." Trầm Mộ Thanh lo lắng nói.

Mạch Ly Hạ nghe thấy Thẩm đại nương bị bệnh, không do dự nữa: "Trầm đại ca chờ một lát, muội cùng huynh đi xem." Nói xong, nàng đi vào phòng ngủ cầm áo choàng, lại đi tủ thuốc cầm hòm thuốc, mới ra ngoài đi theo Trầm Mộ Thanh.

Thẩm nương và Trầm Mộ Thanh, hai mẹ con ở trong ba gian nhà gỗ nhỏ núi bên cạnh. Thẩm gia không có đất. Nàng nghe Lưu thúc nói Thẩm nương không phải người thôn này.

Lúc Trầm Mộ Thanh còn nhỏ, Thẩm nương dựa vào thù thù kiếm sống qua ngày. Miễn cưỡng có thể duy trì kế sinh nhai. Cứ như vậy Thẩm nương kiên trì nuôi Trầm Mộ Thanh lớn.

Trầm Mộ Thanh hiểu chuyện, lớn hơn một chút thì đi học, không học thì giúp đỡ người nhà. Mỗi ngày đi săn trên núi, được cái gì thì bán lấy tiền.

Gió tuyết càng lúc càng lớn, Mạch Ly Hạ di chuyển khó khăn. Trầm Mộ Thanh cảm theo đèn giấy, vô tình hữu ý đi đứng trước chắn gió. Trên đường đi hẳn không biết quay lại nhìn Mạch Ly Hạ bao nhiêu lần, nhưng không nói gì.

[GG: Đáng yêu vậy còn gì <:]

Mạch Ly Hạ nhìn thấy có chút buồn cười, ngẩng đầu hỏi: "Trầm đại ca có việc cứ nói."

Trầm Mộ Thanh quay đầu nhìn Mạch Ly Hạ, cúi đầu đi lên trước vài bước dài. Ngay tại lúc nàng cho rằng Trầm Mộ Thanh không nói, phía trước truyền đến âm thanh, theo gió thổi đến: "Đề muội chịu khổ rồi."

"Hả?" Mạch Ly Hạ nhủ mảy mả một cái. Nàng không nghe được, gió lớn quá... Mạch Ly Hạ lấy tay cầm chặt áo choàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Thần Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Trầm Mộ Thanh tưởng Mạch Ly Hạ đã nghe thấy nên cúi đầu đi tiếp. Nếu Mạch Ly Hạ nhìn kỹ, thông qua ánh đèn yếu ớt, mặt Trầm Mộ Thanh hồng nhuận phơn phớt.

Mạch Ly Hạ không đợi Trầm Mộ Thanh trả lời, nhìn về thôn xóm im lặng phía trước, lại nhìn về thanh niên tuấn dật phía trước: *Trầm Mộ Thanh nhìn cũng rất phong nhã, dáng người khôi ngô, toàn thân tràn đầy khí khái đàn ông, anh tuấn tráng kiện. Nếu như hắn sinh ra ở gia đình tốt nhất định có đủ tư cách làm phu quân mình.*

Nàng làm sao mà không biết hắn có ý với mình. Mạch Ly Hạ nghĩ Trầm Mộ Thanh đối với mình chỉ là rung động thanh xuân, sau này hắn lớn lên sẽ thấy thật ra hắn không muốn làm phu quân nàng. Lại nói, nàng không có ý định tới đây tìm bạn tình.

Không bao lâu, Mạch Ly Hạ đã tới Thảm gia. Trầm Mộ Thanh dẫn nàng vào phòng của Trầm mẹ. Một cơn gió mát lạnh thổi qua mặt Mạch Ly Hạ, trong phòng truyền đến tiếng ho của Thảm đại nương.

Mạch Ly Hạ nhanh chóng cởi áo choàng xuống, run rẩy đặt trên tuyết. Nàng chà xát bàn tay cứng ngắc. Trầm Mộ Thanh vội vàng buông đèn giấy, lấy cho Mạch Ly Hạ chén nước ấm. "Cầm cho ấm."

Mạch Ly Hạ nhận lấy, trong lòng ấm áp nhưng sắc mặt lại lạnh nhạt: "Muội đi xem Thảm đại nương một chút." Nói xong nàng bước vào buồng, đến gần giường. Nàng nhìn thấy Thảm đại nương nhắm chặt hai mắt, thần sắc thống khổ đang cố ép xuống cơn cơn.

Mạch Ly Hạ sờ trán Trầm mẹ, đúng là đang sốt. Nàng bắt mạch rồi nhủ mảy mả: "Thảm đại nương bị nhiễm phong hàn. Người lớn tuổi rất dễ bị như vậy, trong cơ thể người hàn khí quá nặng."

Nghe thấy giọng nói của Mạch Ly Hạ, Thảm đại nương mới mở to mắt: "Ly Hạ đến rồi à? Bây giờ tuyết rơi rất lớn, lại bắt con đi đến tận đây."

"Thảm đại nương đừng khách khí."

Mạch Ly Hạ nói xong, lấy trong hòm thuốc ra một viên đan dược rồi đỡ Thảm đại nương ăn. Nàng cho nàng uống nước để không nghẹn rồi nói với Trầm Mộ Thanh. "Huynh lấy nước lạnh ra để muội xoa trán cho Thảm đại nương."

"Được." Trầm Mộ Thanh nói xong liền chạy ra ngoài, một lát sau bưng một chậu nước lạnh tới...

Mạch Ly Hạ nhìn mấy mẫu vụn thuốc chưa uống xong trên bàn, cau mày nói: "Thuốc này ngừng uống đi. Mặc dù có thể khỏi ho nhưng không tốt, lát nữa Trầm đại ca theo muội đi ra hiệu thuốc nhà muội, muội lấy cho huynh một ít."

Trầm Mộ Thanh nghe xong trong lòng xuất hiện chút ấm áp. "Đa tạ Ly Hạ cô nương, lát nữa huynh đi theo muội."

Mạch Ly Hạ nhìn Thảm đại nương, nàng vừa mới hạ sốt. Ngoại trừ ho nhiều thì không có gì đáng ngại. Nàng mặc thêm áo choàng, nhẹ giọng nói: "Chúng ta nên đi thôi."

"A Thanh, đừng quên, con chiếu cổ Ly Hạ." Thảm đại nương trên giường ho lớn.

"Đã biết thưa mẹ."

"Thảm đại nương, người nghỉ ngơi đi. Chúng con sẽ cẩn thận." Nàng nói xong rồi đi ra cửa.

Trầm Mộ Thanh ánh mắt nhu hòa, cẩn thận từng li từng tí nhìn bóng lưng của Ly Hạ. Trong mắt hắn chỉ có thân ảnh của Mạch Ly Hạ, trong lòng hắn mềm nhũn, mặt nóng lên. Trong nháy mắt hắn có chút sợ sệt, vội cúi đầu cầm lấy cái dù rồi đi đến.

Sau khi về đến nhà, Mạch Ly Hạ để Trầm Mộ Thanh ở phòng khách. Bản thân nàng đến hiệu thuốc phối dược. Thạch cao, cam thảo, gạo tẻ, quế đối với phong hàn có tác dụng rất tốt. Nàng đưa cho Trầm Mộ Thanh hai viên thuốc.

"Hai viên thuốc này, nếu như Thảm đại nương phát sốt huynh hãy cho người ăn. Qua mấy ngày thì sẽ tốt lên. Lúc về nhớ giữ ấm cho Thảm đại nương."

Còn nữa, cái túi này là trà Bát Bảo. Trà Bát Bảo lấy lá trà làm dược liệu chính, trộn lẫn với đường phèn, táo tẻ, cây Long Nhãn, trà hoa cúc, nho khô, mận. Có tác dụng thanh lợi cổ họng, Thảm đại nương có thể uống nhiều một ít."

"Được... Cảm ơn muối." Trầm Mộ Thanh nhận gói thuốc, khỏe mắt hiện lên vẻ thẹn thùng. "Về sau có việc gì nặng cứ tới tìm ta. Trầm Mộ Thanh ta mặc dù không có bản lĩnh gì, nhưng sức khỏe thì vẫn có."

Hắn nói xong, nhìn bên ngoài vẫn còn tuyết bay là tả, xoay người nhìn nàng một cái. "Muội tự mình trở về, cẩn thận một chút... Ta về trước." Nói rồi cầm đèn giấy đi ra ngoài.

Mạch Ly Hạ nhìn chàng thanh niên đã đi xa, nội tâm nổi lên bất đắc dĩ. Nàng lấy chìa khóa nhà ra, trở về...

Trận tuyết này rơi nhiều, rơi suốt đêm. Mùa đông ở cổ đại tuyết đặc biệt nhiều và dày, cũng đặc biệt lạnh. Mạch Ly Hạ bắt đầu lười biếng, nàng nằm ý trong chăn không để ý đã hơn mười giờ.

Lễ mễ trên giường một lúc mới miễn cưỡng đi ra. Nàng đem đậu ngày hôm qua mua được đun nhừ. Bản thân cầm xẻng đi thanh lý tuyết đọng bên ngoài. Chắc phải tắm một canh giờ mới xong, tay nàng cũng đều đông lại rồi. Mạch Ly Hạ nghĩ thầm: *Chắc lát nữa mình phải làm bao tay rồi.*

Cháo Bát Bảo nàng nấu không khác biệt lắm. Mùa đông không có đồ ăn mới lạ, nàng đành tự mình làm tương nắm hương, ném qua điểm tâm rồi trở về nhà.

Mùa đông ở cổ đại, nếu không có chuyện gì nữ nhân không cần phải đi làm. Không có âm nhạc, không có cửa hàng. Mạch Ly Hạ cuối cùng cũng hiểu ra vì sao nữ nhân cổ đại nào cũng đều thích thêu thùa. Không thể nói là yêu thích, chỉ làm để giết thời gian nên mới làm..

Mạch Ly Hạ vốn định làm áo ngực cho mình từ trong chăn bông Dương chương quỹ đưa tới, nhưng vì chuyện của sư phụ làm cho chậm trễ. Hôm nay có thể làm hai cái, vì không thêu hoa nên rất nhanh đã xong.

Nàng đo ngực mình rồi bắt đầu cắt áo. Thuận tay đo luôn một ngón tay cái rồi đến bốn ngón còn lại, cắt thành một cái gang tay. Áo ngực và bao tay cũng đều nhét bông.

Nhìn sản phẩm của mình, trong nội tâm nàng nổi lên ý khoe khoang. "Tay nghề của mình, nếu mang đồ đi bán thì xác định không phải chịu đói." Nghĩ đến đây, trên mặt nàng nở nụ cười. Giọng nói thanh thoát mềm mại.

Bên ngoài chim sẻ cũng vui sướng đập cánh. Mạch Ly Hạ cởi quần áo rồi mặc thêm áo ngực vào, đi nhanh vào bước. Tuy không tốt như ở hiện đại nhưng cũng rất chắc chắn. Ít nhất đi đường cũng không run run [= =]. Nàng hài lòng, sau đó đeo thêm gang tay hồng nhạt.

Mạch Ly Hạ có ý đeo gang tay đứng lên, đi vòng vòng trong sân. Về sau để ý đã đến giữa trưa.

Nàng nằm phía trước cửa sổ, tay chống cằm nghĩ đến bánh hành mỡ heo bà nội làm. Nói làm liền làm, thật ra cũng rất đơn giản.

Số lượng bánh rán hành nàng làm vừa đủ ăn, nhiều quá sẽ không ăn hết. Nàng nhào bột mì thêm một lúc rồi bỏ thêm chút hành và muối ăn, đặt tròn nồi mỡ heo bắt đầu nướng. Một lát đã ra lò nồi bánh bột ngô thơm nức, bên ngoài hơi cháy.

Mạch Ly Hạ ném một cái, trên mặt nở ra nụ cười lâu lắm rồi mới xuất hiện. Mùi vị chính là con bà nó quá ngon.

Mặc dù là phần cho một người, Mạch Ly Hạ vẫn không ăn hết. Nàng chuẩn bị đem bánh còn dư để lại trong bếp thì trước mắt lóe lên một cái. Bánh hành mỡ heo trong lòng đã không thấy đâu.

Mạch Ly Hạ nghi hoặc nhìn bốn phía, chính là ở góc tường không xa có một con vật nhỏ. Hai chân trước của nó dựng lên, đựng bánh hành mỡ heo. Nhìn thấy nó, Mạch Ly Hạ vui mừng cười hai tiếng, rất cao hứng.

"Con vật nhỏ. Đã lâu không gặp."

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Thần Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Con vật nhỏ liếc Mạch Ly Hạ, di chuyển vị trí như sợ Mạch Ly Hạ cướp đồ ăn của nó.

Long Mã mới ăn đã yêu thích bánh Mạch Ly Hạ làm. Nó ăn rất nhanh đã xong, dùng chân trước lau miệng. Đôi mắt long lanh, trong veo như che đầy thủy triều nhìn Mạch Ly Hạ, tựa như ăn chưa đủ.

"Ặc... Người ăn nhiều như vậy mà còn muốn nữa!" Mạch Ly Hạ ngồi xổm bên cạnh con vật nhỏ hỏi.

Con vật nhỏ rất thông minh, nghe hiểu lời của Mạch Ly Hạ, nó vội vàng gật đầu.

"Hặc hặc... Thật đáng yêu. Hết bánh rồi, nhưng mà vẫn còn chút đồ ăn vặt." Mạch Ly Hạ nói xong, đi đến phòng ngủ, vấy tay ý bảo con vật nhỏ đi theo mình.

Mạch Ly Hạ đem hoa quả khô mình làm ra, có chuối tiêu, khoai lang. Mấy thứ này là Mạch Ly Hạ dựa vào trí nhớ mà làm thử cho đỡ thèm.

Con vật nhỏ nhanh sự sóc ăn hết.

"A, còn mỗi một miếng." Mạch Ly Hạ lấy ra miếng chuối tiêu cuối cùng.

Con vật nhỏ mắt nhìn chăm chăm vào miếng chuối tiêu. Mạch Ly Hạ còn thấy nó chảy nước miếng. Nàng không cưỡng lại được, gật đầu. Con vật nhanh chóng nhảy lên cướp lấy miếng chuối trong tay Mạch Ly Hạ.

"Ha ha... Con vật nhỏ. Ngươi cũng ở trên núi này?"

Con vật nhỏ liếm liếm móng vuốt, gật nhẹ đầu.

"Chúng ta có thể làm bạn không?" Mạch Ly Hạ rất thích nó. Không nghĩ đến trên đời còn có loại động vật này. Tuy rằng nàng không biết nó là loài vật gì, nhưng có thể khẳng định là rất hiếm. "Ta là Mạch Ly Hạ."

Con vật nhỏ kia quả nhiên nghe hiểu lời nàng nói, hưng phấn từ trên bàn sách của Mạch Ly Hạ chạy vài vòng, rồi nhảy lên người nàng.

"Chi... chi..." Con vật nhỏ rất cao hứng, dụi dụi ngực Mạch Ly Hạ rồi giơ móng vuốt chỉ chỉ ra bên ngoài.

[Ace: Biến thái -_-]

Mạch Ly Hạ hiểu, nàng mỉm cười với nó rồi đi theo.

Nàng tưởng rằng nó chỉ muốn đi dạo trong nội viện. Ai ngờ nó kéo kéo váy nàng, chỉ ra ngoài cửa lớn.

"Ngươi muốn ta theo ra ngoài?"

Con vật nhỏ gật gật đầu.

"Nhưng bên ngoài tuyết rơi rất nhiều. Ta và ngươi chơi trong nội viện được không?" Mạch Ly Hạ ôm nó, nhưng con vật nhỏ vẫn chỉ tay ra ngoài cửa, miệng kêu chi chi. Mạch Ly Hạ nghe được nó đang vội.

"Được rồi, tùy ngươi." Nàng nói xong liền vào thư phòng, đem túi vải đeo trên lưng rồi trở về phòng ngủ.

Nàng lấy áo choàng dày màu xanh đậm thêu hoa trắng và gang tay mới làm hôm nay mặc vào rồi đeo khẩu trang. Lúc này nàng mới ôm con vật nhỏ đi ra ngoài, khóa cửa. Mạch Ly Hạ vỗ vỗ con vật nhỏ. "Giờ chúng ta đi đâu? Ngươi nói đi."

Con vật nhỏ chỉ vào một chỗ sâu trong đầm tuyết đọng. "Hôm nay ta sẽ theo ngươi đi một chuyến để xem ngươi muốn ta đi làm gì."

Mạch Ly Hạ biết con vật nhỏ này hôm nay chạy tới đây nhất định là có chuyện nghiêm trọng.

Con vật nhỏ gật gật đầu, nhảy xuống từ trong ngực Mạch Ly Hạ. Nó nhảy vài cái đã cách xa Mạch Ly Hạ mấy trăm mét. Nếu không phải trên tuyết có dấu vết nàng đã không theo kịp cước bộ của nó.

May mà Mạch Ly Hạ quen thuộc đường núi, nếu không thì tuyết rơi nhiều như vậy khẳng định không biết đi như thế nào. Buổi trưa nàng đã không ăn nhiều lắm, hiện tại đã bị tiêu hóa hết, bụng kêu rột rột.

"Ê, vật nhỏ. Ngươi đi chậm một chút, chúng ta đã đi nửa canh giờ rồi, còn xa lắm không?" Mạch Ly Hạ không kịp thở, nói với con vật nhỏ vẫn vui sướng như cũ.

Chỉ thấy vật nhỏ trong tuyết kêu chi... chi rồi nhảy vài cái.

Một bụng màu đen... Mạch Ly Hạ cúi người hai tay bám lấy đầu gối, nghi chốc lát rồi lại đi theo. Nàng nhìn xung quanh, núi tuyết càng ngày càng tối tăm phiến muộn, nghiêm trang.

Từ trên trời một luồng gió lạnh gào thét xuống, thổi bay tuyết trắng dưới đất. Đem mây xé rách thành một mảnh dài hẹp, xuyên qua khe hở của ngọn núi, nhanh chóng phá không mà đi.

Mạch Ly Hạ lúc này bắt đầu cảnh giác, bản thân đã đi theo vật nhỏ tới núi phương Bắc bên cạnh. Núi này cùng một núi khác liền nhau, nhìn không thấy đỉnh. Trước kia nàng hỏi sư phụ, người nói phía trên là đường núi gấp ghe nên rất ít người đi.

Mạch Ly Hạ cẩn thận từng li từng tí đếm gian dần qua. Nơi này là rừng rậm nên tuyết chỉ đọng một vài mảng, so với trước kia đi dễ hơn nhiều.

Nàng cẩn thận nhìn xuống, nơi đây được liệu sinh trưởng tương đối dài, chắc là không có ai thường xuyên đến hái. Từ lúc Mạch Ly Hạ phân tâm, nhìn

mãi cũng không thấy bóng dáng vật nhỏ.

"Vật nhỏ? Vật nhỏ?"

Mạch Ly Hạ tìm kiếm bóng dáng vật nhỏ, nghe thấy cách đó không xa có tiếng chi... chi phát ra.

Mạch Ly Hạ cười cười, đi nhanh đến chỗ nó. "Hay là chúng ta nghỉ một lát ở đây đi. Ta thật sự mệt quá rồi."

Lúc Mạch Ly Hạ đến, nàng thấy con vật nhỏ dùng móng vuốt gãi vào tuyết.

Nàng không để ý hình tượng, ngồi xuống tuyết. "Vật nhỏ, đến rồi à?"

"Chi... chi... Chi... chi."

"Là bảo bói quý hiếm sao? Sao ngươi gấp gáp vậy?" Mạch Ly Hạ trêu ghẹo nói, xong liền tranh thủ thời gian giúp nó bói tuyết. Chưa bói được hai cái nàng thấy quần áo một người.

Mạch Ly Hạ nhíu mày, vội vàng phui tuyết ra. Nàng thấy thân thể đầy máu của nam tử, không rõ khuôn mặt. Nàng không biết hắn nằm trong tuyết bao lâu, chắc chắn là trúng độc. Người này vóc dáng rất cao, ước chừng tám thước.

Dáng người này rất đẹp, trên người mặc chiến bào của chiến trường cổ đại. Mạch Ly Hạ cũng thường nghe nói biên cương mấy năm nay không ổn.

Nàng nằm lên ngực hắn nghe nhịp tim rồi nói: "Tim vẫn còn đập." Độc tính không lan ra, người này biết mình trúng độc nên đã dùng nội lực không chế tâm mạch.

Mạch Ly Hạ vội vàng lấy một viên Giải Độc Hoàn trong bao vải ra cho hắn ăn. Nội tâm nàng ngàn lần không muốn nhưng không thể không cứu người.

Viên Giải Độc Hoàn này trên thị trường không thể mua được đâu. Nó có thể giải bách độc, tổng cộng có ba viên. Hôm nay coi như người này may mắn, hắn trúng hỏa độc, đến sư phụ cũng phải mất chút thời gian mới giải được.

Nếu không phải bị băng tuyết che phủ, ngăn độc tính phát tán, người này chắc chắn đã vì thân thể thối rữa mà chết!

Mạch Ly Hạ có xem qua một quyển sách thuốc, hỏa độc phát tán rất nhanh đối với người bị thương. Nó khiến cho miệng vết thương thối rữa, không thể khép lại. Cuối cùng làm cho người ta toàn thân mất máu, sinh tử mà chết. Quá trình chết rất tàn nhẫn.

Nàng nhìn xung quanh rồi nói với vật nhỏ: "Xung quanh đây có nơi nào có thể ngăn gió không?"

Con vật nhỏ gật đầu, chỉ móng vuốt về phía trước. Mạch Ly Hạ nhìn người nằm dưới tuyết, hít một hơi thật sâu. Nàng khó khăn đỡ hắn dậy rồi kéo vào trong một hang đá không lớn.

Nàng không kịp thở, ngồi xổm bên cạnh hắn. "Vật nhỏ, hang đá này là sào huyệt của ngươi?" Mạch Ly Hạ nhìn thấy trong hang đá có một ổ rom.

"Chi... chi..."

"À... Ngươi thật biết hưởng thụ. Người chẳng có bao nhiêu mà ở trong cái hang to như vậy."

Trêu ghẹo vật nhỏ xong, Mạch Ly Hạ bất chấp thân thể mệt mỏi mà nghiêm túc kiểm tra vết thương trên người hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Thần Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Edit: An Nhật Hy

Phản chân và khuôn mặt người này bị thương khá nghiêm trọng, không biết hắn đã ở trong này bao lâu rồi, mạch đập rất yếu, vết thương bắt đầu sưng mủ, Mạch Ly Hạ nhìn xung quanh một chút. Cũng may phiến rừng này cây cối rậm rạp không bị tuyết phủ lấp. Mạch Ly Hạ tranh thủ thời gian, nhanh chóng tìm một ít nhánh cây khô. Nàng lấy mỗi lứa từ trong vải bỏ ra, thật may là có mang theo...

Mất nhiều sức lắm mới nhóm được lửa, mặc dù trong túi đeo lưng của nàng có một số đồ cấp cứu, nhưng lại không có tác dụng với người này. Bởi vì khi nãy Mạch Ly Hạ kiểm tra chân của người này, thì xương đầu gối đã bị gãy nát bấy, gân mạch hao tổn, vết thương trên má phải bị một loại vũ khí sắc bén gây ra, từ trên bờ núi rơi xuống dưới đây cộng thêm ma sát nên đã thành đồng băng nhầy, Mạch Ly Hạ nhìn thôi cũng thấy có chút kinh hãi, chắc hẳn rất đau đi.

Nàng cho người này ăn thuốc giải để bảo toàn tính mạng trước.

“Bé cung, chị phải trở về một chuyến để lấy thêm đồ, người ở đây trông coi hân.”

“Chi... Chi...”

Mạch Ly Hạ nhặt thêm một chút củi, nàng sợ khi nàng quay về thì lửa đã tắt, nàng dùng tốc độ nhanh nhất chạy về nhà. Bước vào hiệu thuốc, bận rộn cả buổi, nàng cầm một hòm thuốc đi ra ngoài. Nàng lại nhớ đến điều gì rồi đi vào nhà bếp lấy ra một cái nồi và một cái chén, nàng chỉ tốn nửa canh giờ để đi từ nhà đến sơn động. Tốc độ kinh người này khiến cho Mạch Ly Hạ tự bội phục bản thân mình.

Buồng đồ trên tay xuống, Mạch Ly Hạ lấy một chút tuyết sạch bỏ vào nồi rồi đặt lên đồng lửa. Bản thân lại giúp người đó kiểm tra lại một bận nữa, mạch đập đã tốt hơn nhiều so với lúc này, miệng vết thương cũng đã đóng vảy, không chết được, đoán chừng sẽ chịu một chút đau đớn.

Mạch Ly Hạ lấy hòm thuốc ra, mở nắp lấy tất cả dao phẫu thuật lớn nhỏ. Những dao phẫu thuật này được nàng chế tạo trong lúc xuống núi xem bệnh cho người khác, nhưng nàng một mực không sử dụng chúng, không phải Mạch Ly Hạ không muốn dùng, mà nàng sợ dùng thì người khác sẽ nghĩ nàng là phù thủy. Còn có, nàng chưa gặp được bệnh nhân nào cần sử dụng dao này, hôm nay vừa vận lấy ra thử. Trước mắt cứu người quan trọng hơn, Mạch Ly Hạ bất chấp cái gì gọi là nam nữ khác biệt, nàng vốn là người hiện đại, là một bác sĩ, “Trước kia” không biết đã xem qua bao nhiêu lần rồi? Đối với nàng mà nói, nàng thật sự không coi đây là chuyện to tát gì, nếu là còi quần hân ra, nàng còn có thể do dự một chút. Nàng thò tay còi bỏ một thân chiến bào nặng nề của hân, không còi sao phẫu thuật được? Chẳng qua khi tay nàng vừa chạm vào cổ áo của nam tử, nam tử lại đột nhiên đưa tay cầm chặt lấy cánh tay nàng, Mạch Ly Hạ đột nhiên bị hân làm vậy càng hoảng sợ, cứ tưởng rằng hân đã tỉnh, nàng nghi ngờ nhìn nhìn khuôn mặt của hân, thấy hân ngoại trừ có vẻ mặt thống khổ và nhũn nhũn mà ra thì không có gì khác thường, hân không tỉnh.

Xem ra người nam nhân này có tính cách giác rất cao, dù đã hôn mê nhưng thân thể vẫn không tự chủ phản xạ có điều kiện.

Thấy hân cầm tay mình không thả, Mạch Ly Hạ dùng âm thanh nhu hòa trấn an hân: “Buông lỏng, rất nhanh là tốt rồi, nghe lời!” Nói xong, nàng liền nhẹ nhàng vỗ vỗ tay hân để rút tay của nàng về, người này dường như đã nghe thấy Mạch Ly Hạ nhẹ giọng trấn an, thời gian dần trôi qua, lực đạo nắm lấy cánh tay của nàng dần nói lỏng, Mạch Ly Hạ lúc này cũng thuận lợi rút tay về. Sau đó, nàng tiếp tục còi áo giáp cho hân, lấy mũ giáp trên đầu hân xuống, đỡ hân nằm ngay ngắn trên chiếc mền.

Đem áo giáp còi ra sau, Mạch Ly Hạ dùng cái kéo đem quần áo xung quanh miệng vết thương người nọ cắt bỏ, dùng nhiếp kẹp lấy bông gòn chấm thảo dịch tiến hành khử trùng.

Thời này không có nhà máy chưng cất rượu, nếu có thì chiết xuất cồn rượu trực tiếp, khử độc sẽ tốt hơn.

Mạch Ly Hạ xử lý khuôn mặt trước, nàng dùng nước rửa sạch máu đen, lại tiết trùng cây kéo để cắt phần thịt thối rửa, rồi khâu vết thương. Suốt quá trình đó, người ấy vẫn có ý thức, một mực cau mày.

“Đau sao? Đã xong rồi.” Thanh âm êm ái, tựa như ảo mộng. Trong ánh trăng mờ ảo, hân vô thức đưa tay sờ mặt mình, nhưng lại bị một bàn tay ấm áp mềm mại bắt được, nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ tay của hân an ủi. “Không được động động lung tung.”

Tựa như nghe được âm thanh của Mạch Ly Hạ, lông mày nhũn nhũn lại có chút giãn ra, tay cũng không động loạn nữa. Mạch Ly Hạ lúc này mới thở ra một hơi, thoa thuốc mỡ đặc chế lên, lại băng bó kỹ lưỡng cho hân, cái này mới bắt đầu là một vòng “đại chiến” mới, ở cổ đại dù sao thiết bị cũng bị thiếu thốn, ngộ nhờ không thành công, hai cái chân của người này liền phế đi, Mạch Ly Hạ giờ phút này cũng khẩn trương.

Mạch Ly Hạ lấy ra bột thuốc có hiệu quả an thần, may trong một cái túi nhỏ mềm, nàng lấy túi ra nhẹ nhàng đưa đến lỗ mũi của người kia nhả một cái, chỉ chốc lát sau, lông mày người nọ đang nhũn nhũn liền giãn ra, Mạch Ly Hạ biết được vừa rồi có hiệu quả.

Sau khi công cụ đã khử trùng, Mạch Ly Hạ bắt đầu thực hiện nối xương đến tận hai canh giờ. Không có cách nào để chụp ảnh X-quang nên Mạch Ly Hạ toàn bộ đều dựa vào kinh nghiệm nhiều năm qua của mình mà hoàn thành. Đơn giản nhưng tương đối thành công. Sau khi khâu xong, Mạch Ly Hạ mới dùng tấm ván gỗ cố định chân của hân, lại giúp hân xử lý các vết thương lớn nhỏ. Làm xong hết thấy, Mạch Ly Hạ ngồi bệt xuống một bên, bây giờ yên tâm rồi.

Mạch Ly Hạ sắp xếp lại các loại dụng cụ, lại nhìn người bên cạnh một chút, thấy không có gì đáng ngại, nếu như tối nay không phát sốt thì coi như qua khỏi, nàng còi bỏ áo choàng của mình đắp cho hân, lúc này nàng mới phát hiện con vật nhỏ kia không biết đã đi nơi nào.

Mạch Ly Hạ quay đầu tìm kiếm khắp nơi, nhìn trong động không thấy, nàng đang chuẩn bị đứng dậy đi ra ngoài liền nhìn thấy móng vuốt nó đang kẹp nhân sâm trăm năm, sau khi nó đi vào liền đặt ở một bên cửa động, Mạch Ly Hạ lúc này mới phát hiện, nơi đó có một chồng những dược liệu mà con vật nhỏ này mới vừa hái.

Nàng đi lại gần nhìn, những dược liệu này vô cùng hữu dụng, Mạch Ly Hạ ngạc nhiên nhìn kỹ con vật nhỏ, lâu sau mới mở miệng hỏi. “Mày biết khám bệnh?”

Chỉ thấy con vật nhỏ kia gật gật đầu.

Mạch Ly Hạ thấy rồi quá, người ta nói thế gian này không thiếu điều lạ!

Mạch Ly Hạ nhất thời không nghĩ ra, không nghĩ đến Totoro còn có bản lĩnh này! Mạch Ly Hạ nghĩ nửa ngày cũng không thông suốt, thậm chí trở về

phải lật tìm cỗ thư ngâm cứu để xem có chuyện gì xảy ra?

“Hắn là chủ nhân của người sao?” Mạch Ly Hạ chỉ vào người kia hỏi.

“Chi... Chi...” Chỉ thấy vật nhỏ lắc đầu.

“Là người phát hiện ra hắn trước, sau đó đem hắn chôn trong tuyết, không nghĩ tới con vật nhỏ như người lại có lòng nhiệt tình như vậy.” Mạch Ly Hạ ra vẻ đã hiểu rõ. “Nói như vậy người biết ta có y thuật, mới đi tìm ta mang tới đây?”

“Chi... Chi...” Con vật nhỏ gật gật đầu.

“Người sống nơi chôn núi rừng bạt ngàn, về sau ta gọi người là A Mộc được không?”

“Chi... Chi...”

“Đồng ý?” Nàng nhìn ra phía bên ngoài, trời đã dần tối, gió gào thét thổi vào cửa động, thanh âm có chút khủng bố làm Mạch Ly Hạ giật mình, cúi đầu nhìn giày và quần của mình đã ướt đẫm, lại nhìn người vẫn còn hôn mê, coi như tối nay sẽ không trở về được, nàng ôm lấy A Mộc đi ra bên ngoài, nhặt thêm một chút củi sao cho đủ dùng một đêm, lúc này mới ngồi xuống cởi giày và vớ của mình ra sấy khô.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Thần Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Bầu trời xuất hiện một mảng màu đen lớn, không biết từ lúc nào mà tuyết bắt đầu rơi.

Mạch Ly Hạ đi đến bên cạnh người này, bây giờ mới có thời gian cẩn thận quan sát tướng mạo. Bỏ qua bên mặt phải, ngũ quan người này như tượng tạc, rõ ràng góc cạnh, tuấn mỹ dị thường. Mũi cao thẳng, môi hơi mỏng. Người này hoàn toàn là mỹ nam nghìn năm có một.

Mạch Ly Hạ thấy hắn nhũn mảy, bộ dạng thống khổ, chắc là tác dụng của Lượng Thương nhân sâm đã hết. Tuy rằng vì bị thương nên sắc mặt hắn trắng bệch, trên người lộn xộn nhưng khí chất cao quý vẫn không mất đi. Môi mỏng vì đau đớn là nhếch lên.

"A..." Từ môi của mỹ nam tử phát ra một âm thanh thống khổ, khiến Mạch Ly Hạ đang thất thần lấy lại ý thức.

Nàng bật cười, thầm nghĩ: Bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn còn mê trai?

Nàng sờ tay lên trán hắn: "Hơi nóng."

Ai ngờ người này đột nhiên bắt lấy tay của Mạch Ly Hạ, không buông. Tay hắn nắm chặt khiến Mạch Ly Hạ hơi đau. "Không có chuyện gì đâu, không có gì mà, đừng lo lắng." Mạch Ly Hạ trấn an hắn.

Cả buổi sau mới thấy người kia buông tay nàng ra, cánh tay nàng cũng đã đỏ bừng. "Aiz. Bị thương mà còn lợi hại như vậy, người này nếu tỉnh thì ta còn chịu nổi sao?"

Mạch Ly Hạ nét mặt nhu hòa, đem dược liệu A Mộc đào được dùng tuyết rửa sạch sẽ.

Rửa xong hết, Mạch Ly Hạ lấy một tấm vải trên người mình, đặt trong tuyết. Nàng lấy khăn vải đã ẩm ướt đặt lên trán người này. Hắn vì lạnh nên khẽ hừ một tiếng.

Cứ như vậy, nàng cho hắn uống một chén thuốc. Giãng co hơn nửa ngày mới hạ sốt. Mạch Ly Hạ lúc này cũng hết chịu nổi, ôm A Mộc đi ngủ. Nàng cũng không thèm quan tâm chỗ này dơ dáy bẩn thỉu, nằm xuống cạnh đồng lửa.

Nửa đêm, người này mê man tỉnh lại. Hắn phát hiện bên người mình có một nữ tử, mùi hương ôn nhu dễ ngủ thì ngơ ngác ngác. Hắn cảm thấy tất cả chỉ như giấc mộng, mơ màng an tâm đi ngủ.

Ngày hôm sau, Mạch Ly Hạ dậy muộn. Vì ở đây không có đồng hồ cát, bầu trời lại đầy mây nên nàng không biết bây giờ là canh thứ mấy. Nàng bị đói bụng làm tỉnh dậy.

Nàng thấy con vật nhỏ vẫn ngủ say sưa như cũ, không ngờ tới nó lại gọi ngủ như vậy. Mạch Ly Hạ cúi đầu, chột nó. "A Mộc, dậy đi."

A Mộc lười biếng nhìn nàng một cái rồi lại híp mắt, tiếp tục ngủ. Mạch Ly Hạ không trêu chọc nó, đứng dậy đi tới bên cạnh người nọ. Nàng đặt tay lên trán hắn, đã hạ sốt. Mạch Ly Hạ kiểm tra vết thương, cũng không có gì đáng ngại.

Xong rồi nàng mới ôm A Mộc ra khỏi son động. Mùa đông, trên núi càng âm lạnh.* Mặt đất bị tuyết che phủ, đi đường phải thật cẩn thận. Việc hái thuốc gì gì đó là không thể nào. Càng đừng nói kiếm gì ăn, đi dạo một vòng mà giày đã ướt sũng.

*Âm u lạnh lẽo.

Mạch Ly Hạ sờ đầu A Mộc: "Chúng ta về nhà cầm chút gì ăn tới đây đi."

Trước khi trở về, nàng vẫn đặc biệt chạy tới son động nhìn người nọ một chút. Thấy hắn không tỉnh, nàng bỏ thêm ít củi vào đồng lửa mới an tâm ôm lấy A Mộc rồi đi.

Ai ngờ A Mộc không cho nàng ôm mà chạy nhanh xuống dưới.

"A Mộc, đừng chạy lung tung. Ha ha..."

Giọng nói của nàng đánh thức người đang nằm.

Duệ Quân Lan nhú mày, mộng lung mờ mắt ra. Một màu trắng như tuyết xông vào mắt hắn khiến hắn phải lấy tay che trên mắt. Hắn nhìn thấy một vị bạch y nữ tử, khuôn mặt thanh tú mỹ lệ cười mỉm. Ánh sáng trên người nàng chiếu xuống tuyết làm rung động lòng người.

Có một ít tóc như sợi tơ, che đi gương mặt điềm tĩnh. Nàng ôn nhu cúi xuống đùa đùa với một con... thỏ? Nàng và con vật nhỏ đi ra ngoài.

Duệ Quân Lan thất thần, một lúc sau đã không thấy bóng dáng nàng. Hắn thích ứng với ánh sáng rồi nhìn xung quanh, vẻ mặt thống khổ vì khẽ động đến vết thương. Vì đau nên hắn mới nhớ ra tình cảnh của mình, khó khăn ngồi dậy.

Thấy vết thương trên đùi mình, Duệ Quân Lan mới ý thức bản thân được người ta cứu. Trong lúc mê man hắn nghe được thanh âm nhu hòa trấn an, chắc chắn là của nữ tử vừa đi.

Hắn nhìn thấy trên người nàng có khoác máo màu xanh thêu hoa trắng nên càng chắc chắn. Hắn kéo áo choàng lên, nhìn thấy đùi mình quấn lụa trắng dày đặc, còn có ván gỗ lạnh băng.

Duệ Quân Lan nhú mày, vốn định nâng chân lên nhưng nỗ lực thế nào cũng không có cảm giác. Mặt hắn vốn nghiêm túc, kúc này như bị một tảng sương lạnh bao phủ.

Duệ Quân Lan tự giễu, nghĩ thầm: *Ta trốn thế nào cũng không tránh khỏi tính toán của người. Người hài lòng rồi chứ?*

Còn về Mạch Ly Hạ, nàng bắt chập quần áo bẩn, tiến vào phòng bếp. Nàng đem gà của Trầm Mộ Thanh cho lần trước đi xử lý sạch sẽ, đun nhừ rồi ra hiệu thuốc.

Bình thường, người gãy xương vì ít cử động nên khí tức ngưng trệ. Đi đại tiện khó khăn, nằm trên giường khiến bệnh càng nặng. Vì vậy, nàng cho ít thuốc vào khiến người kia nhuận tràng và xương cốt nhanh khép lại.

Nàng nghĩ mấy ngày nay tuyết rơi quá nguy hiểm, nên tìm người đưa hắn về nhà.

Đúng lúc Mạch Ly Hạ đi ra, Kiều nương vội vã chạy tới. Nàng đến cửa cũng quên gõ, nhìn thấy Mạch Ly Hạ thì quỳ xuống. "Hạ Nhi cô nương, cầu xin con cứu con dâu ta đi... Nó... Nó... Nhanh lên, không thì không kịp."

Mạch Ly Hạ nhú mày, nghiêm túc nói. "Bệnh tình thế nào?"

"Bà mụ nói khó sinh. Từ đêm hôm qua đến giờ hài tử vẫn chưa ra được. Tiểu Tuệ, tiểu Tuệ sắp không chịu nổi rồi. Hạ Nhi cô nương mau cùng thím đi xem đi."

"Thím về trước đi, nấu một ít trứng gà. Ta cầm vài thứ rồi đi ngay." Mạch Ly Hạ nói xong, nhanh chóng đến hiệu thuốc. Kiều nương cả buổi sau mới lấy lại tinh thần, nói với không khí: "A... A. Được, thím lập tức quay về." Nàng nói xong thì chạy đi.

Mạch Ly Hạ vào nhà, vỗ vỗ vật nhỏ: "Ta đi ra ngoài làm chút việc lớn. Người ở lại giữ nhà nhé."

"Chi... chi" Con vật nhỏ gật đầu đáp.

Mạch Ly Hạ tranh thủ thời gian đeo tay nải, mang hòm thuốc đuổi theo. Lúc nàng đến Kiều gia thì thấy trong sân chật kín người. Mạch Ly Hạ để ý, có người thật sự quan tâm, cũng có người đến xem náo nhiệt. Cũng có người chỉ chờ đến lúc người khác gặp chuyện không may. Chính là Liễu Thúy Hồng.

Trong sân, Kiều mẹ khóc lớn. Bên cạnh là Kiều thúc đang cúi đầu, liên tục thở dài.

"Hạ nhi cô nương đã đến."

Trong đám người, không biết ai hô lên một tiếng. Ánh mắt mọi người lập tức nhìn về Mạch Ly Hạ.

"Hạ nhi cô nương đến rồi. Cầu xin con cứu con dâu ta." Kiều mẹ run rẩy kéo áo Mạch Ly Hạ cầu khẩn.

Mạch Ly Hạ vỗ tay nằng, an ủi vài câu rồi vào phòng. Trong phòng có hai bà đỡ. Lúc nàng đi vào, bà đỡ hoảng hồn hỏi: "Cái này... Chỉ sợ không sinh được."

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Thần Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Mạch Ly Hạ nhìn thoáng qua sản phụ đã suy yếu, sắc mặt có hơi tái, nàng bỏ hòm thuốc trong tay xuống, rửa tay trừ độc, không quên hỏi: "Tình hình hiện giờ như thế nào?"

"Đã qua bảy tám canh giờ rồi mà nhau thai vẫn chưa phá được, ta vừa mới sờ xem vị trí bào thai thì thấy đứa trẻ này chân dưới đầu ở trên, tình huống này khẳng định không sống được."

"Vì sao?" Mạch Ly Hạ đột nhiên dừng lại hỏi.

Bà đỡ kia nhảy dựng lên: "Ta đỡ đẻ cho bao nhiêu người rồi, khi gặp được tình huống này đứa trẻ sẽ không đi ra nổi."

Mạch Ly Hạ thờ dãi một hồi, y học cổ đại vẫn còn là khu rừng xanh um*: "Tình huống kiểu này mẹ và con cũng có thể giữ được, lát nữa cô ở bên cạnh ta nhìn kỹ, sau này gặp được tình huống này sẽ biết cách xử lý."

*Ý nói vẫn còn hoang sơ, chưa khai phá.

Bà đỡ nghe xong, kích động nói liên tục ba chữ tốt, ai cũng biết rằng, nghề này không phải ai cũng dạy tùy tiện.

Mạch Ly Hạ đi ra ngoài, gọi Kiều Đại Vũ đến: "Trước hết cho vợ thúc ăn trứng gà, và uống chút nước ấm đã."

"Hạ nhi cô nương, cái này..." Kiều Đại Vũ nhìn phòng sinh, do dự nói.

Mạch Ly Hạ biết, nữ nhân cổ đại sinh con kiêng kỵ nhất là nam nhân vào trong. Lòng mày thanh thoát nhũn lại.

"Vợ thúc quan trọng hay những quy củ kia quan trọng?"

"Đương nhiên là vợ." Kiều Đại Vũ không do dự tiến vào phòng sinh.

"Tiểu Tuệ, tiểu Tuệ, dậy ăn vài thứ đi, Kiều ca này."

Cô nương tên tiểu Tuệ thấy phu quân của mình đến, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ suy yếu trắng bệch xuất hiện vài tia hi vọng.

"Kiều ca."

"Tiểu Tuệ, muội nhất định phải chịu đựng, huynh mời được thầy lang tốt, tất cả đều sẽ tốt."

"... Được."

"Nào, ăn ít trứng gà đi, huynh giúp muội ăn rồi chờ con sinh ra."

Tiểu Tuệ nước mắt rưng rưng gật đầu rồi "Àn" một tiếng.

Mạch Ly Hạ nhìn hai người an ủi lẫn nhau tác bỗng nhiên nghĩ đến kiếp trước, có một cuộc điều tra: Thông thường thì khi vợ khó sinh, phải chọn giữa bảo vệ lớn hoặc nhỏ. Phần lớn đàn ông khi được phỏng vấn đều không thêm suy nghĩ mà trả bảo vệ lớn. Nhưng khi tình huống thật xảy ra, lại không giống như vậy.

Mạch Ly Hạ trước kia có một lần làm giải phẫu, tuy rằng cuối cùng cả mẹ và con đều bảo vệ được nhưng khi bác sĩ hỏi, ngay lập tức mẹ chồng và chồng đều trả lời bảo vệ nhỏ khiến thai phụ rất thất vọng và đau khổ.

Trong đầu Mạch Ly Hạ lóe lên một ý nghĩ, lập tức nói ra: "Nếu như mẹ và con chỉ có thể giữ một, các người chọn ai?"

"Bảo vệ lớn." Kiều Đại Vũ hô.

"Bảo vệ nhỏ." tiểu Tuệ nói.

"Hạ nhi cô nương, việc này ta làm chủ, bảo vệ lớn." Kiều Đại Vũ kiên định đứng lên nói với Mạch Ly Hạ.

Lấy được câu trả lời, Mạch Ly Hạ vốn muốn hỏi thêm nhưng vào lúc này cái gì cũng đều không quan trọng nữa. Nàng cảm thấy mấy lời mình hỏi đúng là nhảm nhí.

Nội tâm khẽ thở dài một hơi, Mạch Ly Hạ sờ vị trí bào thai. Đúng là như bà đỡ nói, thai bị ngược. Ở cổ đại rất khó sinh ra, nhất định phải coi trọng: Nếu bảo vệ lớn thì chỉ có cách cực đoan là đem con cắt vỡ rồi lấy ra, nhưng nếu bình thường sẽ không phải làm cách đấy. Hơn nữa cũng rất nguy hiểm, bảo vệ nhỏ dễ dàng hơn nhiều. Lôi mạnh đưa trẻ ra là được, nhưng sản phụ sẽ xuất huyết nhiều mà chết.

"May mà nhau thai vẫn chưa phá, không cần khẩn trương. Đứa trẻ không có việc gì, mẹ cũng không có việc gì đâu." Mạch Ly Hạ nhẹ giọng an ủi tiểu Tuệ.

Tiểu Tuệ hít sâu một hơi, chẳng biết tại sao lại rất tin tưởng vào cô nương nhỏ tuổi hơn mình này.

"Được."

Vừa ăn vài thứ, lại nghe tin mình và con sẽ bình an, nội tâm nàng buông lỏng hơn nhiều, bụng bắt đầu cảm thấy đau đớn. "Đúng, cứ như vậy, thở sâu hít sâu vào." Mạch Ly Hạ nhẹ giọng an ủi, tiểu Tuệ hiện giờ đã khỏe, nhau thai nhanh chóng đã phá được.

"Phá được rồi." Bà đỡ bên cạnh vừa xem vừa kích động, nội tâm bắt đầu kính nể tiểu cô nương này.

"Tốt, hít sâu, dùng sức, cô sẽ làm được." Mạch Ly Hạ vừa khích lệ tiểu Tuệ, vừa nàng dùng sức đỡ đẻ, đưa đẩy bụng tiểu Tuệ. Bà đỡ kia ngạc nhiên, vậy mà cũng có loại bà đỡ tùy ý giằng xé bụng sản phụ...

Bởi vì là thai ngược, Mạch Ly Hạ sợ đứa trẻ sẽ không hít thở được nên cầm kéo cắt đi một ít ở cửa sinh. Nhìn nàng làm, bà đỡ không phản ứng nhiều lắm, vì bình thường ở thời điểm khó sinh, bảo vệ nhiều hơn ít. Cắt hết người mẹ cũng không sao.

Mạch Ly Hạ không quan tâm bà đỡ nghĩ gì, khi cắt xong thì tay vào thăm dò vị trí thai nhi. Nàng sờ thấy một chân, rồi chân còn lại. Bây giờ tử cung của tiểu Tuệ co lại rất nhiều, nàng hét càng ngày càng to.

Người ở bên ngoài nghe thấy lại lo lắng thêm.

Mạch Ly Hạ vươn tay vào trong cơ thể nàng, sau đó hơi dùng sức lôi đứa trẻ ra. Tuy vậy nàng vẫn không quên nhắc bà đỡ đến ghi nhớ cách làm. Lúc nàng lôi đứa trẻ ra, miệng bà đỡ há ra so với ai cũng to hơn, không thể tin nổi còn có thể làm như vậy.

Mạch Ly Hạ không có thời gian xem sắc mặt bà đỡ, nàng tranh thủ thời gian xử lý nốt đứa trẻ, cắt cuống rốn. Rồi nàng đánh vào mông đứa trẻ một tiếng vang dội khiến nó gào khóc, mọi người đều thở dài một hơi.

Bên ngoài phòng, Kiều mẹ nghe thấy tiếng kêu thì vui đến phát khóc, nhanh chóng quỳ xuống hướng đông. "Đa tạ ông trời phù hộ, đa tạ ông trời."

Kiều gia cũng sục sục cũng thở dài một hơi.

Bà đỡ vội vàng đem đứa trẻ gói kỹ, rồi để cho tiểu Tuệ với Kiều Đại Vũ nhìn thoáng qua "Là một cái đứa con trai, Kiều lão gia thật có phúc."

"Tiểu Tuệ, tiểu Tuệ, nhìn này... con của chúng ta." Nam nhân khí khái như Kiều Đại Vũ khi nhận con, nhất thời cũng đỏ mắt.

Mạch Ly Hạ đem cuống rốn cắt rồi để phía sau, nhẹ nhàng đè lên bụng dưới của tiểu Tuệ, sau đó máu đen chảy ra. Mạch Ly Hạ bắt đầu khâu lại, bà đỡ ở một bên quan sát rất cẩn thận.

Cuối cùng, Mạch Ly Hạ xử lý xong, dọn đồ đơn giản tiểu Tuệ vài câu rồi còn lại giao hết cho bà đỡ.

Mạch Ly Hạ thấy bạn bè của Kiều mẹ ở bên ngoài đang chúc phúc cho nàng thì trực tiếp về nhà, không quấy rầy nữa.

Còn lại Liễu Thúy Hồng không được xem chuyện vui, liếc nhìn Kiều mẹ trong đám người rồi không hào hứng trở về nhà.

Vừa về đến nhà, Mạch Ly Hạ mới nhớ tới người trong sơn động, tranh thủ thời gian lại thu dọn rồi ôm A Mộc đi lên núi. Nhưng đến sơn động đã không thấy bóng dáng người kia, trên đất lạnh như băng để lại một khối ngọc đỏ.

Lại nói...

Duyệt Quân Lan vừa tỉnh không bao lâu, hai gã mặc trang phục đen đã tìm được sơn động.

Hai người nhìn thấy Duyệt Quân Lan, vội vàng mở to mắt hành lễ "Chủ tử, bọn thuộc hạ đã tới chậm."

Đôi mắt như mặc ngọc của Duyệt Quân Lan lúc này mới tập trung lại, mặt không biểu tình nhìn hai người vừa tới. Một lúc lâu mới mở miệng nói: "Bắt được người không?" Giọng nói nam tính lười biếng, khiến người nghe say mê. "Thưa chủ tử, bắt được. Nhưng người kia không chịu mở miệng," một trong hai người nói, rồi ngáp ngừng một chút rồi nói tiếp.

"Chủ tử... Hãy để chúng thuộc hạ đưa người về." Duệ Quân Lan không trả lời... Hai người kia chờ hồi lâu không thấy chủ tử lên tiếng thì liếc nhìn nhau, người còn lại nhủ thầm nói. "Chủ tử, có một đám người áo đen cũng đang tìm kiếm tin tức của ngài."

Duệ Quân Lan nhíu mày, cúi đầu vuốt ve áo choàng trên người rồi nhìn ra bên ngoài, ánh mắt mang theo chút thần thờ. "Ừ." Âm thanh lơ đãng thoát ra từ thanh ngạo* khí chất, nhìn qua đã biết là người cao quý.

*Thanh ngạo: Thanh cao, kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Thần Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Mạch Ly Hạ cầm lấy khối ngọc, nằng hơi bận tâm nhìn hướng đi xuống núi. Người kia vừa làm phẫu thuật khâu, đồ dùng không bình thường, nằng chỉ sợ...

Nhưng mà việc này là bắt buộc, kiếp trước nằng có xem qua một vài quyển sách cổ, quân y hồi trước cũng dùng phương pháp này. Hiện giờ Mạch Ly Hạ chỉ lo cho chân của người kia, ngoài gãy xương ra thì gân cốt cũng có thương tổn. Nếu muốn đi lại bình thường, hành tẩu giang hồ chắc chắn cần một điều kỳ diệu. Mà ở thời này, chắc cũng chưa biết đến điều kỳ diệu là gì...

Mạch Ly Hạ đi về, phía xa xa nhìn thấy Kiều Nương mang một cái rổ đứng chờ ở cửa lớn. Nằng thấy Mạch Ly Hạ đi tới thì vội vàng nhanh chân bước lên phía trước: "Hạ nhi cô nương, vừa nãy có chút chậm trễ, ha ha... Lần này thật sự là không biết tạ ơn con thế nào mới tốt. Con và sư phụ con đều là phúc tinh của Đồi Linh Thôn."

"Kiều Đại Nương khách khí rồi, vẫn bồi sống ở đây, về sau còn cần người trong thôn chiếu cố... Tiểu Tuệ và hài tử khỏe là tốt rồi." Mạch Ly Hạ cười nói, đi qua Kiều Đại Nương, mở cửa đại môn, ý mời Kiều Đại Nương vào.

Kiều Đại Nương sáng khoái cười: "Tốt, tốt! Ô, con thỏ trong ngực Hạ nhi cô nương ở đâu ra vậy? Nhìn đẹp quá." Mạch Ly Hạ nghe Kiều Đại Nương nói là con thỏ thì cúi đầu nhìn, chân của chuột nhưng người lại giống thỏ. Nằng đoán mọi người chưa thấy bao giờ, chắc đây là vật quý hiếm. Nằng cũng không giải thích nhiều, "Con vật này mấy hôm trước ta nhặt được trong rừng"

"Con xem, lại nói nhảm rồi... Chúng ta cho con ít trứng gà, lần này may có con giúp."

[G: Vì chỉ có hai xưng hô "ta - ngươi" mà não của mình lại không tốt lắm nên thỉnh thoảng có chút nhầm lẫn. Mong mọi người thông cảm hu hu. Thật sự cũng không ảnh hưởng nhiều, hắc hắc.]

"Kiều Đại Nương, người mang về đi. Hiện tại tiểu Tuệ mới là người cần bồi bổ nhất."

"Nhà chúng ta có gà, trứng, cá, đều có hết..." Kiều Đại Nương nói xong liền mang rổ trứng đẻ vào phòng bếp, sợ Mạch Ly Hạ từ chối nên nằng vội vàng đi ra cửa lớn.

"Ta đi trước, Hạ nhi cô nương có chuyện gì khó khăn cứ nói, chuyện lần trước còn chưa kịp cảm ơn con." Kiều Đại Nương nhiệt tình nói, lúc này Mạch Ly Hạ mới nhớ tới việc lần trước.

Năm trước Kiều thúc khi làm công không cẩn thận chặt phải ngón tay, ngón trở phải coi như mất. Cũng may mà Mạch Ly Hạ xử lý tốt. Không biết nằng dùng thuốc gì mà không cảm nhận được bao nhiêu đau đớn, càng không nói đến việc "tê tâm liệt phế".

Trước kia có một đồ tể cũng bị cắt đứt một ngón tay, nhưng đại phu không xử lý tốt. Về sau hóa nhọt dẫn đến ngón tay hai bên cũng hoại tử, không thể không chém đứt cả ba ngón tay. Người ta còn tận mắt chứng kiến tên đồ tể cắn răng chặt đứt ngón tay mình.

Vì thế bọn họ rất cảm kích Mạch Ly Hạ, vốn muốn giúp nằng làm chút đồ đặc, vật dụng trong nhà, ai ngờ Thiên đại phu bệnh chết, mọi chuyện gác lại.

"Hạ nhi cô nương sau này có việc gì cần đến thợ mộc cứ nói, nhà ta nhất định sẽ làm tốt."

"Phải cảm ơn Kiều Đại Nương rồi, ta có làm ít nắm hương ướp gia vị, để ta mang cho Đại Nương một chút đem về ném thừ." Mặc dù Kiều Đại Nương nói vậy nhưng nằng không thích nợ nhân tình người khác. Nói xong, nằng đi tới phòng bếp lấy cho Kiều Đại Nương một bình nắm hương tương.

"Ya, Hạ nhi cô nương còn biết làm rau ướp gia vị nha... Cái này... Được, ta nhận." Kiều Đại Nương không phải kiểu người giả vờ thanh cao, nằng sáng khoái tiếp nhận.

Tiền Kiều Chi Lan xong, Mạch Ly Hạ ôm A Mộc về phòng ngủ. Vừa mới định đi thì bà đỡ tới, trong tay cầm mấy cân thịt khô và một ít vải vóc. Mạch Ly Hạ biết ý đồ của nằng, mời nằng vào nhà chính.

Bà đỡ này ý cười khắp mặt, nàng ngồi xuống nói: "Hạ nhi cô nương, khuê danh của ta là Quý Nguyệt Nga, phu gia họ Phuong, người khác đều gọi ta là bà đỡ Phuong. Hạ nhi cô nương cứ gọi ta như vậy là được. Xung quanh đây người ta đều biết danh tiếng của ta, nay được Hạ nhi cô nương truyền thụ kinh nghiệm, ta suốt đời không quên. Xin nhận của Quý Nguyệt Nga một lạy."

[G: Má, thời này hơi chút là quý, trước khi quý còn nói nhận của ta một lạy... Trực tiếp đưa phong bì thực tế hơn mấy bạn à...]

Mạch Ly Hạ nghe xong, vội vàng ngăn nàng lại: "Bà đỡ Phuong nghiêm túc quá rồi. Chưa nói đến tuổi chúng ta chênh lệch quá xa, Hạ nhi cũng chưa muốn thu nhận đồ đệ."

"Cái này... Theo như quy củ, tay nghề không thể tùy tiện nhận được đâu. Đối với người truyền thụ, ba bái chín khấu, nhận sư môn."

*Ý là chín lần khấu đầu, ba lần bái lễ.

"Bà đỡ Phuong không cần câu nệ. Ta dạy bà là vì để càng giúp đỡ được nhiều người đau ốm. Ta học y để tế thế, không có nhiều quy củ." Bà đỡ Phuong không ngờ tới Mạch Ly Hạ tùy ý dạy lại, rất hạnh phúc lớn.

Mạch Ly Hạ cười. Nàng tới đây lâu như vậy, cũng biết quy củ, phạm là liên quan đến tay nghề kiếm cơm, muốn học phải đủ ba bái chín khấu mới đúng là "con đường chính quy". Nếu Mạch Ly Hạ không nói, bà đỡ hôm nay chính là muốn bái sư đây.

Mạch Ly Hạ không nhận lễ của bà đỡ Phuong, cũng không quên hướng dẫn nàng một hai phương pháp cấp cứu sản phụ khó sinh. Điều này làm cho nàng được không ít lợi ích, hưng phấn trở về.

Bà đỡ Phuong đi rồi, Mạch Ly Hạ thả người đã chống bốn vó xuống giường. Đêm nay quá mệt mỏi. Nàng mơ hồ ôm A Mộc ngủ thẳng tới hừng đông.

Ngày hôm sau, nàng bị A Mộc gọi dậy. Mạch Ly Hạ dùng chăn che đầu, lộ ra hai con mắt. Vì một ngày một đêm không về nên giường có chút lạnh lẽo... Ài, nơi đây thời tiết thật lạnh. Con vật nhỏ chui vào trong chăn, không biết lấy đâu ra một viên nhân sâm, cầm bằng hai tay rồi gặm.

Mạch Ly Hạ trằm chằm ngắm vật nhỏ cả buổi, ngoại trừ hơi trắng trẻo đáng yêu cũng không có gì đặc biệt, nhưng lại rất nhạy cảm với dược liệu. Chỉ cần vừa ngửi thấy đã có thể tìm được chỗ cất dược liệu, ngay cả ở rừng cây rậm rạp.

Không chỉ tìm được mà còn có thể ăn, thật là một kỳ vật. Nghĩ đến đây, nàng nhìn thoáng qua viên nhân sâm A Mộc đang cầm, trong nháy mắt, nàng kinh ngạc mở rộng miệng...

Chóng mặt, ông trời ơi. "A Mộc, người đang gặm là nhân sâm nghìn năm tuổi ta vất vả đào bao nhiêu lâu! Đồ phá gia bại sản." Nói xong nàng đoạt lại nhân sâm trong tay A Mộc. A Mộc giật mình né tránh. Cứ như vậy một người một vật đuổi bắt quanh phòng.

Nếu không phải do lạnh, Mạch Ly Hạ nghĩ nàng có thể đuổi theo đến trưa. Nàng cứ như vậy trằm chằm trừng mắt nhìn A Mộc. A Mộc úy khuất phe phẩy đuôi, đến bên cạnh Mạch Ly Hạ. Một người một vật lại bắt đầu ngủ đông.

Mấy ngày nay, trừ khi cất chỉ cho tiểu Tuệ, nếu không phải ngủ thì sẽ là cho A Mộc ăn. Mạch Ly Hạ phát hiện A Mộc đặc biệt thích ăn dược liệu. Không phân biệt thể loại, có gì ăn nấy, cũng rất thích ăn đồ ăn bình thường. Nói chung chính là không kén ăn.

Nơi này không có phòng nghiên cứu, nếu không Mạch Ly Hạ sẽ đưa nó đi xét nghiệm máu, làm kiểm tra toàn thân, để xem rốt cuộc nó là động vật gì. Từ vụ đào nhân sâm của A Mộc cứu người lần trước, những vấn đề liên quan đến hiệu thuốc, nàng giao hết cho A Mộc.

A Mộc cũng rất nghe lời. Cho đến giờ dược liệu đều an toàn, không có việc gì xảy ra. Mạch Ly Hạ rảnh rỗi luyện chữ, vì sợ người ta chê viết xấu. Nói qua nói lại, nàng về vấn đề hội họa không phải kém bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Thần Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Buổi sáng hôm nay, Mạch Ly Hạ vừa ăn điểm tâm xong ngoài cửa đã có khách tới. Nam tử tuấn dật, mặc một thân áo xanh tơ lụa, nhìn qua đã biết gia đình phú quý. Đứng sau có hai gã ái vật, nhìn thấy Mạch Ly Hạ thì lễ phép hỏi. "Xin hỏi, đây có phải Mạch đại phu?"

Mạch Ly Hạ nhàn nhạt đáp: "Có chuyện gì?"

"Tại hạ ở dưới thành phụ, lần này đường xá xa xôi tới chỉ muốn Mạch đại phu xem hộ bệnh tình của nương tử."

"Người ở đâu?" Mạch Ly Hạ hỏi cẩn thận. Bình thường nàng chỉ xem bệnh cho những nhà cố định, hoa hồng đủ là được. Nàng là bé gái, lại không biết võ công, lúc ra ngoài khám bệnh nhất định phải cẩn thận.

Người kia cảm thấy Mạch đại phu này có hơi quái dị, nhưng Viêm Tu Diệp sợ bị cự tuyệt, vội vàng đáp. "Hiện đang đường thương ở biệt viện."

"Cho hỏi bệnh gì?"

"Cái này... Khụ, ta cùng nương tử lập gia đình hơn ba năm, đến bây giờ nàng vẫn chưa mang thai."

"Đã hiểu, huynh chờ một lát, ta đi chuẩn bị." Mạch Ly Hạ nhàn nhạt nhìn hấn, không đợi hấn trả lời liền khép cửa lại.

Nàng đi vào lấy bao vải và áo choàng, đang định ra thì lại trở lại đổi áo màu trắng thành màu khác. Không phải Mạch Ly Hạ thích màu xanh đậm mà do màu trắng quá dễ bẩn, nàng vỗ đầu A Mộc. "Người trông nhà cẩn thận, ta đi rồi mang đồ ngon về."

"Chi... chi."

Trước khi đi, Mạch Ly Hạ chuẩn bị cho A Mộc chút đồ ăn vặt.

Nam thanh niên đặc biệt chuẩn bị xe ngựa cho Mạch Ly Hạ. Nàng cũng ngồi thử xe ngựa rồi, khi được nhà khác mời có ngồi vài lần nhưng đến thời điểm này vẫn có chút không quen. Xe ngựa thật sự quá điên.

Đến thị trấn, qua phố xá, tới một đại viện yên ắng, trên đó viết "Viêm phủ".

Mạch Ly Hạ đoán người này họ Viêm.

"Mạch đại phu, mời." Nam tử xuống ngựa, đi đến xe ngựa mời nàng xuống. Mạch Ly Hạ gật đầu với hấn, đi theo hấn vào biệt viện. Nhà điển hình có hai tiền viện, mặc dù không hoa lệ nhưng có nhiều thực vật, hoa cỏ. Nhìn qua đã biết chủ nhân nơi này là người yêu hoa, người hầu cũng rất có quy củ.

Thấy Mạch Ly Hạ hiếu kỳ với sân nhà, Viêm Tu Diệp vội vàng nói: "Những thứ này là do phu nhân yêu thích. Ta không quan tâm lắm, Mạch đại phu nếu ưa thích cứ nói, ta cho người mang tới vài chậu."

"Lão gia đừng lo lắng quá, Ly Hạ thích hoa đại trên núi hơn." Nói xong, hai người nhìn nhau cười, không nhiều lời.

"Lão gia, phu nhân chờ đã lâu." Vừa vào sân nhỏ, nha hoàn liền hành lễ thông báo.

"Ừ. Mạch đại phu, mời."

"Diệp ca ca, người tới rồi?" Vừa đến cửa nàng liền thấy một mỹ mạo nữ tử tuổi xấp xỉ nam tử đang chải đầu. Ở cô đại kết hôn tương đối sớm, Mạch Ly Hạ đoán họ cũng trên dưới hai mươi. Nhưng mà, nam tử rất có khí chất, nhìn rõ ràng là một ông cụ non. Aiz, ở cô đại mọi người đều trưởng thành sớm..

Mạch Ly Hạ không tưởng tượng nữa, mỹ mạo nữ tử đi ra rồi, nhiệt tình chào hỏi Mạch Ly Hạ. "Vị này chắc là Mạch đại phu, mời vào."

"Linh Nhi, vi phu ở gian ngoài." Viêm Tu Diệp tránh đi, không cảm kích nàng là người ngoài, ôn nhu ôm thê tử. Lúc đi vào không quên quay đầu cười với Mạch Ly Hạ. "Mạch đại phu chê cười."

"Các người hầu hạ lão gia cho tốt." Phu nhân thẹn thùng liếc nam tử, phân phó hạ nhân.

"Vâng, phu nhân." Đám hạ nhân nhìn mãi cũng quen, đằng nào cũng không thể có ý kiến.

Vào phòng, Mạch Ly Hạ trực tiếp bắt mạch cho vị phu nhân này: "Có biểu hiện gì không?... Ví như nước đái vàng, tóc trắng hoặc kinh nguyệt không đều?"

Phu nhân lắc đầu. "Không có, trước ta đã mời đại phu xem qua, không có gì bất ổn."

Mạch Ly Hạ nhíu mày, kể cả trong thân thể có vấn đề, nhưng cô đại không có dụng cụ kiểm tra. Càng không thể đoán bừa trúng và từ cung có vấn đề. Một lúc sau, Mạch Ly Hạ lại ngẩng đầu hỏi: "Lão gia nhà phu nhân gần đây có gì không khỏe không?... Khụ." Mạch Ly Hạ nhìn nha đầu hai bên, phu nhân lập tức cho lui.

Khi hai nha đầu rời khỏi, phu nhân kéo tay Mạch Ly Hạ. "Mạch đại phu, ta biết y thuật của cô cao minh, van cầu cô nhất định phải giúp ta. Ta cùng Diệp ca ca từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, khi chúng ta kết hôn mẹ huynh ấy cũng không tình nguyện. Kết hôn nhiều năm như vậy không có con, Viêm gia không có con nối dõi. Mẹ chồng ta đã hai lần giục Diệp ca ca lấy vợ kế rồi..."

Cô đại đối với nữ nhân thật tàn khốc, nếu không có con trượng phu cũng không thể bảo vệ thê tử. Như vậy nữ nhân cũng không thể có hạnh phúc.

"Khụ... Ly Hạ chỉ muốn hỏi một chút. Phu nhân và lão gia lúc làm chuyện phòng the có thấy... có tơ máu không?"

[Châm cho té nhị nhé :v]

Linh Nhi phu nhân nghe xong, mặt đỏ lên, xoắn xuýt cả buổi mới cúi đầu nói. "Không có."

Mạch Ly Hạ nhìn bộ dạng này của nàng, mỉm cười an ủi. "Đừng thẹn thùng, ta là đại phu. Chuyện đó... có phải kết thúc nhanh không?"

Mạch Ly Hạ nói mặt mày, nhưng nàg tin phu nhân sẽ hiểu rõ.

"Cái này... Không có." Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đỏ bừng lại càng đỏ hơn. "Kỳ thật ta cùng phu quân đều rất tốt, nhưng không biết vì gì mà mãi không có. Mới đầu ta còn tưởng xó người cố ý hạ dược, nhưng quan sát mãi cũng không thấy ai. Đồ ăn cũng bình thường. Chỉ là..."

"Chỉ là gì?"

"Diệp ca ca có làn da rất hay ngứa. Nhưng cái này không ảnh hưởng gì... Chuyện phòng the đại phu đều biết rồi, không có gì đáng ngại. Mỗi khi ngứa bôi chút dầu là ổn."

"Bôi bao lâu rồi, giờ còn bôi sao?" Mạch Ly Hạ nhú mày, giọng nói lạnh đi nhiều. Linh Nhi phu nhân chấn động mạnh. "Có... nhiều năm rồi. Nhưng vẫn không thấy tốt hơn, có gì không ổn sao?"

Đã kết hôn lâu rồi... "Vô cùng không ổn."

"Diệp ca ca, phu quân!"

"Linh Nhi, chuyện gì mà vội vàng vậy? Biết nguyên nhân rồi à?" Nghe thấy giọng nói của phu nhân, Viêm Tu Diệp nhanh chóng đi vào gian trong.

"Phu nhân không có vấn đề. Vấn đề là cơ thể người."

"Trên người... ta?" Viêm Tu Diệp mơ hồ nhìn Mạch Ly Hạ rồi hỏi phu nhân.

"Mạch đại phu nói dầu Diệp ca ca thường bôi có ảnh hưởng xấu với chúng ta..."

"Cái này..."

"Tuy có thể giảm ngứa nhưng không thể dùng lâu dài. Nó có tác dụng giết tinh trùng, hơn nữa độc tính tương đối lớn." Vừa nghe Mạch Ly Hạ giải thích, hai vợ chồng sắc mặt đại biến. Phu nhân kia ở trong ngực Viêm Tu Diệp khóc lóc kể lể: "Phu quân, đại phu kia muốn hãm hại chúng ta."

"Ổn rồi. Chuyện này về sau ta sẽ điều tra rõ ràng." Viêm Tu Diệp sắc mặt không tốt lắm nhưng vẫn an ủi phu nhân.

"Mạch đại phu có phương hướng nào không?"

"Ly Hạ cần xem thân thể lão gia, nơi dưỡng da." Nàng nói xong, tránh kiêng kị liền nhìn thẳng hai người. Viêm Tu Diệp có chút thẹn. "Cái này..."

"Ta là đại phu." Mạch Ly Hạ vẫn lạnh nhạt như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Thần Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Một lúc lâu sau, Mạch Ly Hạ theo hai vị chủ nhân đi ra, có thể thấy rõ ràng trên mặt nam chủ nhân đã hết sạch màu đỏ.

"Ta ghi cho ngài phương thuốc, nhớ uống đúng thời gian. Thuốc của phu nhân có thể ngừng uống, ăn nhiều đồ thanh đạm. Lão gia theo ta lấy phương thuốc, uống bốn năm ngày thân thể sẽ hết ngứa."

"Thật sự cảm ơn Mạch đại phu." Linh Nhi phu nhân kéo tay Mạch Ly Hạ ra ngoài, nói xong không quên đưa cho Mạch Ly Hạ mấy tờ ngân phiếu trong tay.

Mạch Ly Hạ không nói gì, nhìn hai vợ chồng gật nhẹ đầu.

Đến cửa ra vào, Viêm Tu Diệp đã chuẩn bị xe ngựa nhưng Mạch Ly Hạ cự tuyệt. Hai vợ chồng cũng không nhún nhường. Lúc gần đi, Viêm Tu Diệp cho Mạch Ly Hạ một tấm ngọc bài màu đen. "Sau này, nếu Mạch đại phu ở trong thành có gì cần giúp thì cầm tấm bài này đến Viêm phủ, tại hạ sẽ giúp hết mình."

Nàng chưa quen thuộc cuộc sống nơi đây, lại không có sự phụ. Nàng giờ cũng giống như cô nhi, mặc dù không có lý tưởng gì lớn, chỉ mong bình an đạm bạc là được nhưng dù sao đây cũng là nhân quyền xã hội. Có một chút dự bị cũng tốt hơn.

Cáo biệt vợ chồng Viêm thị, Mạch Ly Hạ nhìn ngân phiếu một trăm lượng trong tay, vui sướng đi dạo phố. Vừa đứng lúc lên thị trấn, mua luôn vài món đồ về, cả áo choàng nữa.

Bình thường nàng thấy mùa đông như bây giờ, trừ quầy hàng bên đường thì không có mấy ai đi lại. Nhưng hôm nay người đi qua đi lại khá đông... Không, chính xác là đều đi về một hướng.

"Aiz, lão Lý, đừng nhìn nữa, đằng nào cũng không có ai. Đi, đi, chúng ta đi xem náo nhiệt." Mạch Ly Hạ đi ngang qua một hàng bán đồ dùng trong nhà, tiểu nhị phủ vãi lên mấy quầy hàng rồi thúc giục chủ quán.

Chủ quán quạ vạt: Có gì hay mà xem?

Tiểu nhị: Mấy hôm trước chẳng phải Liễu gia thông báo hết rồi sao? Hôm nay Đại phu nhân và tạp chủng kia sẽ bị đìm xuống ao.

Chủ quán quạ vạt đặt việc đang làm xuống: Đi, đi nhìn một cái.

"Ai, ta nói cho các ngươi nha. Nghe nói vị đại lão gia kia không có ở nhà, lão phu nhân Liễu gia cứ như thế mà đem người đìm chết, không sợ con hán đêm về oán trách sao?"

"Dừng! Cái này ngươi không biết đâu. Lão gia kia căn bản không phải là con của Liễu lão phu nhân sinh ra. Lão Tam mới là phu nhân sinh ra hán, lão phu nhân không quan tâm ý kiến của lão gia, thích gì làm nấy. Chứ không thì hai đứa con đã tranh giành tài sản lâu rồi. Nghe nói mấy hôm trước Liễu phu nhân loạn cả đêm, nói là Liễu lão phu nhân chính mình bắt gian."

"Ta nói này, chuyện này thật kỳ quái. Không biết chừng là do chính Liễu lão phu nhân có ý hãm hại. Còn nữa, ta nghe nói lão gia kia cũng có mấy tiểu thiếp, đoán chắc sau lưng có không ít con cái. Phu nhân nghe nói cũng giàu có, mọi chuyện không hề dễ dàng, tạp chủng không có cửa đâu."

"Ngươi nói nhỏ thôi, cẩn thận bị người ta nghe thấy."

"Sợ cái gì? Không làm việc trái với lương tâm, không sợ quỷ gỗ cửa. Ác nhân một ngày nào đó cũng sẽ gặp báo ứng."

"Ồ, ngươi làm như ủy khuất lắm không bằng, hay cũng là một chân của đại nãi nãi kia?"

"Ngươi mơ à, ta chỉ là cảm thấy đại phu nhân bị oan mà thôi. Sinh ra làm gì cho một nợ thân tình. Chẳng qua cũng chỉ là một đứa trẻ, mới năm tuổi đầu."

"Ngươi thì biết cái gì, không biết chừng đúng là tạp chủng. Có lý do thì mới cho người đi tính toán."

"Ai, các ngươi đừng ở đây nói bừa. Mau đi nhìn xem, đã gần đến sông đào bảo vệ thành rồi. Thấy gì không? Mẹ con ở trong lồng kia... Đáng thương quá."

"Đáng thương nỗi gì? Trọng phu mới đi vắng mấy ngày liền không chịu nổi cô đơn lạnh lẽo, cùng nam nhân vui thích, đáng đời! Chắc đứa bé kia là con hoang, nữ nhân như vậy bị trảm ao là đúng rồi."

"Ngươi xúc động như vậy, không lẽ là bà vợ của ngươi cũng đã cùng nam nhân lẩn lộn... Hặc hặc."

"Cút! Lẩn lộn bà nội ngươi!"

Mạch Ly Hạ bắt tri bắt giác đi theo đám người đến sông đào bảo vệ thành. Đến bờ sông, chỗ đám người đang gõ chiêng, người vây xem rất nhiều. Mạch Ly Hạ ở ngoài phạm vi, rất xa so với đám người. Nàng nhìn thấy mẹ con bị giam trong lồng trúc, "Đây chẳng phải là mẹ con trước ta gặp trong ngõ hẻm sao?"

Mạch Ly Hạ suy nghĩ, nhưng nàng biết, phu nhân kia chắc chắn dinh dưỡng không đầy đủ. Vừa nghe đám người nói Liễu gia rất giàu, thế nhưng đại phu nhân Liễu gia lại thiếu dinh dưỡng... Không cần nghĩ cũng biết chuyện này có vấn đề.

Người đến xem đều náo nhiệt nghị luận, Mạch Ly Hạ lắng nghe bảy mồm tám lưỡi, cũng hiểu đại khái. Nàng ưu tư chậm chậm chen lấn giữa đám người. Vất vả lắm mới chen lên phía trước, nhìn thoáng qua thì thấy đúng là mẹ con lúc trước.

Người mẹ có khuôn mặt tiêu tụy, đầu tóc rối bù, quần áo tuy đơn bạc nhưng rất chỉnh tề. Phu nhân tay chân đều bị trói, trong miệng nhét vải. Đứa con năm tuổi lại không bị trói, hình như ý thức được chuyện xảy ra tiếp theo nên ôm chặt mẫu thân, mắt ngập nước.

Đứa trẻ quật cường không khóc, gât gao nhìn chăm chăm người xung quanh. Phu nhân kia trong mắt là một mảnh tình mịch, nàng đang xin giúp đỡ trong vô vọng. Còn dư lại cảm xúc hối hận với thế gian này.

Bên cạnh có hai người đàn bà hung ác, trên tay mang giỏ trúc. Mang từ trong giỏ ra trứng gà với rau quả gì đó ném vào lồng heo, miệng mắng chửi đâm phụ, hồ ly tính, không tuân thủ nữ tắc. Vị phu nhân không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể dùng thân thể bảo vệ con trai.

Phía sau lồng heo có mấy người vây quanh một nam nhân, hình như là quân sự trong phủ. Bởi vì cái gọi là việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, Liễu lão phu nhân không thêm đề ý tới những thứ này.

Mấy người xem náo nhiệt không hiểu chuyện cũng cầm rau quả ném. Mỗi khi có vật gì bay tới, phu nhân kia lại đem con trai bảo vệ trong ngực. Ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn xung quanh như đang chờ đợi gì đó.

Trường hợp như vậy Mạch Ly Hạ chưa từng thấy qua, nhưng cũng biết sau đó sẽ phát sinh chuyện gì. Nàng nhìn ánh mắt bất lực của mẹ con kia, nội tâm cũng sốt ruột. Nàng biết là do người hãm hại họ nhưng loại chuyện này quan phủ chắc chắn không xen vào. Huống chi nàng chỉ là một dân nữ nghèo nàn.

Phu nhân kia hình như trong biển người đã nhìn thấy Mạch Ly Hạ, cũng có thể chỉ là liếc qua. Nàng nghiêng đầu quay đi, không biết đang suy nghĩ cái gì. Mạch Ly Hạ biết rõ giờ chỉ có nàng mới có thể giúp hai người họ.

Mạch Ly Hạ sò lên ngọc bài, chắc chắn vợ chồng kia nhất định giúp nàng nhưng nơi này cách quý phủ hơi xa. Mạch Ly Hạ ở đây còn chưa nghĩ ra biện pháp, bên kia bọn quản gia đã thúc giục người bắt đầu trầm ao. Cũng may người thả lồng geo cố ý tra tấn hai người đáng thương kia, không thả nhanh dây thừng mà thả dần dần, để làm cho bọn họ sợ hãi.

Mạch Ly Hạ tranh thủ thời gian ra khỏi đám người, nhìn xung quanh. Sông đào bảo vệ thành rất rộng, nước rất sâu, nhưng chảy rất vững vàng. Cách đó không xa còn có một cây cầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Thần Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Nhìn thấy cây cầu, Mạch Ly Hạ bước nhanh chân xuống dưới cầu. Nàng bắt chắp, buông bao vải, cời áo choàng. Đang muốn xuống nước thì có vị đại gia nói vọng xuống, cũng không biết sao nhãn lực lại tốt như vậy. "Cô nương, vừa hóa tuyết, mặt đất ẩm ướt, cô nương cẩn thận chút. Không có việc gì thì nhanh lên đây đi."

Mạch Ly Hạ trong lòng gấp gáp nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, giả vờ trấn định nói: "Ta bị rơi đồ xuống nước... Đang định đi lên đây." Nói xong nàng xoay người cầm bao vải, giả vờ đi lên.

"Mà này, cô có muốn lão Hán giúp một tay không?"

"Không cần, không cần. Đa tạ hảo ý của lão gia." Mạch Ly Hạ vẫy tay cười nói.

Mạch Ly Hạ thấy vị đại gia này nhiệt tình như vậy cũng không dám lè mề mà cầm nhanh áo choàng đi lên. Lão Hán trên cầu thấy thế cũng không ở lại... Thấy lão Hán rời đi, Mạch Ly Hạ vội vàng nhìn mẹ con họ cách đó không xa thì thấy họ đã bị chìm hẳn xuống nước.

Nàng lặng lẽ nhanh chóng bơi xuống nước. Nước sông mùa đông rét thấu xương nhưng vì đang vội cứu người nên Mạch Ly Hạ cũng không thấy lạnh lắm. Nàng thăm cầu nguyện cho mẹ con họ chịu đựng được thêm một lúc.

Mạch Ly Hạ bơi tới gần lồng trúc thì thấy mẹ con họ đang giãy giụa giật cửa lồng. Bây giờ nàng mới nhận ra vừa nãy vội quá nên xuống nước quên đem theo vật sắc nhọn.

Mẹ con trong lồng trúc thấy Mạch Ly Hạ tới cứu thì vô cùng cảm kích. Vị phu nhân kia không biết lấy đâu ra sức mà nháy mắt dùng tay giật cửa lồng trúc ra, đưa con cho Mạch Ly Hạ.

Mạch Ly Hạ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, run lấy bầy của đứa trẻ thì truyền cho nó mấy hơi thở. Nàng đang muốn kéo phu nhân kia ra thì nàng đã đẩy Mạch Ly Hạ đi trước. Miệng nàng không ngừng khẩn cầu gì đó. Mạch Ly Hạ không nghe rõ nhưng cũng đoán ra được.

Phu nhân kia đưa cho Mạch Ly Hạ một khối ngọc rồi lại dùng sức đẩy nàng ra.

Mạch Ly Hạ nhú mào, cất ngọc vào áo. Nàng nhìn đứa trẻ không kiên trì được bao lâu, rồi lại nhìn phu nhân kia một cái. Nàng quyết tâm kéo hài tử bơi đi. Bởi nàng biết rõ với năng lực của mình không thể cứu hai người cùng lúc, huống chi vị phu nhân kia còn bị dây thừng trói lại, đã sớm không còn ý niệm sống.

Mạch Ly Hạ quay đầu lại nhìn thoáng qua nàng ta. Vì nước sông hơi đục, nàng mơ hồ thấy nàng ta cười với mình...

Mạch Ly Hạ không biết nàng ta có nhìn thấy mình không, kiên định gặt đầu. Nàng biết rõ... đây là khăn cầu cuối cùng của một người mẹ...

Một đứa trẻ mười ba mười bốn tuổi kéo một đứa trẻ năm sáu tuổi khác bơi tròn nước lạnh như băng, rét thấu xương chắc chắn không phải việc dễ dàng gì.

Mạch Ly Hạ dùng hơi thở cuối cùng kéo đứa trẻ lên bờ bên cạnh, may mắn là ở đây có cây cầu che khuất tầm mắt bên kia.

Mấy ngày nay vừa hóa tuyết, không chỉ nước sông lạnh thấu xương mà thời tiết cũng lạnh dị thường. Một hài tử năm sáu tuổi căn bản sẽ không chịu nổi thời tiết này. Trong mắt nó tràn đầy nước, muốn hét to nhưng lại ần ần vì gì đó.

Y phục của nàng bắt đầu đông cứng. Mạch Ly Hạ đeo bao vải, choàng áo choàng che kín đứa trẻ, nhìn xung quanh rồi bất chấp đi lên cầu.

Mùa đông người ra ngoài rất ít, đã vậy mấy người đều ra bên kia cầu để xem náo nhiệt nên trên cầu cũng không có bao nhiêu người. Mạch Ly Hạ đứng trên cầu nhìn qua chỗ trằm ao. Người xung quanh dần tản ra, chỉ còn lại người của Liễu gia nhàn nhã ngồi.

Mạch Ly Hạ cho đầu của đứa trẻ lộ ra. "Nhìn đi... Về sau không còn cơ hội nữa đâu."

Đứa trẻ này trong mắt ngập màu đỏ, nhìn về phía trước hồi lâu.

Mạch Ly Hạ thậm chí có thể thấy hận ý trong mắt nó. Đứa trẻ như nó đáng lẽ ra nên thiên chân vô tà*, nhưng từ nhỏ đã phải chịu nóng lạnh nhân gian.

*Trong sáng, không tạp niệm.

Mạch Ly Hạ đau lòng xoa đầu hải tử: "Mẹ đệ không rời xa đệ. Nàng đã đi đến một nơi tốt đẹp nghỉ ngơi thôi. Nàng đã quá mệt mỏi rồi, phải không nào?"

Đứa trẻ mở bừng mắt nhìn Mạch Ly Hạ, vừa khóc vừa nói: "Mẫu thân ở đó có cơm ăn không? Có phải giặt quần áo không? Có ai đánh người không?"

Ba câu hỏi của đứa trẻ, Mạch Ly Hạ trầm mặc hồi lâu mới nghẹn ngào đáp. "Mẫu thân đệ đi đến nơi có rất nhiều thức ăn ngon, cũng không phải cả ngày giặt quần áo. Càng không có người đánh nàng, chỗ đó rất nhiều người tốt. Nàng ở trên đó đang từng giây từng phút dõi theo người."

"Tỷ tỷ, ta biết tỷ. Tỷ đã cứu mẫu thân. Tỷ là người tốt đúng không?"

"Ừ." Mạch Ly Hạ yêu chiều mỉm cười, quay đầu đi xuống cầu.

Bé trai lại vụng trộm thò đầu ra, hận thù nhìn đám người xấu xí kia như muốn khắc họ ở trong tim...

Mạch Ly Hạ biết mỗi ngày Lý gia gia đều đánh xe tới trước cửa thành chờ nên bước nhanh chân về phía đó. Trời càng ngày càng lạnh, gió càng ngày càng to. Tuy nàng biết ông trời không có ý nhưng vẫn rửa thảm vài câu. Nước đọng lại trên tóc cũng biến thành băng vụn rồi. Ba lớp áo trong, ba lớp áo ngoài mà nàng cảm tưởng như tảng băng, không chắn được chút khí lạnh nào.

Toàn thân Mạch Ly Hạ run rẩy, mặt bị đông cứng đến mức không nhận ra được cảm xúc gì. Hai tay ôm đứa trẻ cũng không còn tri giác. Nàng muốn mở miệng hà hơi vào tay nhưng đến miệng cũng không mở nổi. Hơi cử động là cả mặt đau rát. Đầu óc nàng cũng bị đông lại cả rồi. Lạnh! Lạnh! Lạnh! Giờ ngoài chữ này thì thể giới của Mạch Ly Hạ không còn gì khác.

Ngay tại thời điểm sắp không đi được nữa, nàng nghe được tiếng gọi thân thuộc.

"Đây không phải là Hạ nhi cô nương sao?" Lưu đại nhân trên xe trâu chuẩn bị đi đột ngột kêu lên. Hấn ra hiệu cho mấy thanh niên, họ cuống quýt chạy tới. Người khẩn trương nhất là Trầm Mộ Thanh.

"Ly Hạ, muội làm sao vậy?"

"A, đây là vừa rơi xuống sông hả?" Một vị trên xe hỏi.

"Chạy nhanh lên xe, ai nha, trời đang rất lạnh." Lý gia gia nhanh chóng kéo họ lên xe.

Mạch Ly Hạ nắm thật chặt áo choàng, nói. "Lưu đại ca... Chớ để lộ ra."

Lý gia gia đã lớn tuổi nên hiểu rõ hơn so với mấy thanh niên kia. "Nhanh lên xe, trở về rồi nói."

Mấy người nhất thời hiểu rõ, đứa trẻ này chính là đứa trẻ bị nhốt trong lồng heo vừa nãy. Phải biết rằng, đa phần nữ nhân bị trằm ao đều do phạm tội thông dâm, trơ trẽn, bại hoại nề nếp gia đình nên cả cha mẹ ruột bình thường cũng đều không để tâm. Vậy mà Mạch Ly Hạ lại ra tay giúp mẹ con họ, Liễu gia mà biết chắc chắn sẽ lớn chuyện.

Mấy vị thanh niên trai tráng vừa lên xe thì thấy Trầm Mộ Thanh cởi áo đắp cho Mạch Ly Hạ.

"Trầm đại ca..."

"Xuyt, đừng nói chuyện. Nhanh đắp cho đứa trẻ."

"Đúng đúng, mấy người chúng ta da béo thịt dày, chịu lạnh đắp thêm cho Hạ nhi cô nương vài cái áo." Lưu đại nhân cũng cởi áo bông choàng cho Mạch Ly Hạ.

Còn lại hai nam tử, chắc sợ nam nữ khác biệt mà hơi do dự. Lý gia gia trừng mắt: "Các người vào mấy thời điểm này còn như cô nương nhà người ta thẹn thẹn thùng thùng, nhanh lên."

"Hặc hặc..."

"Tiểu Tùng, cười nữa là ta đập ngươi xuống dưới." Nói xong cũng không quên cởi áo bông xuống.

"Đại Tàn, đến ngươi. Hặc hặc."

Mạch Ly Hạ bên này tuy đang rét run cũng không nhịn được cười hay tiếng. Khiến cho mấy gia hỏa lớn nhỏ đều ngượng ngùng đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Thần Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Mạch Ly Hạ cúi đầu nhìn đứa trẻ trong ngực, quần áo bên trong đều ướt đầm, có nhiều quần áo bọc vào cũng vẫn lạnh. "Ngoan, về nhà nhanh thôi. Cố gắng lên."

Ra khỏi cửa thành, Trầm Mộ Thanh lo lắng hỏi. "Ly Hạ, đứa nhỏ này là?"

"Các vị đại ca chắc cũng biết rồi. Mong các vị và Lý gia gia giữ bí mật hộ Ly Hạ, cứ nói đứa nhỏ này là do Ly Hạ nhặt được."

"Hạ nhi cô nương yên tâm đi, chúng ta sẽ không nói thừa nửa chữ."

"Đa tạ rồi."

"Hạ nhi cô nương, mấy tên tiểu tử này thành thật vô cùng. Con yên tâm đi, Hàn Ngu Chi giữ kim năm tháng." Lý gia gia cam đoan.

"Đúng, đúng. Chúng ta nhất định sẽ không đề cập tới." Mấy thanh niên phụ họa nói.

Sắp đến cuối năm, mấy người này gom dã thú săn được, hôm nay vốn muốn lên thị trấn đổi lấy tiền. Không ngờ gặp được đóa hoa trong thôn — Hạ nhi cô nương. Hơn nữa còn gặp chuyện này.

"Ly Hạ, nếu biết trước chúng ta nhất định sẽ cứu mẹ con đứa nhỏ này."

"Mẫu thân của đứa nhỏ này..." Lý gia gia già rồi, hiểu rõ một số chuyện. Hắn nhìn hài tử trong ngực Mạch Ly Hạ. "Ài, nghiệp chướng! Đều là mạng người mà. Hạ nhi cô nương muốn nhận nuôi nó?"

Mạch Ly Hạ gật đầu. "Nó hiện không có người thân, mà lại nhỏ như vậy... Khi sư phụ đi, con cũng cảm thấy cô đơn lạnh lẽo, có đứa nhỏ này làm bạn cũng tốt."

"Hạ nhi cô nương suy nghĩ kỹ đi. Con là cô nương, còn phải xuất giá. Mang theo đứa bé, về sau lập gia đình sẽ ra sao?"

Mạch Ly Hạ cười với Lý gia gia. "Có ai chê ta không đấy?"

Nụ cười của Mạch Ly Hạ mê hoặc ánh mắt của mấy thanh niên. Đại Tàn cười ngây ngô gãi đầu. "Ta không chê."

[G: Truyện cũng cute lắm mà :v]

"Đại Tàn, ngươi nói cái gì đó?" A Lưu nghe xong, liền cho Đại Tàn ngốc một quyền.

"Ta... Ta, có nói cái gì đâu." Đại Tàn đỏ mặt, che miệng lại.

Mạch Ly Hạ cười cười, làm bộ không nghe thấy. Trầm Mộ Thanh cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

[G: Có yêu anh đâu mà nghĩ ._.]

Nhanh chóng, xe đã đến cửa thôn. Mạch Ly Hạ mơ hồ cảm giác bụng mình hơi đau. Nàng cũng không quan tâm lắm vì vừa phát hiện ra đứa trẻ phát sốt.

"Lý gia gia, đứa trẻ đang nóng rần lên?"

"Tất cả ngồi đằng hoàng, sắp đến rồi. Lát nữa ta để A Lưu và A Thanh đưa con lên. Ta đến nhà A Thanh báo cho mẫu thân hắn đi giúp con."

"Àn." Nàng rất cần giúp đỡ, bụng dưới lại quặn đau. Nàng tính toán thời gian, chắc quý thủy lại đến rồi.

Lý gia gia thúc ngựa đưa Mạch Ly Hạ đến thang đá gần nhà. A Lưu ôm đứa trẻ, A Thanh dìu Mạch Ly Hạ về nhà. Đại Tàn ở phía sau với Lục tử mò

mắm sốt ruột.

"Hai tiểu tử nhà ngươi nhìn cái gì vậy? Còn không mau đi xem nhà ai có trẻ con, đi mượn hai cái áo bông đi."

"A, dạ dạ." Hai kẻ lỗ mãng vỗ đầu rồi chạy nhanh ra ngoài.

"Trầm đại ca, Lư đại ca, thật sự cảm ơn các huynh."

"Ly Hạ cô nương khách khí rồi. Chúng ta đi trước đốt nóng giường cho muội..." Trầm Mộ Thanh và Lư đại nhân, A Lư đỡ Mạch Ly Hạ vào phòng rồi lui nhanh ra ngoài, chạy xuống bếp.

Mạch Ly Hạ không từ chối, nhanh chóng脱下 quần áo ướt của đứa trẻ cởi ra, đặt nó vào trong chậu. Nàng mặc kệ bản thân, lại chuẩn bị đến hiệu thuốc nhưng bị đứa trẻ kéo lại, mơ màng gọi. "Mẫu thân, mẫu thân."

Mạch Ly Hạ cầm tay nó an ủi. "Ngoan, mẫu thân đây."

Trần an đứa trẻ xong, Mạch Ly Hạ đến hiệu thuốc lấy thuốc hạ sốt. Nàng nhìn ra cửa sổ thấy mấy người Trầm đại ca đã đi rồi mới yên tâm thay quần áo. Quả nhiên quý thủy tới, trời lạnh như vậy, bụng dưới lại đau quặn nhất định là do khí lạnh.

"Trầm huynh đệ, ngươi lo lắng gì vậy? Hạ nhi cô nương về nhà rồi, chỉ là bị lạnh, không có gì đáng ngại." Trầm Mộ Thanh và Lư đại nhân bước ra cửa. Lư đại nhân thấy bộ mặt đau khổ của Trầm Mộ Thanh, cười vỗ hất một cái.

Trầm Mộ Thanh không khỏi lúng túng, rũ đầu xuống. Hình như thấy vành tai Trầm Mộ Thanh hơi phồng hồng.

Lư đại nhân buông lời trêu ghẹo. "A Thanh, ngươi có phải là vừa ý Ly Hạ cô nương rồi phải không?"

"Nói bậy bạ gì đó? Đừng làm hại danh dự của Ly Hạ cô nương."

"Ha ha... A Thanh, thâm son cùng cốc này không có nhiều quy củ vậy đâu. Ngươi vừa ý người ta, tuy không phải là người trong thôn chúng ta nhưng ta biết nhà ngươi gặp chuyện mới phải lưu tới đây. Thích thì mau tiến tới đi."

Lời A Lư nói khiến Trầm Mộ Thanh vốn cau mày, ánh mắt lại lóe lên.

"Ta cho ngươi biết, đám thanh niên cùng tuổi đều vừa ý Ly Hạ cô nương. Chủ là gan của tiểu tử khác nhau, ngươi lại là người anh tuấn tài giỏi nhất nhì thôn. Chẳng những đẹp trai mà đi săn cũng giỏi. Dù sao Hạ nhi cô nương sống ở đây mà gả đi nơi khác cũng sẽ không quen. Ngươi phải biết nắm bắt cơ hội, con trai Liễu Thúy Hồng cũng vừa ý ngươi ta rồi."

"Hắn? Hắn..." Trầm Mộ Thanh bị Lư đại nhân kích thích, nội tâm lo lắng.

"A. Con trai nàng cả ngày không làm việc đàng. Suốt ngày thấy hắn trốn tới đầu thôn đến nhà Bạch quả phụ. Chắc chắc..."

"Hừ. Hắn dám có ý gì với Ly Hạ cô nương, ta đánh cho hắn đi cũng không vững."

[G: Đầu đến lượt anh đánh :)]

"Còn nói sợ hủy hoại danh dự Hạ nhi cô nương. Chắc chắc." Nhìn thấy Trầm Mộ Thanh trừng mắt, Lư đại nhân không quên trêu ghẹo.

Trầm Mộ Thanh thẹn quá hóa giận. "A Lư..."

Mạch Ly Hạ thay xong quần áo thì đến phòng đốt than. Bụng đau dữ dội nên ngồi luôn cạnh lò lửa.

Thẩm nương cảm quần áo đến, thấy Mạch Ly Hạ toàn thân đầm mồ hôi thì vội đỡ nàng lên giường.

"Quý thủy?"

"Ân."

"Cố gắng chịu một chút, chắc chắn là hàn khí xâm nhập vào cơ thể rồi." Thẩm đại nương nói xong liền đem quần áo của trẻ con mặc cho đứa trẻ. "Đầu tiên phải để cho ra mồ hôi." Nàng nói xong đi lấy một cái chậu. "Con đừng đi lại nhiều, ta đi lấy nước ấm ngâm chân."

Mạch Ly Hạ cũng không dám động đậy, chỉ có thể chậm rãi đi qua. Xem ra phải từ từ điều trị rồi.

Mạch Ly Hạ nhìn đứa bé, thấy nó không bị động kinh thì yên tâm chút ít. Nàng ngẩng đầu lên nóc nhà, cười khổ. "Bản thân vất vả cứu đứa trẻ, teong khi không biết hắn tên gì. Hôm nay làm nhiều chuyện giống như mơ vậy. Đản độn, u mê, tự xưng nhà có thêm một người. Ai nha, sao mà không thấy A Mộc đâu vậy?"

Một lúc lâu sau, Thẩm đại nương bụng chậu nước ấm cho Mạch Ly Hạ ngâm chân.

"Lại đây, uống canh gừng cho bớt đau."

"Đa tạ Thảm đại nương rồi." Một cỗ nhiệt độ ấm áp ở bụng, Mạch Ly Hạ lập tức cảm thấy đỡ hơn nhiều.

Nàng ngồi bên giường xoa đầu đứa trẻ cười cười, đã bớt sốt rồi.

Thảm đại nương bụng chậu giặt quần áo đến, ngồi đối diện Mạch Ly Hạ. "Ngâm chân đi, chắc nó sắp tỉnh rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Thần Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

"Thảm đại nương... Thím để con tự giặt cũng được. Thím nghỉ ngơi đi ạ."

"Con nha, khách khí cái gì? Nhanh ngồi xuống ngâm chân đi."

Tuy nói vậy nhưng Mạch Ly Hạ vẫn cảm thấy rất xấu hổ. Tuy trước kia nàng vẫn hay chạy qua nhà Thảm đại nương, nhưng giờ nàng lớn rồi... Nàng vẫn thấy trên người Thảm đại nương luôn có khí chất rất ưu nhã, khác với những người khác. Cũng như bây giờ nàng cái gì cũng không hỏi. Chuyện người Mạch Ly Hạ ướt sũng hay đứa trẻ lạ mặt trên giường kia. Điểm này Mạch Ly Hạ rất thích.

"Bệnh tình của Thảm nương thế nào rồi ạ?"

"Tốt rồi, cũng không nghiêm trọng đâu... Đây là bệnh cũ. Người lớn tuổi rất hay bệnh vặt vĩnh viễn ấy mà." Thảm đại nương lấy bột giặt quần áo, trong mắt nhàn nhạt ưu thương.

"Thảm đại nương, thím còn trẻ lắm, sao lại tiêu cực như vậy?"

"Ha ha, người tròn thôn ai cũng đều nói người tính tình lạnh lùng, không thích nói chuyện. Đây sai hết... Nhìn xem, cũng biết dỗ người khác vui vẻ." Thảm đại nương vừa giặt quần áo vừa cười nói.

"Hạ nhi nói thật mà." Mạch Ly Hạ cũng cười cười.

"Nước lạnh rồi, lau nhanh chân rồi nghỉ ngơi đi."

Buổi tối, Thảm đại nương làm đồ ăn cho Mạch Ly Hạ xong thì trở về. A Mộc không biết từ lúc nào đem toàn thân bùn đất và một cây Huyết Nhân Sâm quay lại như muốn nịnh hót Mạch Ly Hạ. Thấy Mạch Ly Hạ thì ton hót chi chi hai tiếng...

[G: Cứ như Max nhà mình ấy...]

Mạch Ly Hạ vuốt ve lông của nó. "Người bẩn quá, lát nữa ta đem người đi tắm."

Mạch Ly Hạ cầm cây Huyết Nhân Sâm, cao hứng hít hít cười. Viên Huyết Nhân Sâm này hơn một trăm năm tuổi, bán sẽ được giá cao. Vừa nghĩ đến, nàng liền lấy ra tiền hôm nay xem bệnh được. "Cùng với tiền sư phụ để lại cũng hơn một vạn lượng rồi. Đời này tiêu tiền không cần lo nghĩ nha."

Ngay lại tức Mạch Ly Hạ đắc chí, bé trai trên giường tỉnh lại. Thấy nàng thì nó khóc toáng lên, trút hết áp lực ủy khuất bao lâu nay. Phát tiết hết ra cũng tốt. Mạch Ly Hạ ôm nó, dỗ dành. Cuối cùng khóc mệt, nó lại ngủ thiếp đi trong ngực nàng.

Buổi tối, Mạch Ly Hạ đem giường đốt nóng. Khi đã ấm áp rồi thì mang A Mộc đi tắm rửa. Nàng cũng muốn tắm, đáng tiếc... Nhưng lại không chịu được mùi trên người nên lau qua một lần, gội đầu sạch sẽ.

Cứ như vậy một người một vật ngủ cùng một chỗ, rất ấm áp.

Đêm mùa đông rất dài. Khi Mạch Ly Hạ tỉnh thì trời cũng đã sáng. Nàng thấy bé trai từ khi nào đã ở bên cạnh nhìn chăm chăm vật nhỏ.

"Tỉnh dậy! Thích không? Nó là A Mộc, là một con thỏ chuột." Mạch Ly Hạ nói xong, không quên xoa đầu nó.

Tiểu hài tử hiếu kỳ. "Đại tỷ, đệ có thể sờ nó không?"

Mạch Ly Hạ nhìn A Mộc rồi nói: "Có thể chứ."

Nàng ôm A Mộc đến trước mặt nó. Chắc vì hôm qua A Mộc nhớ được mùi của hài tử nên không bài xích nó. Ngược lại hai người lại rất hợp nhau.

"Hai người cứ chơi đi, tỳ đi làm điểm tâm."

"Àn." Bé trai nhu thuận xuống giường, đem A Mộc ra sân nhỏ chơi.

Mạch Ly Hạ nhìn quần áo rộng thùng thình trên người nó mới nhớ đây là quần áo hôm qua Thẩm đại nương mượn người trong thôn. Xem ra phải tranh thủ thời gian làm cho nó bộ quần áo mới được.

Điểm tâm rất đơn giản, cháo Bát Bảo và một đĩa thịt băm xào cải trắng. Nhưng bé trai lại ăn rất ngon. "Tỳ tỳ, tỳ làm cơm ngon thật. Đệ rất lâu rồi chưa ăn thứ nào ngon như vậy. Đám ma ma trong phủ rất hư, mỗi ngày đều đem thức ăn thừa cho đệ và mẫu thân ăn..."

Bé trai nói xong, mắt lại ngập nước. "Tỳ tỳ, mẫu thân bị đám ma ma kia hại hết đúng không... Hu hu..." Mạch Ly Hạ cau mày, không trả lời mà nhẹ nhàng xoa lưng nó. Ở tuổi này đã biết suy nghĩ rồi, có một số việc tự nhiên sẽ biết.

"Tỳ tỳ, tỳ tên gì vậy?"

Bé trai vừa khóc vừa nói. "Đệ là Liễu Nham Thần. Tỳ tỳ, đệ chán ghét họ Liễu..."

Mạch Ly Hạ rất muốn nói vài lời răn dạy nó nhưng nghĩ nửa ngày không biết nên nói thế nào. "Đệ có biết mẫu thân tên gì không?"

"Dạ biết. Mẫu thân họ Tô, khuê danh là Tuyệt Anh. Tỳ tỳ, có phải nghe rất êm tai không?"

"Ừ, rất êm. Đệ không thích họ Liễu thì lấy họ Tô đi. Tô Nham Thần."

"Tỳ tỳ, tên tỳ là gì?"

"Ta là Mạch Ly Hạ."

"Tỳ tỳ tên cũng rất hay... Đại tỳ, đệ có thể lấy tên gọi là Tô Mạch Thần không?"

"... Có thể."

"A Mộc à, ta có tên mới rồi. Ta ghét họ Liễu, ghét lão ác bá đặt Nham cho ta. Về sau ta tên Tô Mạch Thần. Chờ ta trưởng thành sẽ đem từng người bọn họ giết hết."

"Mạch Thần?" Mạch Ly Hạ nghe mà hãi hùng khiếp vía. Bị áp chế bao lâu mới khiến cho đứa trẻ mới có năm sáu tuổi có hận ý như vậy? Nàng lúc nhỏ như vậy vẫn còn là một đứa trẻ ngây ngô khờ khạo. "Thần đệ, những việc này cha đệ biết không?"

"Đệ ghét hấn. Hấn ngày nào cũng không ở nhà, mỗi lần về cũng rất ít khi đến thăm đệ và mẫu thân. Lần nào hấn cũng đến chỗ Trần di nương. Trần di nương nói hấn ghét đệ. Đệ cũng ghét hấn."

"Thần đệ..."

Tết âm lịch chậm rãi đến, người nhà nhiều hơn mọi khi. Một lớn một nhỏ đặc biệt náo nhiệt. Từ lần phát tiết buổi sáng hôm đó về sau không ai đề cập đến chuyện của Liễu gia. Mạch Ly Hạ biết Mạch Thần vẫn còn hận ý chồng chất trong tim. Tuổi nhỏ lại có tâm sự nặng nề như vậy dù sao cũng không tốt.

"Hạ nhi cô nương có nhà không?"

Mạch Ly Hạ hôm nay ngồi trong phòng làm áo bông cho Mạch Thần thì nghe thấy tiếng bước chân dồn dập bên ngoài vọng vào.

Mạch Thần đang ở trong sân chơi đùa nhanh chóng ôm A Mộc trốn ra đằng sau Mạch Ly Hạ, cẩn thận nhìn đôi vợ chồng bên ngoài.

Mạch Ly Hạ im lặng xoa đầu Mạch Thần, kéo hấn đi mở cửa. Trước mặt là cặp vợ chồng trẻ tuổi. Mạch Ly Hạ bái kiến họ, phu gia họ Dương, là người trong thôn, cũng có thể nói là không tệ. Hai người bối rối ôm hân từ đến hỏi Mạch Ly Hạ.

"Con của hai vị là thế nào?"

"Hạ nhi cô nương, con nhà ta là Phúc Yên từ đêm qua người bắt đầu nóng lên, tỏa nhiệt, một mực không thấy đỡ. Hu hu... Hôm nay ăn uống rất khó khăn, cuồng hòng đau dữ dội. Người trong thôn nói cô nương bị bệnh, chúng ta cũng không dám quấy rầy nên tìm đại phu trong xóm. Ai ngờ đại phu nói chúng ta về chuẩn bị hậu sự... Hu hu... Hu, con của ta, nó mới bảy tuổi. Hu hu."

"Khóc cái gì mà khóc, mắt hết nữ tắc, chỉ biết khóc. Còn không mau cho Hạ nhi cô nương xem bệnh cho Phúc Yên." Nam nhân bên cạnh cau mày khiến trách. Vừa vội vừa tức, nói với Mạch Ly Hạ. "Hạ nhi cô nương, van cầu cô nương cứu hân từ nhà ta. Mặc kệ có cứu được hay không, cầu cô nương xem qua một chút."

"Đứng, đứng. Ta biết Hạ nhi cô nương là Thiên đại phu chân truyền, y thuật cao minh. Mong Hạ nhi cô nương cứu Phúc Yên nhà ta." Phu nhân lúc này chột hiệu ra, vội vàng lau nước mắt.

Chương 22

Mạch Ly Hạ liếc nhìn đứa trẻ, không nóng không lạnh nói với vợ chồng Dương gia. "Đi theo ta vào nhà, xem xét tình huống rồi nói sau."

Sau đó nàng kéo Mạch Thần đến hiệu thuốc. Mạch Ly Hạ đặt đứa bé lên ghế dài, bàn thân mang khẩu trang. Đứa trẻ mặt đỏ rần, rõ ràng vì sốt cao, trên cổ có dấu hiệu bệnh sởi. "Nghe lời, há mồm để tỷ tỷ xem."

Yết hầu sưng, đầu lưỡi có nhiều đốm hồng nhỏ, amidan sưng mủ. Loại bệnh này ở hiện đại cũng có nhiều người chết, huống chi là bây giờ.

"Nghiêm trọng rồi." Lông mày thanh mảnh hơi nhíu lại.

"Hạ nhi cô nương có thể cứu chữa không?" Thím Dương nên cạnh vội vàng lau nước mắt hỏi.

"Ta nghĩ cũng có thể trị được sau sáu bảy ngày. Nhưng sẽ rất khó chịu."

Nói xong, Mạch Ly Hạ lấy ra một viên thuốc từ trong chai ra đưa cho vị phi nhân kia. "Tranh thủ thời gian cho hấn ăn, không thì đầu óc sẽ hỏng mất."

"Ai... Ai... Cứu được rồi." Phu nhân kia mừng rỡ cầm lấy viên thuốc, nhất thời khoa chân múa tay vui sướng.

"Bà nương, người còn đứng ngây ra đó làm gì, nhanh cho Phúc Yên ăn." Tráng hán bên cạnh tuy là răn dạy phu nhân nhưng trên mặt lại kích động, nụ cười chổng chất.

"Đứng, đứng, Phúc Yên, mau ăn đi. Ăn xong thì tốt rồi." Nhưng vì viên thuốc quá lớn, đứa trẻ nuốt không trôi. Yết hầu vì quá đau đớn mà kêu to.

Đúng lúc này, Mạch Thần không biết từ lúc nào đã bung một chén nước, im ắng đưa cho tráng hán kia.

Hai vợ chồng kia đều lo cho con, nhìn cũng không buồn nhìn Tô Mạch Thần mà tiếp nhận cái bát, bận rộn cho con mình ăn được.

Mạch Ly Hạ cầm thuốc đứng bên cạnh, ngắm hành động của Mạch Thần, yêu chiều cười với hấn. Mạch Thần hồi lỗi ôm A Mộc chạy tới núp sau lưng Mạch Ly Hạ.

Lúc này, bụng cái chén không, thím Dương mới phát hiện Mạch Thần trốn sau lưng Mạch Ly Hạ, có chút ý tốt nói. "Đứa nhỏ này là Hạ nhi cô nương nhặt được đúng không? Chắc chắn... Thật là xinh đẹp."

Mạch Ly Hạ cười với thím Dương, không giải thích. "Đây là canh lá trúc, dùng để sắc thuốc, một ngày hai lần. Mấy ngày nay tốt nhất hạn chế ra ngoài, uống nhiều nước một chút. Ở đây có hai viên thuốc hạ sốt, khi nào phát sốt thì cho ăn."

"Uống mấy chén một lần thì được?" Dương thị nghi ngờ hỏi. Bệnh này là bệnh nặng đấy, người nào không may bị mắc chỉ có chết. Buổi sáng còn không nói được, phải uống mấy chén thuốc cho khỏi.

Mạch Ly Hạ cười. "Thím Dương yên tâm, không có gì đáng ngại đâu."

"Bà nương này... Y thuật của Hạ nhi cô nương rõ như ban ngày bà còn nghi ngờ gì nữa. Còn không mau cảm ơn cô nương." Tráng hán bên cạnh trừng mắt nhìn vợ.

"Xem ta đi, Hạ nhi cô nương đừng để ý. Miệng ta nói lời không có suy nghĩ."

"Thím Dương mau về đi. Con thím bây giờ không thể ra gió."

"Ài, ài. Mau trở về. Nhanh ôm Phúc Yên đi về."

"Bảo vệ con cho tốt."

Tráng hán nói chuyện tuy hơi thô tục nhưng động tác đặc biệt dịu dàng. Tô Mạch Thần nhìn bọn họ, trong mắt tràn ngập hâm mộ.

Mạch Ly Hạ xoa đầu hấn, im lặng an ủi. Tô Mạch Thần cúi đầu đưa ánh mắt khát vọng đi chỗ khác. Không khóc không náo.

"Đói không? Buổi tối tỷ làm cháo trứng muối thịt nạc cho nhé?"

"Vâng, được ạ. Tỷ tỷ làm gì cũng ngon." Mạch Thần nghe xong mắt lập tức sáng lên, ra sức gật đầu. A Mộc cũng học theo gật gật, một lớn một nhỏ rất

đáng yêu.

"Đi thôi, Mạch Thần vào giúp tỳ."

"Ân, ân. Tỳ tỳ không những làm cơm ngon mà y thuật cũng tốt."

"Mạch Thần thích không?"

"Thích. Có thể giúp mọi người khỏi ốm đau, chăm sóc người bị thương là nguyện vọng của đệ tử nhỏ."

"Từ nhỏ?"

"Đúng ạ. Đệ... từ nhỏ đã làm vật hi sinh cho Liễu gia thử thuốc. Từ nhỏ mẫu thân đã dạy đệ đọc chữ, nói chờ đệ trưởng thành sẽ làm một người lợi hại. Đệ nghĩ rất lâu, cảm thấy đại phu lợi hại nhất... Tỳ tỳ, tỳ cảm thấy thế nào?"

Mạch Ly Hạ không ngừng tay, cười hỏi. "Tại sao đại phu lại lợi hại?"

"Đương nhiên là lợi hại. Đại phu vĩnh viễn cứu người, không bao giờ hại người. Tỳ tỳ vừa nãy không phải đã cứu được người sao."

"Đại phu..." Tô Mạch Thần đem lời nói ra đến miệng nuốt lại vào bên trong. "Mạch Thần có muốn theo tỳ tỳ học y không?"

"Thật sao? Tỳ tỳ... Đệ có thể sao?"

"Có thể." Mạch Ly Hạ đem cháo đặt lên bếp, khoát tay nói. "Đệ đi theo tỳ."

"Ân."

Đi đến hiệu thuốc, Mạch Ly Hạ đem bức tranh vẽ sư phụ khi còn sống ra. "Đây là sư tổ của đệ, nhanh hành lễ."

"Vâng."

Trẻ con cổ đại học rất tốt lễ nghi. Hai người đều không để ý, A Mộc cũng bắt chước theo Tô Mạch Thần quỳ bái...

"Sư phụ... người xem A Mộc cũng quỳ bái. Ha ha..."

Mạch Ly Hạ lúc này mới chú ý tới A Mộc, nhìn thấy nó nghiêm trang bái lễ, Mạch Ly Hạ cười cười.

"Chi... chi..."

"Sư phụ, A Mộc cũng bái lễ với con. Vậy sau này có thể coi nó là sư đệ của con không?"

"Mặc kệ nó, nó chỉ đùa giỡn thôi."

Mạch Ly Hạ vừa nói xong, ai ngờ Tô Mạch Thần nghiêm chỉnh nói với nàng. "Sư phụ, chuyện này sao có thể nói đùa. Tuy rằng nó là động vật nhưng nó cũng đã cho sư tổ một lễ bái. Sau này sẽ là thành viên của sư môn, sư phụ không thể tùy tiện như vậy."

"..."

Mạch Ly Hạ cũng tự mình cúi đầu rồi trịnh trọng nói. "Đồ đệ, con còn nhỏ, đường còn xa. Sư phụ hy vọng tại thời điểm con mê man, sẽ nhớ tới lời của ta hôm nay, không nên quên tâm niệm ban đầu."

"Đa tạ sư phụ chỉ bảo, đồ nhi ghi nhớ."

"Khụ... Tốt rồi, đứng lên đi."

"Sư phụ, có cần kính trà không?"

"... Chúng ta không có quy củ nhiều như vậy."

"A, cái kia. Vậy sau này con gọi tỳ tỳ bằng sư phụ rồi hả?"

"Ừ."

"Vậy sau này sư phụ sẽ dạy chữ cho đồ nhi phải không?"

"Với tư cách là đại phu, không chỉ cần biết chữ mà còn phải biết phân biệt dược liệu. Từ mai về sau sư phụ bắt đầu dạy con phân biệt."

"Vâng, đồ nhi nhất định sẽ cố gắng học... Sư phụ yên tâm."

"Tốt."

"Sư đệ đi nhanh lên, chúng ta ra ngoài chơi trước đã."

Mạch Ly Hạ nghe xong lời này, thiếu chút nữa ngã ngửa ra sau. Nàng còn tưởng...

Vì có Mạch Thần nên thời gian trôi qua nhanh chóng, đã hơn nửa tháng. Tô Mạch Thần biết được rất nhiều dược liệu. Trẻ tuổi chính là đầu óc tốt, ghi chép nhanh. Tuy rằng có thể không hiểu ý tứ sâu xa bên trong nhưng qua một thời gian tự khắc khai thông.

Tết âm lịch chính thức đến. Mấy ngày nay Mạch Ly Hạ lên thị trấn mua chút đồ Tết. Nàng sợ có người nhận ra Tô Mạch Thần nên đem A Mộc và Mạch Thần cho Thẩm đại nương trông coi.

Trong Tết không thể thiếu cái ăn. Mạch Ly Hạ mua đến mấy lần quà vật. Bánh dày, hạt dưa, kẹo, hoa quả. Nàng còn mua mấy cái đèn lồng, cố ý mua thêm chút giấy đỏ để viết câu đối xuân. Ngoài trừ mấy thứ này, nàng còn mua cho Tô Mạch Thần bộ quần áo mới. Mua xong, hai người cao hứng quay trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Thần Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

"Sư phụ, đồ nhi có rất nhiều quần áo rồi."

"Đây là quần áo năm mới, thích không?"

"Thích ạ." Tô Mạch Thần cười ngây ngô đáp.

"Thích thì về sau sư phụ mua thêm cho con đôi giày da hồ, sau này khi cùng A Mộc vào rừng cũng không sợ ướt giày."

"Cảm ơn sư phụ."

"Con nha..." Mạch Thần quá hiểu chuyện lại khiến cho Ly Hạ đau lòng.

Mạch Ly Hạ và Tô Mạch Thần đang nói chuyện vui vẻ thì trước mắt chui ra một thân ảnh, hai người bị hù dọa lui về sau một bước.

Phía trước, con trai của Liễu Thúy Hồng một tay sờ cằm, tà mị nhìn Mạch Ly Hạ. "Ồ, Hạ nhi cô nương đang đi về sao?"

Mạch Ly Hạ không để ý tới hắn, kéo Mạch Thần đi lướt qua hắn, nhưng bị hắn ngăn lại. "Ai.. Cũng không chào hỏi liền đi nha. Hạ nhi cô nương, xách nhiều đồ như vậy, nặng chết mất đi. Lại đây, để ca ca thay muội xách về nhà." Nói xong hắn vươn tay đến túi đeo lưng của Mạch Ly Hạ.

Tô Mạch Thần bên cạnh trừng mắt, hung hăng đập vào bụng hắn.

"A ôi!! Ngươi, đồ tiểu tạp chủng."

"Ngươi mới là tiểu tạp chủng."

"Ngươi còn chối sao? Cũng không biết nhặt được từ đâu." Con trai Liễu Thúy Hồng về mặt chán ghét nói.

"Mạch Thần, chớ cùng chó cãi nhau, chúng ta đi." Mạch Ly Hạ mặt lạnh liếc hắn. Tay nàng ngăn Mạch Thần rồi kéo hắn đi nhưng lại bị con trai Liễu Thúy Hồng chặn lại. Hắn nhích lại gần Mạch Ly Hạ, âm hiểm nói. "Hừ, còn giả vờ thanh cao. Lão tử sớm muộn làm ngươi."

Đôi mắt trong suốt của Mạch Ly Hạ lóe lên một cái. "Ta ra sao không phải chuyện của ngươi. Nhưng mà nếu ngươi muốn trêu chọc ta thì đừng trách bản cô nương không khách khí."

Hắn trong nháy mắt bị chấn nhiếp. Nhưng lại nghĩ lại, một con nhóc thì có cái gì phải sợ? E là đến lúc đó lại nằm dưới người hắn rên rĩ. "Ta ngược lại muốn nhìn xem con quỷ nhỏ này có bao nhiêu lợi hại."

Hắn nói xong, vươn tay đến người Mạch Ly Hạ. Nàng thấy trước mặt có một cánh tay thì mặt tối sầm. Chỉ thấy con trai của Liễu Thúy Hồng thố lộ kẻu một tiếng, đau đớn gầm rú.

Mạch Ly Hạ chưa kịp phản ứng thì hắn đã gào ầm lên. Cách đó không xa, Trầm Mộ Thanh trong tay cầm cung tên, phần nộ trừng mắt. Gân xanh trên trán hiện rõ ràng. "Hừ, về sau ta mà còn gặp ngươi động thủ với Ly Hạ thì đừng trách ta không nể mặt."

Con trai Liễu Thúy Hồng đau đón vịn vẹo khuôn mặt, nhanh chân chạy trước. "Họ Trầm, mày giỏi! Hãy đợi đấy."

[G: Tường MLH đá vào... chứ - _ - Ai dè...]

Trầm Mộ Thanh không thèm để ý đến hân, mặt lạnh đi đến bên cạnh Mạch Ly Hạ, cầm chiếc túi trên lưng nàng rồi đi nhanh xuống lưng chừng núi. Để lại Tô Mạch Thần kinh ngạc, Mạch Ly Hạ ngây ngốc đứng yên.

"Sư phụ... Ca ca kia thật lợi hại."

Mạch Ly Hạ xoa đầu Tô Mạch Thần. "Con thích à?"

Mạch Thần gật đầu, vui vẻ kéo Mạch Ly Hạ đuổi theo Thẩm Mộc Thanh.

Trầm Mộ Thanh đi rất nhanh, khi Mạch Ly Hạ đến cửa nhà thì hắn đã đợi một lúc.

"Ca ca, ca bắn cung lợi hại quá."

[G: Không bằng chồng tương lai của sư phụ em đâu. Ahhihi.]

"Trầm đại ca, đa tạ huynh chuyện vừa nãy." Mạch Ly Hạ mở cửa mời Trầm Mộ Thanh vào.

Trầm Mộ Thanh gật nhẹ đầu, vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng như cũ. "Sau này khi gặp hắn thì muội cứ trốn đi. Hắn chuyện gì cũng có thể làm ra."

"Đã biết."

"Khụ... Ta đi trước."

"Trầm đại ca... đợi đã." Mạch Ly Hạ gọi Trầm Mộ Thanh lại, nhanh chóng đu vào sân nhỏ. Chỉ trong chốc lát đã lấy ra một túi nhỏ. "Đây là mộc nhĩ đen, huynh đem về cho Thẩm đại nương ăn đi."

"Cái này..." Trầm Mộ Thanh do dự, mộc nhĩ đen rất khó kiếm. Bình thường phải đợi khi trời mưa mới có thể lấy một ít từ trong gỗ nát.

Mạch Ly Hạ thấy Trầm Mộ Thanh do do dự dự thì hơi buồn cười. Hắn có thể giúp người khác, không ca thán gì. Nhưng cứ đến lúc nhận được cái gì thì lại làm ra bộ dạng thiếu nợ người ta. "Huynh cầm đi, trong nhà còn nhiều lắm."

"Được, ta nhận."

"Hắc hắc, sư phụ, ca ca đỏ mặt kìa." Người nói vô tâm, người nghe lúng túng.

"Khụ, ta đi trước."

Thấy Trầm Mộ Thanh hoảng sợ xuống núi, Mạch Ly Hạ nhú mày, cùng Tô Mạch Thần đem đồ vào nhà.

"Sư phụ, cái tên con trai kia thật đáng ghét."

"Đúng, rất đáng ghét. Nhưng mà sư phụ đã có cách đối phó hết cả rồi."

"Là diệu kế gì vậy sư phụ?"

"Đưa tai gần vào đây, vì sư nói cho con." Mạch Ly Hạ cúi đầu, nói với Mạch Thần chuyện gì đó. Hai người họ cứ thế cười cả buổi.

"Được rồi, đừng cười nữa. Chúng ta đi thử quần áo xem có đẹp không."

...

Trong tiểu viện Thẩm gia, Thẩm đại nương đang quét phòng. Nàng thấy nhi tử đem đồ về thì bỏ công việc đang làm dở ra đón hắn. "Thanh nhi về rồi à."

"Mẹ, hôm nay con đổi đã thú được rất nhiều bạc."

Thẩm đại nương cầm ba lượng bạc, cung chiêu nói. "Nhà mình có nhiều tiền rồi, trời đang rất lạnh, con đừng lên núi nữa..."

"Mẹ, Thanh nhi nuôi được mẹ. Sau này mẹ cứ ở nhà thêu hoa, đừng làm việc vất vả nữa."

"Trong thôn chúng ta ai cũng có việc làm. Mẹ nhàn rồi lại nghĩ lung tung, đi ra ngoài dạo chơi cũng tốt. Mẹ không phiền đâu."

"Mẹ, con trai khiến mẹ khổ sở rồi."

"Con nói vớ vẩn gì thế? Mẹ mang con đi chưa bao giờ cảm thấy hối hận... Hay là Thanh nhi, con cảm thấy ủy khuất à?"

"Không, thưa mẹ. Con rất tốt. Con sẽ cùng mẹ sống những ngày vui vẻ, mẹ đợi vài năm nữa, con sẽ khiến lão ta nếm mùi đau khổ."

"Con nói ngốc gì đó." Thảm đại nương nhủ mày. Nàng biết rõ những người kia có quyền có thế, không thể động vào. Không vì thế năm đó cha hấn cũng không tha cho hấn.

Trầm Mộ Thanh thấy mẹ mình lại chìm trong suy nghĩ thì nhanh chóng nhắc nhở.

"Mẹ, người xem này."

"Mộc nhĩ đen ở đâu thế này?"

"Là Ly Hạ cho."

"Hạ nhi, đứa nhỏ này là muốn cho ta sao? Ông ngoại con thích ăn nhất là mộc nhĩ đen đấy."

"Mẹ nhớ thì để con dẫn mẹ đi thăm."

Thảm đại nương nhủ mày lác đầu. "Bọn hấn cả ngày đều nhìn chăm chăm vào ông ngoại con."

"Mẹ định cứ sợ hấn như vậy sao?"

"Mẹ không sợ hấn, mẹ chỉ sợ hấn cướp con đi..."

"Mẹ, nhi tử không bỏ người đâu. Nhi tử sẽ làm cho mình mạnh mẽ hơn." Trầm Mộ Thanh thần sắc kiên định nói.

"Con ngoan... Chỉ cần con muốn thì cứ làm đi. Mẹ chỉ có một mong muốn, là con hãy sống thật tốt."

"Mẹ, người lo lắng lung tung gì đấy?"

...

Đào mất một cái đã đến giao thừa. Từ lần nhìn thấy con trai Liễu Thúy Hồng, Mạch Ly Hạ phát hiện mấy ngày nay đều không thấy bóng dáng hấn trong thôn. Nàng nghe A Lư nói, tay hấn bị bắn rồi bị tiêu chảy, mấy ngày nay không xuống giường được.

Mạch Ly Hạ nghe xong, im lặng cười cười. Nàng đem cho Lư thức và Lý gia gia ít điểm tâm rồi trở về nhà làm sùi cảo nhân thịt heo. Lúc làm xong đã đến giữa trưa. Mạch Thần và A Mộc đi vào rừng lâu như vậy vẫn chưa về.

Đúng lúc Mạch Ly Hạ đang sốt ruột muốn đi tìm bọn họ thì đã nhìn thấy Mạch Thần ở cửa môn hung dữ nhìn một người. Người nọ cũng nhìn Mạch Thần, trong mắt có một tia áy náy. Đằng sau người nọ có một đoàn tùy tùng. Nhìn qua, Mạch Ly Hạ cũng đoán được chút ít.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Thần Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

"Xin hỏi ngài tìm ai?"

Người nọ nghiêng đầu nhìn Mạch Ly Hạ rồi vội vàng xoay người nói. ?Tại hạ là phụ thân của Liễu Nham Thần, Liễu Bồi Hiền."

Mạch Ly Hạ cũng biết sơ qua ý đồ của Liễu Bồi Hiền. Nàng vẫy tay với Tô Mạch Thần, hấn thấy thế thì trốn ngay vào ngực nàng, không quên lén lút trừng mắt với người kia.

"Mời."

"Đa tạ." Liễu Bồi Hiền khoát tay, ý bảo thuộc hạ đứng chờ ở ngoài rồi theo Mạch Ly Hạ vào nội viện. Hấn dò xét bốn phía, trong lòng an tâm lại. Cước bộ đi theo nàng cũng nhanh hơn một chút.

Hai lớn một nhỏ ngồi ở phòng khách, Mạch Ly Hạ không biết rõ Liễu Bồi Hiền có mục đích gì nên không chủ động mở miệng.

Một lúc sau, Liễu Bồi Hiền đứng dậy hành lễ với Mạch Ly Hạ. "Đa tạ cô nương cứu một mạng của tiểu nhi."

"Lão gia mau đứng lên, Ly Hạ không nhận nổi đại lễ này."

"Được." Liễu Bồi Hiền đứng dậy, trong mắt có chút đỏ.

"Tại hạ biết rõ, bản thân làm phụ mẫu không đến nơi đến chốn, không chiếu cố mẹ con nàng mới dẫn đến kết cục này."

"Ly Hạ không biết, mục đích lão gia tới đây lần này là gì?" Mạch Ly Hạ nghe xong lời này liền mất hứng. Bây giờ ăn nói đường hoàng, vậy trước kia đã làm ra chuyện gì?

"Tại hạ đi ba ngày mới biết con trai mất tích. Được biết cô nương chiếu cố nó vô cùng tốt, ta cũng an tâm. Chẳng qua trong phủ nhiều lời ra tiếng vào, không tiện tới đây ngay. Tại hạ cũng không muốn cho người trong phủ biết Mạch Thần còn sống. Cô nương chắc hẳn cũng nghe được điều gì đó."

Những năm nay... Ai, là ta vô dụng không đáp ứng nổi Tuyết Anh. Ta toàn tâm toàn ý đối xử tốt với nàng. Người Liễu gia lại... Ta thật lòng xin lỗi mẹ con nàng." Liễu Bồi Hiền trầm giọng đáp.

Lông mày Mạch Ly Hạ nhíu lại, nói những lời này không phải đã quá muộn sao? "Ly Hạ không hiểu rõ chuyện này, cũng không phán xét. Nhưng mà tuy chỉ gặp qua mẫu thân Mạch Thần hai lần nhưng theo trực giác của mình, Ly Hạ có thể bảo đảm nàng không làm ra chuyện khiến người ta căm ghét này."

Liễu Bồi Hiền nhìn Nham Thần vẫn ngồi bất động, nhắm mắt nói. "Ta cũng không muốn tin đây là sự thật. Lúc biết rõ chuyện này, ta cũng tưởng là do mẹ con kia gây nên. Nhưng về sau ta đã xác nhận được... Ai, lại nói tiếp. Chuyện này cũng phải trách ta. Ta lấy nàng, lại khiến nàng cô đơn vắng vẻ. Mẹ kế có gây cho nàng chút ít phiền toái... Nhưng ai ngờ, nàng không chịu nổi lạnh lẽo..."

Mạch Ly Hạ không đồng ý với quan điểm của hắn. "Ngài đã cưới nàng làm thê tử, nên làm tròn trách nhiệm của phu quân. Có một số chuyện không cần phức tạp hóa, chuyện gì cũng có thể thương lượng, tìm biện pháp giải quyết. Láy cách làm của ngài sẽ gây ra nhiều hiểu lầm. Ngài có biết không? Thê tử và hài tử của ngài vì ngài mà ngay trong nhà mình cũng bị khi dễ, phải trải qua cuộc sống sinh hoạt không bằng hạ nhân."

Ngài xin lỗi bọn họ. Nhưng Ly Hạ không hiểu, lời xin lỗi này có tác dụng gì? Tuy ta chỉ gặp qua phu nhân hai lần, nhưng tuyệt đối đảm bảo nàng không bao giờ làm ra chuyện đáng hổ thẹn kia."

Mạch Ly Hạ nói liền một mạch khiến Liễu Bồi Hiền vừa thẹn vừa ngại. Bản thân còn không hiểu biết bằng một cô nương mười ba mười bốn tuổi.

"Cô nương nói rất đúng. Chuyện này ta làm qua loa đại khái, khi trở về sẽ điều tra rõ ràng. Ta lần này đến đây là muốn đón Nham Thần về."

"Tôi không muốn về với ông. Ông gạt người. Ngày đó tôi trông thấy rõ ràng, Trần di nương cùng tên xấu xa kia lén lút nói chuyện. Mẹ tôi căn bản không biết người kia."

"Nham Thần? Chuyện này... Con có chứng cứ không?"

Mạch Thần không biết trả lời thế nào. Nó còn quá nhỏ, không biết nên làm gì thì lấy đâu ra chứng cứ?

"Bây giờ nói những chuyện này chỉ phí công phí sức. Người chết không thể sống lại. Chứng cứ chuyện này, nếu ngài tin thì chắc chắn có, không tin thì không có. Nhưng ta biết, ngài không tin..." Chẳng hiểu sao Mạch Ly Hạ không tức giận, chỉ thương tiếc mẫu thân của Mạch Thần. "Nghe ý tứ của ngài là đang trách mẹ con Mạch Thần hả?"

"Cái này..." Liễu Bồi Hiền từ chối cho ý kiến.

"Ở đây không có Nham Thần, chỉ có Mạch Thần."

Liễu Bồi Hiền định đưa tay xoa đầu Mạch Thần, nhưng thấy con trai trong mắt tràn ngập thù hận với mình, nội tâm không biết có tư vị gì. Tiểu cô nương này cũng cảnh giác với hắn.

"Cô nương, ta muốn dẫn con ta đi."

"Liễu lão gia có thể bảo đảm khi Mạch Thần trở về, chuyện lúc trước sẽ không xảy ra nữa?"

"Cái này..."

Điểm này là điểm Liễu Bồi Hiền lo lắng nhất. Hắn có thể làm được, chỉ cần thêm một vài thủ hạ bảo vệ. Đây là đứa con nổi dõng duy nhất của dòng tộc hắn. Mẫu thân tuy làm chuyện sai trái nhưng có thể dạy bảo tốt hài tử, khiến cho chuyện này đi vào dĩ vãng.

"Hừ. Tôi không muốn về cùng ông. Tôi không có phụ thân, không có nhà. Mẫu thân duy nhất của tôi đã đi rồi. Từ giờ về sau tôi chỉ có sự phụ, lần sau ông không nên đến đây nữa."

"Nham Thần?"

"Tôi không phải Liễu Nham Thần, tôi là Tô Mạch Thần. Liễu lão gia về sau không nên nhậm bừa." Một lát sau, chữ "được" vang lên. Liễu Bồi Hiền không ngờ con trai ngoan của hắn cũng có ngày này, trong mắt xuất hiện tia bi thương.

Một lúc sau, hắn lấy từ trong ngực ra một miếng ngọc, đưa cho Mạch Thần. "Đây là ngọc bội năm đó cha đưa cho mẫu thân con. Con có thể cầm như đồ lưu niệm. Trước kia, cha thật sự có cảm tình với nàng." Nói xong, hắn quay sang Mạch Ly Hạ. "Nham Thần làm phiền cô nương nhiều rồi. Có khó khăn gì cứ cầm ngọc bội đến tìm ta."

Mạch Ly Hạ nhìn đôi mắt đỏ hồng của Tô Mạch Thần, "Đồ đệ của ta, ta nhất định chiếu cố nó tốt hơn cả cha ruột."

Mạch Ly Hạ không có chút ấn tượng tốt đẹp nào với Liễu Bồi Hiền. Cổ hủ không thể cứu chữa. Thích thì lấy về trong phủ, hết thích thì mặc kệ, ném đấy cho tự sinh tự diệt, mặc kệ sống chết. Loại người này cực kì đáng ghét.

Hắn quản lý một cơ ngơi to lớn như vậy, tại sao một chuyện nhỏ nhặt trong nhà cũng không biết? Cứ coi như bà mẹ kế kia lợi hại, nhưng cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn. Hiện tại phu nhân chết rồi, hắn một tia đau thương cũng không có.

"Đa tạ." Liễu Bồi Hiền nhìn Tô Mạch Thần rất lâu. "Cha đi đây. Lúc nào con về, ta cũng sẽ chờ con." Nói xong đi nhanh ra cửa.

Mạch Ly Hạ kéo Mạch Thần đi theo. "Liều lão gia, Ly Hạ có một câu, không biết nên nói hay không."

"Cô nương cứ nói."

"Có một vài chuyện. Lợi ích không bằng tình cảm gia đình. Liều lão gia chớ để tương lai mớ hổ hận."

"... Đa tạ cô nương chỉ bảo." Liễu Bồi Hiền kéo miệng cười, để lộ vẻ mặt bất đắc dĩ. Cô nương này không đơn giản. Con trai đi theo nàng so với đám Liễu gia ăn thịt người kia tốt hơn nhiều.

Mạch Ly Hạ và Tô Mạch Thần ở ngoài cửa nhìn bóng lưng thê lương của Liễu Bồi Hiền, nàng thở dài. "Mạch Thần thật sự không muốn về cùng hắn sao?"

"Không về." Tô Mạch Thần khóc, quay đầu đi.

"Kỳ thật cha con, hắn... Cũng có khả năng bảy đắc dĩ mới làm vậy." Nàng nói xong thì nhìn xuống ngọc bội của Liễu Bồi Hiền trên người. Tô Mạch Thần sờ lên miếng ngọc, oán hận nói: "Hắn bất đắc dĩ cái gì? Mẹ con là do hắn hại chết."

Đưa trẻ quạt cường, roi nước mặt chạy về phòng. Mạch Ly Hạ lắc đầu, mai sau nó sẽ hiểu ra.

Mạch Thần không ăn cơm trưa, Mạch Ly Hạ cũng không quấy rầy nó.

Buổi chiều, Mạch Ly Hạ rửa đồ làm vẩn thẩn. A Mộc ngồi bên cạnh gặm đồ ăn vặt.

"A Mộc, người đi gọi Mạch Thần đi. Ăn xong sẽ khá hơn."

"Chi... chi." A Mộc gật đầu, chạy đi.

Bây giờ mới ba giờ hơn, Mạch Ly Hạ cũng vừa gói xong sủi cảo. Mạch Thần ôm A Mộc đi vào, mắt đỏ hồng.

"Khóc xong rồi hả?"

Mạch thần cúi đầu, nhỏ giọng ân một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Thần Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

"Con xem, bên ngoài đã bắt đầu đốt pháo rồi, chúng ta mau dán câu đối đi."

"Dạ."

"Sư phụ viết chữ đẹp quá!"

"Chỉ cần con cố gắng, Mạch Thần sau này cũng sẽ viết chữ rất đẹp."

"Vâng, Mạch Thần sẽ cố gắng."

"Ừ. Không tệ."

"Sư phụ, trên này viết gì vậy? Mạch Thần không hiểu... Trời? Người?"

"Ha ha... Về trên là 'năm mới thiên ý đồng nghiệp ý' về dưới là 'việc vui hôm nay xuân cùng xưa cũ xuân'."

"Hặc hặc..." Trẻ nhỏ, không nên gánh chịu nhiều đau khổ, vậy nàng sẽ gánh chịu hộ Mạch Thần những đau đớn mà hắn phải trải qua..

"Sư phụ đứng xa ra, Mạch Thần sắp đốt pháo rồi."

Mạch Ly Hạ bịt lỗ tai, cười với Mạch Thần. "Con đốt đi."

Mạch Thần một tay bịt lỗ tai, một tay cầm cây pháo dài như cành cây, đốt cẩn thận rồi chạy nhanh đến cạnh sư phụ. Hai người cùng xem pháo bay lên, nghe tiếng pháo kêu, trên mặt tràn ngập nụ cười hạnh phúc, quên hết những chuyện mệt mỏi, phiền não.

Ngày hôm sau, Liễu Bồi Hiền sai tùy tùng đến đưa cho Mạch Ly Hạ ngân phiếu năm vạn lượng, không nói gì đã lập tức bỏ đi..

Thời gian trôi qua nhanh, thoát cái đã thêm một mùa xuân nữa. Mạch Thần đã lên tư thực. Lúc Mạch Ly Hạ đi khám bệnh đều mang hắn theo. Một đại phu không chỉ cần học lý thuyết mà cần thực tế.

Mạch Ly Hạ dành nhiều thời gian mang Mạch Thần và A Mộc lên núi xem thảo dược. Thỉnh thoảng A Mộc cũng bói ra được không ít thảo dược trân quý. Vì hiện tại không thiếu tiền nên Mạch Ly Hạ mang dược liệu đi phơi nắng, chuẩn bị dùng cho tình huống cấp bách.

Thanh niên mười sáu mười bảy tuổi trong thôn đều đã thành thân rồi. Con trai Liễu Thúy Hồng cũng cưới một cô nương trong thôn. Nhà kia tuy biết rõ nhân phẩm của hắn nhưng vì lễ vật nên vẫn đem nữa chi của mình gả đi.

Hắn từ ngày đùa giỡn Mạch Ly Hạ đã không còn dám can rờ. Nhưng đáng giận là kết hôn rồi tình tình vẫn không thay đổi, vẫn còn ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt. Thê từ kia biết nhưng không dám nói gì. Tuy nàng đang mang thai nhưng mẹ chồng vẫn bắt nàng đem quần áo ra sông giặt giũ.

Mạch Ly Hạ xuống núi có gặp nàng mấy lần. Cô nương dịu dàng ngoan ngoãn, tên nghe rất êm tai, Xuân Nghiên, tính tình cũng tốt. Gặp ai cũng cười.

Mạch Ly Hạ mỗi lần thấy nàng cười đều cảm thấy vừa tiếc vừa hận. Một đóa hoa tươi bị hủy hoại rồi.

Thời tiết đang từ từ nóng lên. Hôm nay Mạch Ly Hạ mang Mạch Thần và A Mộc đến hậu viện Hoa Anh Đào để hái quả.

"Sư phụ, nhiều Anh Đào như vậy, chúng ta ăn khi nào mới hết?" Mạch Thần cao lớn hơn rất nhiều, nhanh nhẹn leo lên cây rồi nói vọng xuống với Mạch Ly Hạ.

"Lát nữa chúng ta đem cho Thẩm đại nương, Lưu thúc và Lý gia gia nữa."

"Vâng, Trăm ca ca hôm qua còn nói cho con một cây đào."

"Con chỉ biết quán lấy Trăm ca ca thôi."

Từ khi Mạch Thần thấy Trăm Mộ Thanh, vẫn nhớ mãi không quên. Sau này Trăm Mộ Thanh lại còn hay cho Mạch Ly Hạ mấy món ăn dân dã, ngẫu nhiên cho thêm một ít củi. Mạch Thần với Trăm Mộ Thanh ngày càng thân, lần nào cũng mang A Mộc theo Trăm Mộ Thanh lên núi.

"Trăm ca ca nói con có tiến bộ. Lần trước Trăm ca ca săn được heo rừng cũng là con ở dưới giúp... Sư phụ thấy đồ nhi có lợi hại không?"

"Ừ, lợi hại. Nhưng lần sau không được làm mấy việc nguy hiểm như thế nữa, biết không?"

"Vâng, sư phụ. Hái được một rổ rồi, chúng ta đưa cho Thẩm đại nương đi." Mạch Thần nói xong, thuận thực nhảy từ trên cây xuống. "A Mộc, đi nào."

Mạch Ly Hạ giữ lại một ít rồi đem chia làm ba phần. Mang Mạch Thần đi vào thôn.

"Thẩm đại nương có nhà không?"

"Hạ nhi à, vào đi." Thẩm nương nghe thấy giọng nói quen thuộc liền nhanh chóng bỏ việc trên tay xuống.

"Mạch Thần hôm nay không đi học à?"

"Thẩm đại nương, Mạch Thần không học buổi chiều." Mạch Thần đem A Mộc bỏ từ teen vai xuống rồi đáp.

"Xem ta kia, hồ đồ rồi."

"Thẩm đại nương, đây là Anh Đào lấy từ hậu viện." Mạch Ly Hạ đem một phần đặt lên bàn.

"Hạ nhi lại thế rồi. Những năm nay con giúp thím không ít việc... Đúng rồi, mấy hôm trước thím làm cho con và Mạch Thần một đôi giày, chưa kịp đưa cho con. Hôm nay đúng lúc con đến." Thẩm đại nương nói xong liền đi vào buồng.

"Ngồi xuống thử đi vào đi."

Mạch Ly Hạ và Mạch Thần nhìn nhau cười. "Cảm ơn Thẩm đại nương."

"Cảm ơn cái gì. Hai con cứ coi thím là trường bối, đừng khách khí."

"Mua ở bên ngoài sẽ không vừa ý như mình tự làm." Thẩm nương nói xong liền đỡ Mạch Thần thử giày. "Vừa không?"

"Cảm ơn Thẩm đại nương, phía trên thêu hoa nữa, Ly Hạ rất thích."

"Mạch Thần cũng thích." Mạch Thần nhìn giày mới, ngây ngô cười đáp.

Các con thích là tốt rồi. Hoa này là mấy hôm trước thím nhìn thấy trên núi đấy. Không biết tên là gì, nhưng thấy đẹp liền thêu lên." Nghe Thẩm đại nương nói, Mạch Ly Hạ mới nhìn kỹ một chút, hơi giống cây đay. "Thím nhìn thấy ở đâu đấy? Đẹp quá."

"Ngay ở núi bên cạnh, nếu con thích thì hôm khác thím để Thanh nhi dẫn con đi một chuyến."

"Thẩm đại nương, Trầm đại ca không đi lên núi sao?"

"Nó nha, mấy ngày nay không đi. Nó gặp một thương nhân, hẳn nhìn trúng Thanh Nhi. Mấy ngày nay nó một mực theo hấn ra ngoài."

"Vậy phải chúc mừng Thẩm đại nương rồi, Trầm đại ca đã gặp được quý nhân."

"Đúng nha, thím cũng nghĩ vậy." Khi nhắc đến nhi tử, mẫu thân nào cũng tràn ngập tự hào.

Từ nhà Thẩm đại nương đi ra, bọn hấn lại đến nhà Lưu thúc. Con trai của Lưu thúc vừa kết hôn năm nay, nghe nói là lấy thanh mai trúc mã. Sau khi kết hôn, vợ chồng son thuê một cửa hàng trên thị trấn, cũng đủ sinh sống.

Thời gian trôi qua nhanh thật, nhaoáng một cái cũng đã năm năm Mạch Ly Hạ chưa tới đây. Đôi khi Mạch Ly Hạ cảm nhận nội tâm mình rất trống vắng.

Vợ Lưu đại nhân đúng lúc có ở nhà. Vì là người cùng thôn nên Mạch Ly Hạ gặp qua vài lần. Vợ của Lưu đại nhân rất tốt, đặc biệt nhiệt tình với nàng. Những người khác đều đi ra làm ruộng rồi. Mạch Ly Hạ mang một phần lớn Anh Đào cho vợ Lưu đại nhân. Nàng và Mạch Thần vừa ra đến cửa đã thấy bà đỡ Phương bối rồi đứng đó.

Bà đỡ Phương thấy Mạch Ly Hạ, cũng không để ý hình tượng mà kéo tay nàng. "Hạ nhi đại phu, cuối cùng cũng tìm được cô."

"Bà đỡ Phương có chuyện gấp gì vậy?"

"Hạ nhi đại phu, không kịp mất, nhanh lên... Chúng ta vừa đi vừa đi vừa nói chuyện." Bà đỡ Phương nói xong liền kéo Mạch Ly Hạ đi vào trong thôn.

"Là nhị phu nhân Liễu gia. Vị trí bào thai bình thường nhưng từ sáng đến giờ hải tử không chịu ra. Ta vừa định dùng phương pháp cô chỉ nhưng ai ngờ sản phụ đột nhiên hôn mê. Ta không có biện pháp mới đến tìm cô."

Mạch Ly Hạ nhíu mày, nhị phu nhân Liễu gia không phải vợ của con trai Liễu Thúy Hồng sao? Nàng nhìn Anh Đào trong tay nói. "Mạch Thần, con đem cái này đưa cho Lý gia rồi đến Liễu gia tìm ta."

"Đã biết, sư phụ."

"Bà đỡ Phương, chúng ta đi thôi."

Hai người đi nhanh tới nhà nhị phu nhân Liễu gia. Bà đỡ Phương đã hơn bốn mươi tuổi, thở không ra hơi.

Liễu gia làm đồ tể trong thôn, tích góp được chút. Hơn nữa có người thân làm quan trên thị trấn nên bình thường cư xử hơi ngang bướng, đặc biệt không ít người trong thôn. Hôm nay con dâu khó sinh, người trong thôn đều đến xem náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Thần Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.